Τὸ φύλλον 10 λεπτά 3 Ἀπριλίου 1916 Ἀριθ. 24

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ!

Η ΜΙΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΧΑΡΡΙΣΩΝ

Ἡ ὁποία εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λονδίνου «Κωμῳδία» ξετρελλαίνει κάθε βράδυ τοὺς Λονδινέζους εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν «Πυροβόλησε!» Ἡ μὶς Χάρρισων παίζει τὸ μέρος τοῦ Μπεμπὲ καὶ τὸ παίζει τέλεια—τόσο ὡμορφα, ποῦ καὶ οἱ πειὸ παράξενοι ἀκόμα, ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἀνέχονται τὰ μωρὰ ἀρχίζουν ν' ἀλλάζουν ἰδέας. . .

Η „ΚΥΡΙΑΚΗ"

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων τῆς «Ἀκροπόλεως».
Ἰδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6.
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10.

ΕΤΟΣ Α'. 3 Ἀπριλίου 1916 Ἀριθ. 24

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ψῆφοι δὲν μεταφέρονται.

Ἐπειδὴ καίτοι τὸ ἐδηλώσαμεν ἐπανειλημμένως, πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ ξεχνοῦν, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ψῆφοι τῆς "Κυριακῆς" ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύνανται νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὴν "Νέαν Γενεὰν" οὔτε καὶ τἀνάπαλιν τῆς "Νέας Γενεᾶς" εἰς τὴν "Κυριακήν". Μερικοὶ μᾶς ἔστειλαν ψηφοδέλτια τῆς "Κυριακῆς" διέγραψαν τὸ ὄνομα καὶ θέτουν "Νέα Γενεά". Οἱ ψῆφοι αὐτοὶ δὲν θὰ καταλογισθοῦν εἰς ὑποψηφίους τῆς "Νέας Γενεᾶς"· Τοὺς κρατοῦμεν καὶ περιμένομεν οἱ ἀποστολεῖς νὰ μᾶς εἴπουν πῶς νὰ τοὺς διαθέσωμεν.

—**—

Τὸ λεύκωμα τῆς «Κυριακῆς».

Μιὰ ὡραία ἰδέα ποῦ καθιεροῦν ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἀμερικανικὰ περιοδικὰ τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὸ περιοδικόν μας μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Θὰ θέσωμεν εἰς τὴν διάθεσίν σας καλλιτεχνικώτατα, εἰκονογραφημένα λευκώματα ἐξ ὀκτὼ σελίδων, τὰ ὁποῖα θὰ κυκλοφοροῦν οἱ ἀναγνῶσται μεταξύ των καὶ οὕτω θὰ γνωρισθοῦν, θὰ ἐπικοινωνοῦν διανοητικῶς. Ἕκαστον λεύκωμα θὰ περιέχῃ ὡρισμένας ἐρωτήσεις καὶ κάτωθεν ἀρκετὸν χῶρον κενὸν, ὅπου τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον τὸ στέλλετε θὰ ἀπαντᾷ.

—**—

Ποῖος ὁ σκοπός.

Αἱ ἐρωτήσεις δὲν θὰ εἶνε κοιναὶ καὶ τετριμμέναι, ἀλλ' ἐνδιαφέρουσαι ὅλους καὶ ὅλας, ἐρωτήσεις δηλαδὴ διὰ τῶν ὁποίων θὰ μπορῆτε νὰ καταλάβετε τὴν ψυχὴν καὶ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι ἐκείνου ἢ ἐκείνης εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τὸ στείλετε. Φαντασθῆτε τί ὤμορφο πρᾶμμα εἶνε καὶ τί κρυφὴ χαρὰ θὰ δοκιμάσετε ὅταν ἀνακαλύψετε,—ἀφοῦ σᾶς ἐπιστραφῇ τὸ λεύκωμα μὲ τὰς ἀπαντήσεις, ὅτι εὑρίσκετε ἕνα πρόσωπο, ἄγνωστό σας, ποῦ δὲν ξέρετε οὔτε ποῦ κάθεται οὔτε πῶς λέγεται—ἀφοῦ θὰ γίνεται ἡ ἀταλλαγὴ μὲ ψευδώνυμα—καὶ τὸ ὁποῖον ὅμως συμφωνεῖ μαζί σας, ἔχει τὰς αὐτὰς ἰδέας μὲ σᾶς, σκέπτεται ὅπως καὶ σεῖς. Ἔχετε ἕνα φίλον, ποῦ δὲν γνωρίζετε, ποῦ δὲν εἴδατε ποτέ! Ὅταν σκέπτεσθε κάτι, συλλογίζεσθε τὸ φιλικὸν πρόσωπον, γιατὶ θὰ πῆτε "ἔχει κι' αὐτὸ τὴν ἴδια ἰδέα" καὶ ἔπειτα τοῦ στέλλετε καὶ δεύτερον λεύκωμα (διότι δὲν θὰ ἐκδοθοῦν μόνον ἑνὸς εἴδους) μὲ διαφόρους ἐρωτήσεις ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ τὸ γνωρίζετε καλλίτερα. Ἡ εὐγενεστέρα, βαθυτέρα σχέσις δύο προσώπων εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν ἰδεῶν, σκέψεων καὶ αἰσθημάτων ἀκόμα. Πάντοτε ὑπάρχει ὠφέλεια, ἀληθινὴ ὠφέλεια εἰς τοιοῦτον εἶδος ἐπικοινωνίας.

—**—

Δηλώσατε ἀπὸ τώρα.

Ὅσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτὴν ἂς τὸ δηλώσουν ἀπὸ τώρα ἐκλέγοντες ἕνα ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐγκριθῇ. Ἡ τιμὴ τοῦ λευκώματος ὡρίσθη πρὸς 10 λεπτά. Ἓξ λευκώματα στέλλονται ἀντὶ πενῆντα λεπτῶν καὶ μὲ μίαν δραχμὴν ἀγοράζετε δέκα τέσσαρα λευκώματα. Ἰδοὺ ἡ ἀνταλλαγὴ πῶς θὰ γίνεται. Θὰ δηλώνετε εἰς τὸ σαλόνι τῶν λευκωμάτων, ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ στείλετε τὸ λευκωμά σας εἰς τὸ τάδε πρόσωπο, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπαντᾷ ὅτι δέχεται καὶ θὰ τὸ στέλλωμεν ἡμεῖς. Διὰ νὰ ἀποφεύγεται δὲ περιττὸς κόπος ἀποστολῆς καὶ ἐπιστροφῆς μπορεῖτε νὰ παραγγέλλετε τὰ λευκώματα καὶ νὰ μᾶς λέτε συγχρόνως εἰς ποίους θέλετε νὰ τὰ στείλετε. Αἱ ἡμησιεύσεις εἰς τὸ σαλόνι τῶν λευκωμάτων θὰ στοιχίζουν ὅσον καὶ αἱ κοιναὶ καταχωρίσεις πρὸς 5 λεπτὰ ἡμ. τὴν λέξιν.

—**—

Ἡ Ψηφοφορία.

Διὰ τοὺς δέκα νομοὺς, ποῦ ἀνεφέραμεν τὸ παρὸν φύλλον εἶνε τὸ τελευταῖον· εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ ἴδητε τὰ τελικὰ ἀποτελέσματα τῶν νομῶν τούτων. Φυσικὰ πολλοὶ θὰ σπεύσουν νὰ μᾶς στείλουν ψηφοδέλτια καὶ τὴν τελευταίαν ὥραν ἀκόμη. Διὰ τοῦτο, πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων, δηλοῦμεν ὅτι ἡ ψηφοφορία θὰ λήξῃ τὴν προσεχῆ Τρίτην τὸ ἑσπέρας, ἑπομένως οἱαδήποτε ψηφοδέλτια, διὰ τοὺς ἀνωτέρω δέκα νομοὺς πάντοτε, ληφθοῦν πέραν τοῦ χρόνου τούτου δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει.

—**—

Ἡ πασχαλινὴ συνεργασία.

Ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. ἀναγνωστῶν μας, ἰδίως οἱ κάτοικοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς δὲν ἐπρόφθασαν διὰ μᾶς στείλουν λογογραφήματα διὰ τὸ Πασχαλινὸν φύλλον πρὸς ἔγκρισιν, ἂς σπεύσουν νὰ τὸ κάμουν τώρα. Ἔχουν καιρὸν μέχρι τῆς προσεχοῦς Τρίτης τὸ ἀπόγευμα. Πλὴν τῆς τακτικῆς συνεργασίας τὸ Πασχαλινὸν φύλλον θὰ ἔχῃ καὶ διηγήματα ἢ ἄρθρα διακεκριμένων καὶ γνωστῶν λογίων μας—ἀνέκδοτα, ἐντοσεῖται.

—**—

Διὰ τοὺς ὑποψηφίους.

Τὸ φύλλον τῆς "Νέας Γενεᾶς,, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ τὴν Μεγάλην Πέμπτην καθὼς καὶ ἡ πασχαλινὴ ἔκδοσις τῆς ,,Κυριακῆς" θὰ περιέχουν ψηφοδέλτια ἰσχύοντα διὰ 15 ψήφους. Ὅσοι λοιπὸν εἶσθε ὑποψήφιοι καὶ μειοψηφεῖτε ἔχετε μίαν θαυμαστὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνέλθετε. Ἐνεργήσατε μεταξὺ τῶν φίλων σας, διαθέσατε ὅσα φύλλα περισσότερα μπορεῖτε καὶ στείλατέ μας τὰ ψηφοδέλτιά των.

—**—

Ὁ Γουὼλτ Χουΐτμαν.

Δημοσιεύομεν σήμερα μερικὰ τραγούδια τοῦ μεγαλειτέρου ποιητοῦ τῆς Ἀμερικῆς Γουὼλτ Χουΐτμαν, ὁ ὁποῖος μὲ καινούργια φωνὴ, θάλεγε κανεὶς καὶ πάνω σὲ ὅλως διόλου τὸν σκοπὸς ἐτραγούδησε τὴ σημερινὴ ζωὴ καὶ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον. Μέσα στὴν ἀσθενικὴ νοσταλγία πολλῶν αἰσθητικῶν, ποὺ ἀποστρέφουν τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ζωὴ γύρωτων καὶ ἐπικαλοῦνται φαντάσματα, ποὺ δὲν θὰ γυρίσουν ποτὲ, ἡ φωνὴ τοῦ Γουὼλτ Χουΐτμαν ἠχεῖ καθαρὰ, δυναμικὴ, ἀγνὴ, γεμάτη ὑγεία, αἰσιοδοξία καὶ εὐτυχία. Ὅ,τι εἶνε καλλίτερο μέσα εἰς τὸν ἀμερικανισμὸν, ὅ,τι ξεχωρίζει ἰδιαιτέρως τὸν νέον καὶ σφριγῶντα αὐτὸν λαὸν θὰ τὸ βρῆτε ἀκέραιον μέσα εἰς τὴν θαυμαστὴν ποίησιν τοῦ Χουΐτμαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ-ΕΠΙΣΗΜΟΙ-ΓΝΩΣΤΟΙ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα ἔχει λεπτότατον, καλλιτεχνικώτατον γοῦστο, τὸ ὁποῖον σὺν τοῖς ἄλλοις ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἐπίπλωσις τοῦ δωματίου της. Οἱ τοῖχοι τοῦ γραφείου της εἶνε ντυμένοι μὲ ρόζ μεταξὶ καὶ τὸ ἴδιο ἔχουν καὶ τὰ ἔπιπλά της. Στὴ μέση τοῦ δωματίου εἶνε τὸ τραπέζι πρὸ τοῦ ὁποίου γράφει, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει χρυσῆ περικεφαλαία περιέχουσα θαυμασίαν συλλογὴν χρυσῶν γραφίδων. Καλαμάρια, μολύβια, μαχαίρια γιὰ χαρτὶ, σουγιάδες καὶ κάθε εἶδος γραφικῆς ποὺ εἶνε στὸ δωμάτιο εἶν' ὅλα χρυσᾶ, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ κορνίζες τῶν φωτογραφιῶν τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου, τοῦ δουκὸς Κλάρενς καὶ τοῦ νῦν πρίγκηπος τῆς Οὐελίας. Ἡ βασίλισσα γνωρίζει πόσον ὤμορφα ταιριάζει τὸ χρυσάφι μὲ τὸ ρόζ χρῶμα.

—**—

Η ΒΑΣΙΛΟΜΗΤΩΡ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ βασιλομήτωρ τῆς Ἀγγλίας ἔχει θαυμάσια μπουκάλια, τὰ ὁποῖα τῆς ἐχάρισεν ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας κεκαυμένα ἀπὸ καθαρὸ ἀσημι καὶ ὕψους τεσσάρων ποδῶν. Ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τὰ ὤμορφα πράμματα, ποὺ ἔχει στὰ δωμάτιά της εἶνε καὶ μιὰ μεγάλη, θαυμασία ἀσπὶς ὅλη ἀπὸ χρυσάφι, δῶρον τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον περισσότερον ἀγαπᾶ εἶνε μιὰ ἐξόχως καλλιτεχνικὴ συλλογὴ ἀπὸ μικρογραφίας, τὰς ὁποίας τῆς ἐχάρισεν ὁ θεῖός σύζυγός της. Ὅλες ἔχουν χρυσὲς κορνίζες καὶ εἶνε ἔργα μεγάλων ζωγράφων.

ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

—**—

Ὁ ἐπισκέπτης. Κάνετε οἰκογενειακὴ προσευχὴ ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὸ πρόγευμα;

Ὁ μικρὸς Τοτός. Ποτέ. Μόνο τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθοῦμε. Γιατί τὴ μέρα δὲ φοβούμαστε.

ΕΞΕΛΟΘΗ! ΕΞΕΛΟΘΗ

Ὁ Β'. Τόμος τῆς «Κυριακῆς» καὶ ἐστάλη εἰς ὅλα τὰ πρακτορεῖα.

Συνοδεύτετε μὲ ἕνα δελτίον πωλήσεως ὅπογε γραμμένον ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν καὶ σφραγισμένον Ὅλοι οἱ ἀγοράζοντες τόμους καὶ χρησιμοποιοῦντες αὐτοὺς διὰ ψήφους ὀφείλουν μὲ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἀγορᾶς νὰ μᾶς στέλνουν καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δελτίον.

ΤΡΕΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
(Νεωτέρα φιλολογία)

ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΛΑ!

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

— Γρρρ! (κάνει ὁ Ἐρωτάκριτος μόλις γύρισε στὸ δωμάτιό του, πετῶντας μὲ θυμὸ τὸ καπέλλο του πάνω σ' ἕνα σοφᾶ)· ὥστε μὲ ἀπατᾷ, ἔ; Καλά, καλά. Τόσο τὸ καλλίτερο. Χά, χά. Εὐχαριστοῦμαι ποῦ μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ τὴ γνωρίσω. Κι' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ τὴν παντρευόμουνα. Χά, χά. Δέν δίνω πενταράκι γι' αὐτὴν πλέον. Εἶνε ὡς νὰ μὴν ὑπάρχει. (κάθεται ἀνοίγει μιὰν ἐφημερίδα καὶ κυττάζει ἕνα χρονογράφημα, ποῦ ἐπιγράφεται «Ἡ τρέλλα τοῦ Ἔρωτος». Τὴν πετάει μὲ θυμό). Σαχλαμάρες. Ἀηδίες. Ὅλο τὰ ἴδια γράφουνε. (Σηκώνεται. Βηματίζει πάνω κάτω στὸ δωμάτιο. Γυρίζει καὶ κυττάζει τὸ ρωλόϊ του)· τί; εἶνε ἀ θῶα; Μπά; Ἀφοῦ τῆς ἔπιασα τὸ γράμμα στὰ χέρια της. Ἀπὸ κεῖνον. Εἶδες πῶς μασσοῦσε τὰ λόγια της. Τὸ γράμμα. Τὸ εἶδε, τὸ ἄνοιξε, τὸ διάβασε, τόπιασε στὰ χέρια της. Ἀχ, ἀχ. (κάθεται ἐξκντιλημένος σ' ἕνα κάθισμα. Σηκώνεται ἀμέσως νευρικὸς καὶ ἄγριος)· Ὄχι, ὄχι. Δὲν πρέπει νὰ καταφέρομαι. Ἐπτελείωσε. Δὲ θὰ τὴν ξαναίδῶ πειά. Εἶμαι ἥσυχος. Ἥσυχος. Ἥσυχος. (ἀγρι εὐει, ἀρπάζει ἕνα βάζο ἀπὸ τὸ τραπέζι, ποῦ πρὸ ἡμερῶν ἀγόρασε καὶ τὸ σπάζει(. Εἶνε ψέμματα, λέει. Δὲν τὸν γνωρίζει! (πηγαίνει μπρὸς στὴν καθρέπτη, τεντώνει τὸ χέρι του στὸν ἑαυτό του καὶ κάνει ὡς ἀγχὴ μπροστά του ἕναν ξένον, ποῦ θέλει νὰ πείσῃ)· ἀφοῦ, βρὲ παιδί μου, τόπιασα τὸ γράμμα! Τὸ διάβασα ὅλο τρεῖς φορές. Τῆς ἔλεγε· ,,ἔρω πῶς ἐκεῖνος ὁ βλάκας ἐπιμένει ἀλλὰ μὴ τὸν λαμβάνεις ὑπ' ὄψει σου!" Ἐννοοῦσε ἐμένα! Καὶ τὴν ἔλεγε χρυσό μου, ζωή μου, πουλάκι μου. Γρρρ! ('Αγριοκυττάζει τὸν ἑαυτό του μέσα στὸν καθρέφτη καὶ τοῦ γυρίζει τὴς πλάτες μὲ θυμό). "Αν τὸν ἤξερα, ἂν τὸν ἔβλεπα, ἂν τὸν συναντοῦσα! "Αν μοῦ μιλοῦσε! Θὰ τοῦβγαζα τὰ μάτια! Θὰ τὸν ρουφοῦσα. Μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἀγαπάει. Καλὰ! Ὡραῖα! Εἶπα τίποτε; Νὰ τόν ἀγαπήσῃ ὅσο θέλει. Νὰ τὸν πάρῃ. Ἐγὼ γλυτώνω μιὰ φορά. Γίνομαι ἐλεύθερος. Δὲν θἄχω πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἕνα κορίτσι μισότρελλο, ποῦ νὰ μὲ τυφαννεῖ διαρκῶς! Βρίσκω ἄλλη. Χάθηκ' ὁ κόσμος;

Τί εἰπές; "Αν λέῃ ἀλήθεια; Πῶς εἶνε δυνατὸν. Ἀφοῦ τὸ γράμμα δὲ μοῦ τὄδειξε. Τῆς τόπιασα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό της ἄνοιξα τὴν τσάντα της καὶ τὸ εἶδα. Δὲν προφθασε, λέει, νὰ μοῦ τὸ δείξῃ. Ἀφοῦ εἶχε ἡμερομηνία δέκα ἡμερῶν! Φαίνονταν ὅτι τὸ εἶχε κεῖ μέσα πολλὲς ἡμέρες. Τὸ εἶχε μαζί μὲ τὰ δικά μου γράμματα. Θεέ μου! Θεέ μου! (Πιάνει τὸ κεφάλι του καὶ βαδίζει μὲ ἀργὸ βῆμα συγκινημένος νὰ πιῇ λίγο νερό. Στὴν κανάτα δὲν ὑπάρχει νερό. Τρέχει ἔξω θυμωμένος καὶ φωνάζει τὴ σπιτονοικοκυρά του)· Τί κατάστασις εἶν' αὐτή; Δὲ μοῦχετε νερό; Καλά! Μπορεῖ νὰ μοῦρθῃ τίποτα. Μπορεῖ νὰ ἀρρωστήσω, νὰ ταραχθῶ, νὰ λιποθυμήσω. Δὲ θἄχω λίγο νερό; Τὸν ἄλλο μῆνα θὰ φύγω! Θὰ φύγω! (Χτυπάει τὸ κουδοῦνι καὶ μπαίνει ὁ διανομεὺς. Δίδει στὸ Ἐρωτάκριτο τρία γράμματα. Ὁ νέος τὰ πέρνει καὶ τὰ κυττάζει καθὼς μπαίνει στὸ δωμάτιό του. Τόνα εἶνε ἀπὸ τὴ μητέρα του, ὅπως ἀναγνωρίζει ἀπὸ τὸ γράμμα, τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀδελφή του καὶ τὸ τρίτο ἀπὸ κάποιον ξένο. Τὰ πετάει καὶ τὰ τρία πάνω στὸ σοφὰ χωρὶς νὰ τ' ἀνοίξῃ). Δὲ μοῦγραψε! οὔτε δυὸ γραμμές! Οὔτε μιὰ ἐξήγησι. Θέλει νὰ μαλώσωμε γιὰ καλά. Τόσο τὸ καλλίτερο, (βάζει τὸ καπέλλο του καὶ ὁρμᾷ ἔξω. Προχωρεῖ λίγα βήματα καὶ βλέπει εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου ποῦ ἀνεβαίνει ὁ φίλος του Τάκης, ὁ ὁποῖος ἔρχεται σ' αὐτόν. Θὰ τοῦ φέρῃ νέα δι' ἐκείνην. Ὁ Τάκης πάντα τὴν ὑπωπτεύονταν. Καὶ τοῦ τὄλεγε. "Ἴσως τώρα ἔρχεται νὰ τὸν πείσῃ τελειωτικῶς. Ὁ Ἐρωτάκριτος στρίβει δρόμο καὶ τὸν ἀποφεύγει). Δὲν ἔχω ὄρεξι ν' ἀκούσω τώρα καὶ τὰς συμβουλὲς τοῦ Τάκη! Ὅ,τι κάμω θὰ τὸ κάμω μόνος μου. "Αν εἶνε ψέμματα, ἂν τὴν ὑποπτεύθηκ ἀδίκως ὅμως δὲ θὰ ξαναμιλήσω πειὰ τοῦ Τάκη. Ὡρισμένως. (Τραβᾷ κατὰ τὸ σπῆτί της. Ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ μόλις πιάνει τὸ πόμολο τῆς θύρας νὰ μπῇ ἀκούει τὴ μαμμὰ ἐκείνης ποῦ λέγει στὴν κόρη της· ,,Καλὰ! Μὴν ἀπελπίζεσαι! Κι' ἂν ἔφυγε θὰ ξαναγυρίσῃ. Ἴσως τοῦκαμε ἐντύπωσι ὁ ἄλλος. Ὁ καϋμένος. Ἔχει ἄδικο; Νὰ πηγαίνῃς μ' ἕνα χαμένο, ποῦ δὲν ἀξίζει τίποτε; Τί τοῦ ζήλεψες τοῦ ἄλλου, κόρη μου; Σοῦ κάνει σκηνές, εἶνε ἀνυπόφορος!" ,,Ὄχι! Δὲ θὰ ξανάρθῃ!" λέγει Ἐκείνη μὲ θρηνῶδες ὕφος. Ἀκολουθεῖ σιωπή. Ὁ Ἐρωτάκριτος σπρώχνει τὴ θύρα καὶ μπαίνει. Μόλις τὸν βλέπει ἡ μαμμὰ σηκώνεται καὶ μπαίνει στὸ ἄλλο δωμάτιο. Ἐκείνη κάθεται κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ σφογγίζει τὰ δάκρυά της. Ὁ Ἐρωτάκριτος τὴν κυττάζει ἄγριος περιμένοντας νὰ τὸν κράξῃ κοντά της γιὰ νὰ παύσῃ νὰ φαίνεται ἄγριος). Ἤρθα νὰ σοῦ πῶ...

— Τί νὰ μοῦ πῇς; τὸν ἐρωτᾷ ἐκείνη θυμωμένη.

— Νὰ μὲ συγχωρήσῃς ἂν σοῦ εἶπα κανένα λόγο παραπάνω στὴν ἐξαψί μου.

(Ἐκείνη πετιέται καὶ ὁρμᾷ πάνω του. Ὁ Ἐρωτάκριτος μαζώνεται φοβισμένος σὰν ποντικάκι κάτου ἀπὸ τὰ νύχια τῆς γάτας).

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μοῦ κάνῃς τέτοιες σκηνές! Ψές τὴ νύχτα κόντεψα νὰ πεθάνω. Σήκω νὰ πᾶμε περίπατο. Εἶσαι ἀνάτης νὰ νομίζῃς, ὅτι ποτὲ ἐγὼ κυττάζω ἄλλον. Πᾶμε ἔξω καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

— Καὶ ἡ μαμμά σου γιατί βγῆκε θυμωμένη μόλις μπῆκα;

— Γιὰ νὰ μείνωμε μόνοι, κουτέ!

(Πᾶνε μαζὶ ἔξω. Ἐκείνη τὸν πείθει. Βλέπει ὅτι εἶχε ἄδικο. Τὴν ὑπωπτεύθη ἀδίκως. Αἰτία ἦταν ὁ φίλος του ὁ Τάκης. Δὲ θὰ τοῦ μιλοῦσε πειά. Ναί. Κι' ἂν ἐτολμοῦσε νὰ τοῦ πῇ καὶ μιὰ λέξι ἐναντίον ἐκείνης, θὰ τοῦσπαζεν ὡρισμένως τὸ κεφάλι. Ἔγιναν λοιπὸν ξανὰ φίλοι).

Υ. Γ. Ἀναγνῶστα! Κατάλαβες περὶ τίνος πρόκειται; Κατάλαβες;

ΓΟΥΩΛΤ ΧΟΥΪΤΜΑΝ

ΑΠΟ ΤΑ „ΦΥΛΛΑ ΧΛΟΗΣ"

Τραγουδῶ τὸ Ἐγώ

Τραγουδῶ τὸ ἐγώ, πρόσωπο ἁπλὸ καὶ χωριστό.
Ἐν τούτοις προφέρω τὴ λέξι Δημοκρατικὸς, τὴ λέξι πλῆθος.
Τραγουδῶ τὸν ὀργασμὸ ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια,
Δὲν εἶνε τὸ πρόσωπο μόνο οὔτε τὸ μυαλὸ μονο ποῦ ἀξίζουν τὴ Μοῦσα· βεβαιώνω.
Ἐγὼ πῶς τὸ τέλειο Κορμὶ εἶνε πειὸ ἄξιο ἀκόμα.
Καὶ τραγουδῶ τῆς Γυναῖκας τὸ κορμὶ καὶ τοῦ ἀνδρα τὸ κορμί.
Τὴ Ζωὴ, ἀπέραντη εἰς πάθος, παλμὸν καὶ δύναμι,
Τὴν εὐτυχισμένη Ζωὴ, ποῦ εἶνε φτειασμένη γιὰ τὰς πλέον ἐλευθέρας πράξεις ὑπὸ τὸ κράτος θείων νόμων,
Τὸν Σημερινὸν Ἄνθρωπο—νὰ τί τραγουδῶ ἐγώ.

Καθὼς ἐμελετοῦσα σιωπηλὰ

Καθὼς ἐμελετοῦσα σιωπηλὰ
Γυρίζοντας τὸ ποιήματά μου, ἐξετάζοντάς τα καὶ
Στεκόμενος ὥρα πολλὴ σ' αὐτὰ,
Ἕνα φάντασμα μὲ ὕποπτο πρόσωπο ὑψώθηκε μπροστά μου.
Τρομερὸ σὲ ὠμορφιὰ, σὲ ἡλικία καὶ σὲ δύναμι,
Τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων ποιητῶν τοῦ κόσμου,
Διευθύνοντες σὲ μένα τὴς φλογισμένες του ματιές,
Καὶ δείχνοντάς μου μὲ τὸ δάχτυλο μερικὰ τραγούδια ἀθάνατα·
Τί τραγουδᾷς ἐσύ; μοῦ λέει μὲ ἀπειλητικὴ φωνὴ;
Δὲν ξέρεις λοιπὸν, πῶς ἕνα μόνο θέμα ὑπάρχει γιὰ τοὺς ἀθανάτους ραψῳδούς;
Τὸ θέμα τοῦ πολέμου·εἶν' αὐτὸ καὶ τῶν ἀγώνων ἡ τύχη,
Ἡ δημιουργία τέλειων πολεμιστάδων.
Ἔστω, ἀπεκρίθηκα τότε,
Κι' ἐγὼ ὅμως ἀκατάδεχτη Σκιὰ τραγουδῶ τὸν πόλεμο καὶ πόλεμο μάλιστα μακρότερο καὶ μεγαλείτερο κάθε ἄλλου ποῦ ὑπῆρξε.
Πόλεμο ποῦ μέσα στὸ βιβλίο μου γίνεται μὲ ὅλες τοῦ πολέμου τὴς περιπέτειες· φυγὴ, ὑποχώρησι, προέλασι, νίκη ποῦ θ' ἀναβάλλεται καὶ μένει ἀβεβαία,
(Μοῦ φαίνεται ὡστόσο βεβαία ἡ σχεδὸν βεβαία πῶς θἄνε στὸ τέλος) μὲ τὸν κόσμο ὁλόκληρο γιὰ πεδίο μάχης,
Πόλεμο γιὰ τὴ Ζωὴ καὶ γιὰ τὸ Θάνατο μὲ τὸ Κορμὶ καὶ μὲ τὴν ἀθάνατη Ψυχή·
Ἰδέες! Κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο ἤρθα δῶ κάτω· τὸ τραγοῦδι τῶν ἀγώνων κὰ ψάλω,
Κι' ἐγὼ, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι, γενναίους πολεμιστάδες ἤρθα νὰ πλάσω.

ΤΟ ΞΕΧΑΣΑΝ ΟΙ ΘΕΟΙ

Ὅταν ἐγεννήθη ἡ θεὰ Μόδα, οἱ ἄλλοι θεοὶ πῆραν καὶ τῆς ἔδωσαν·
Τὴν δροσιὰ καὶ διαύγεια τῆς πρωΐας,
Τὰ ζωντανὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν,
Τὰ ἀρώματα κρυμμένων ἀνθέων,
Τὴν εὐλυγισία καὶ γρηγοράδα τοῦ πουλιοῦ,
Τὴν ἀστραφτερὴν λαμπράδα τοῦ φωτὸς,
Τὴ γλύκα καὶ τὴ μαγεία τοῦ τραγουδιοῦ,
Τὴς χαρὲς καὶ τὸ γέλοιο, ποῦ μόνο τὸ Κολλαστρι γνωρίζει,
Τὴν ἐλαφράδα καὶ ταχύτητα τοῦ ἀέρος,
Τὸ λάμπον καὶ μαγεῦον θέαμα τοῦ κινουμένου, τρέχοντος, πίπτοντος ὕδατος—
Κι' ἔτσι, στολίζοντάς την μὲ τὰ θαυμάσια αὐτὰ δῶρα, τὴν ἔστειλαν στὸν κόσμο. Ἡ Θεὰ ἐπέταξε καὶ ἐγκατεστάθη στὴ Γῆ ἀλλ' ἔπειτα—ἦταν πολὺ ἀργὰ—οἱ θεοὶ ἀνεκάλυψαν ὅτι ξέχασαν στὸ χαριτωμένο, μαγευτικὸ αὐτὸ πλάσμα νὰ δώσουν τὸ σπουδαιότερο. Μᾶς τὴν ἔστειλαν χωρὶς Ψυχή...

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

Ἀπρίλης δὲν εἶνε ; ἢ μήπως ἔχω λάθος; Ζέστη δὲν κάνει; ἢ μήπως ἐγὼ ἔχω ἐξάψεις, ἐνῶ ἀκόμα ὅλοι οἱ ἄνδρες ἔχουνε σηκωμένους τοὺς γιακάδες τῶν παλτῶν των καὶ ἡ κυρίες γιρμένα τὰ γουναρικὰ στὴς πλάτες τους;

Ἂς εἶνε ὅμως...Κ' ἂν παραδεχθοῦν, ὅτι ἀκόμα δὲν μπήκαμε καλὰ-καλὰ στὸ καλοκαῖρι πάντως ὅμως θὰ μποῦμε. Κ' ἀφοῦ εἶνε ἔτοι, δὲν παρέλκει φυσικὰ ἂν συζητήσουμε καὶ δοῦμε, ποῦ θὰ ξεκαλοκαιριάσουμε ἐφέτος.

Ἐγὼ ἀνέκαθεν τὸ καλοκαῖρι προτιμοῦσα τὴν Κηφισιά, ὡς μόνη κατάλληλη ἐξοχὴ γιὰ κείνους, ποῦ θέλουν ν' ἀναπνέουν καθαρὸν καὶ δροσερὸ ἀέρα καὶ νὰ ζοῦνε κοντὰ-κοντὰ στὴς ὠμορφάδες τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως, ποῦ ἔπαθα τὸ κάζο, ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἐμίσησα τὴν Κηφισιά. Τὴν ἐμίσησα πολύ.

Μιὰ μέρα καλοκαιρινὴ—μὴν γαλάσῃς ἐσύ, κυρά, ποῦ ξέρεις πῶς ἡ μέρα ἐκείνη δὲν ἦτανε καλοκαιρινὴ, ἀλλὰ χειμωνιάτικη—ἐπῆρα μιὰ παρέα ἀπὸ ἕνα φίλο μου μὲ τὴν ἀδελφή του, ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου καὶ ἀπὸ μισὸ ἀρνὶ κ'ἐπήγαμε στὴν Κηφισιὰ μὲ τὴν ἰδέα νὰ κάτσουμε στὸ δασάκι τοῦ Κοκκιναρᾶ καὶ νὰ τὸ γλεντήσουμε λίγο.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς τὸ φαγοπότι καὶ τὸ τραγοῦδι ἐπῆγε καλά. Ἐκεῖνο ὅμως, ποῦ δὲν ἐπῆγε καθόλου καλὰ ἤτανε ὁ δρόμος ὕστερα.

Ἐκατεβαίναμε ἀπὸ τὸν Κοκκιναρᾶ, χορεύοντες στὸν δρόμο τῆς καντρίλιες ἀπὸ τὸ κέφι, ὅτε τὴν στιγμὴ, ποῦ ἐφτάσαμε στὸ Ἄλσος τοῦ σταθμοῦ τῆς Κηφισιᾶς καὶ ἀριθῶς κοντὰ στὴν μεγάλη στέρνα, δὲν ξέρω ποιός διάβολος μ' ἐρώτισε καὶ μοῦρθε ἡ διάθεσι νὰ πηδήσω μέσα στὴν στέρνα, ἔγοντας τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ στέρνα ἤτανε ἄδεια.—Ἐκείνη τὴν ὥρα ὅλα τὰ πράγματα ἀρχίσανε νὰ φαίνονται ἄδεια.—Μιὰ καὶ δυό λοιπὸν ὁ καλός σου καὶ πηδάω μέσα στὴν στέρνα. Ὅταν ἐβγῆκα, δηλαδὴ, ὅταν μ' ἐβγάλανε,. ἔμοιαζα σὰν τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ναυαγοὺς τῶν τορπιλλισμένων ἀτμοπλοίων, ποῦ φτάνουν στὴν ξηρά, ὕστερα ἀπό μιᾶς ἡμέρας θαλασσοπάλεμα...

Ἡ παρέα μου, βλέποντάς με νὰ στίβω τὰ ροῦχά μου, εἶχε ξεδιαντρεφθῆ ἀπὸ τὰ γέλοια.

Μπήκανε μέσα στὸ σιδηρόδρομο. Καταλάβαινα, πῶς ὅλοι μ' ἐκοιτοῦσαν μὲ περιέργεια κι' ὅλοι κρυφογελοῦσαν μαζί μου, βλέποντες τὰ ροῦχά μου νὰ κολλάνε ἀπάνω μου. Κ' αὐτὸ τὸ σφύριγμα τοῦ σιδηροδρόμου κι' αὐτὸ μοῦ φαινότανε, πῶς μὲ κορόϊδευε.

Μέσα στὸ τραῖνο ὁ φίλος μου θέλοντας νὰ μὲ πειράξῃ σέ μιὰ στιγμὴ μοῦ λέει:

— Μωρέ, διψάω...: Δὲν στύβεις τὰ ροῦχά σου νὰ μοῦ δώσῃς λίγο νερὸ νὰ πιῶ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπροστὰ στὰ κολοφοτοιειδῆ φῶτα τοῦ τραίνου ὠρκίσθηκα νὰ μὴν ξαναπατήσω πειὰ στὴν Κηφισιά, ἐκτὸς ἂν γκρεμίσουν τὴν στέρνα ἀπό τὴν μέση τοῦ Ἄλσους.

— Ὥστε, λοιπόν, ποῦ θὰ πᾶτε ἐφέτος;

— Θὰ μείνω στὴν Ἀθήνα, κυρία μου.

— Γιατί; Δὲν σᾶς ἀρέσει τὸ Φάληρο.

— Πῶς νὰ μ' ἀρέσῃ, ἀφοῦ ἐκεῖ προτοῦ προφτάσῃς νὰ κάνῃς μπάνιο, σὲ ρίχνουν οἱ ξενοδόχοι στὸ Φάληρο.

— Δὲν θἀρθῆτε, λοιπόν, μαζί μας;

— Εἶμαι κακοριζικος ἐγώ, κυρία μου, ὅταν κάνω ἐξοχή. Γρουσούζης..

— Μὰ θὰ σκάσετε μέσα στὴν Ἀθηναϊκὴ ζέστη... Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε μαζὶ στὴν Κηφισιά...

— Σᾶς εἶπα... Καλλίτερα νὰ μὲ βρῇ ὁ Ὕδα ἑνὸς "Ζέππελιν" ἴσια στὸ κεφάλι μου, παρὰ νὰ ξαναζυγώσω στὴν Κηφισιά. Μήν τὴν μελετᾶτε καθόλου, κυρία μου...

— Δὲν λυπᾶσθε, ποῦ δὲν θὰ ἤστε ἐφέτος τὰ τόσο δροσερὰ δένδρα της, τὰ ξωτικὰ λουλούδια της, τό Κεφαλάρι της, τὸ Στροφύλι της, τ' Ἀλώνια, καλέ; Δὲν λυπᾶσθε; Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε μαζί.

— Μά τί συμφέρει ἔχει' ἐσεῖς νὰ μὲ κουβαλήσετε στὴν Κηφισιά, ἀφοῦ βλέπετε τόσην ὥρα πόσο ἐπιμένω νὰ μὴ ξαναπάω.

— Θά γελούσαμε τόσο καλὰ μὲ τὴν ... στέρνα.

Δὲν πρόφθασα ν' ἀπαντήσω στό κομπλιμέντο αὐτό τῆς κυρίας κι' ἀμέσως ἡ ἀδελφή τοῦ φίλου μου, ποῦ γλεντοκοπήσαμε μαζῆ στόν Κοκκιναρά, μὲ πλησιάζει τρεχάτη καὶ μ' ἐρωτάει:

— Τί θά προτιμήσετε, λοιπόν, ἐφέτος; Τήν στέρνα ἢ τήν θάλασσα;

Ἂν ἤξερα, πῶς ἡ στέρνα τῆς Κηφισιᾶς εἶχε τώρα νερό, θά πήγαινα νά πνιγόμουνα ὡρισμένως.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΥΙΔ

ΑΚΤΕΝΙΣΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΑΚΙ

—**—

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἦτο κλειστή. Ὁ Βέρνον Σλέϊνταν ἐκάθητο καὶ ἐκάπνιζε τὴν ἀγαπημένη του πίπα, κυττάζοντας τὴ φωτιά. Καὶ καθώς ὁ καπνὸς τῆς πίπας του ἀνέβαινε ὑψηλὰ αὐτὸς μέτα μάτια τῆς φαντασίας ἤρχισε νὰ βλέπῃ μερικὰς εἰκόνας ἀπὸ τὴν ζωήν του ὄχι καὶ τόσον παλαιᾶς.

Ἡ σκηνὴ παρίστανε ἕνα θέατρο μὲ πολὺ κόσμο μέσα καὶ τὸ ἔργον ἦταν μία νόστιμη κωμῳδία, ἡ ὁποία τὸν εὐχαριστοῦσε πολύ. Τὴν ἐθαυμοῦσαν καλὰ μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας, χωρὶς νὰ τοῦ ξεφύγῃ τίποτε. Ἡ λάμψις ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς σκηνῆς καὶ τὰ θαμμένα πρόσωπα ἀπὸ πίσω ὅλα φαίνονταν τόσο ἀληθινὰ ποῦ τὸν ἔκαμαν νὰ χαμογελάσῃ πικρά. Ὑπῆρχε κάποιο ὑπρόσωπο εἰς τὸν θίασον ποῦ ξεχώριζε τόσον καθαρὰ εἰς τὸ νοῦ του ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ ἐναντζήσῃ πάλι εἰς τὸ παρελθόν. Ἕνα γλυκὸ, λυγερὸ κορίτσι ποῦ ἐφαίνετο ἀκόμα δέκα ἑπτὰ ἕως εἴκοσι χρόνων. Βιαστικὰ τότε κύτταξε τὸ πρόγραμμα του καί εὗρῆκε τὸ ὄνομά της —«Δεσποινὶς Ρουμπίνα Ραίν». Ρουμπίνα —αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς ταίριαζε καλά, ἐσκέφθηκε αὐτὸς, γιατί ἤτανε πραγματικῶς ἕνα ρουμπίνι. Τὸ ὕφος της ἦταν ἁπλὸ πολὺ χωρίς καμμιὰ προσποίησι καί αὐτὴ ἡ φυσικὴ ἁπλότης δὲν ἐπτοίαζε μέσα στὸ κοσμικόν της περιβάλλον.

Ἦταν τὴ πρώτη ὁραδειὰ ποῦ πῆγε στὸ θέατρο ἐκείνος, ἀλλὰ καὶ ἄλλες πολλὲς ὁραδειὲς τὸν εὗρισκε κανείς ἐκεῖ. Ἄρχισε νὰ στέλλῃ τῆς Ρουμπίνας μπουκέτα καί ὕστερα δῶρα, ἀλλὰ πέρασε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ κάμῃ τὴν γνωριμιά της ἀπὸ κοντά. Ἐπιτέλους μιὰ μέρα πῆρε κουράγιο καὶ τῆς ἔστειλε ἕνα γράμμα εἰς τὸ ὁποῖο τῆς ζητοῦσε ἕνα ραντεβοῦ. Ἡ Ρουμπίνα τὸ δέχθηκε. Τῆς ἄρεσε νὰ τὴν βλέπουν καί νὰ τὴν περιποιοῦνται, ὥστε φυσικὰ εὐχαριστήθηκε μὲ τὰ γλυκά του λόγια. Ἐκείνος σκλαβώθηκε ἀπὸ τὰ θέλγητρά της ἂν δὲν ἐφαίνονταν καί τόσο νέαδσο ἔβειχνε πάνου στὴ σκηνὴ δὲν τὸν ἔμαλλε καθόλου.

Τὴν προσκάλεσε νὰ δειπνήσουν καί ὕστερα πειὰ τοὺς βλέπανε συχνὰ μαζῆ τους δυὸ, σένα παράμερο νυκτερινὸ καφέ. Ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ, του λάχιστον ἔτσι ἐνόμιζεν αὐτός. Μιὰ μέρα ὅμως ἀποφάσισε νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον. Ἤτανε καὶ οἱ δυό τους στὸ ἀγαπημένο τους καφενεῖο, θὰ τὴν συνώδευε ἔπειτα σπίτι της καὶ τότε νὰ τῆς ζητοῦσε νὰ γίνῃ γυναίκά του. Πόσο τὸν εὐχαριστοῦσε νὰ τὴν συνοδεύῃ κάθε φορὰ σπῆτί της καὶ νὰ ὀλέπῃ νύχῃ κέφι—τὸ κέφι ποῦ δίδουν τὰ ποτὰ καί νὰ τὴν χαϊδεύῃ σὰν μωρουδάκι.

Τὴν ἐκύτταζε τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο ὁράδυ καί ἐρέμβαζε ὅταν ξαφνικὰ κάποια βήματα δυνατὰ τὸν ἔκαμαν νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια καί νὰ ἀγήσῃ τοὺς ρεμβασμούς του.

Ἕνας κύριος ἐπλησίαζε μὲ θάρρος τὸ τραπεζάκι τους. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Ρουμπίνα φάνηκε πῶς τάραξε, ἔπειτα ὅμως πῆρε ἀμέσως θάρρος γύρισε πρὸς τὸν Βέρνον μὲ χαριτωμένο τρόπο καί τοῦ λέγει μὲ ἀνέκφραστον γλύκα'

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν σύζυγόν μου...

ΣΙΓΑΡΕΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ

— Ἀφότου καπνίζω σιγαρέτα «Ἄτλας» εἶδα τήν ὑγεία μου καί τήν ὠμορφιά μου.

ΑΝΔΡΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Εἶμαι ἄνδρας καὶ θὰ ντυνόμουνα σὰν γυναῖκα, ἂν δὲν ἤμουν δειλός.

Θὰ ντυνόμουνα κι' ἐγὼ μεταξωτά, μὲ βελοῦδα μὲ φτερὰ καὶ γοῦνες μὲ ζωηρὰ, φανταχτερά, ὠμορφα χρώματα ἀκολουθῶν πάντοτε τὰς κλίσεις μου, ἀλλάζων πάντοτε μόδα ἀναλόγως μὲ τὸν καιρὸν ἢ μὲ τὰς περιστάσεις. Τότε θὰ φαινόμουν καὶ καλλίτερος καὶ ὡραιότερος καὶ θὰ ἤμην καὶ περισσότερο εὐχαριστημένος. Δὲν τολμῶ ὅμως, ἐπειδὴ εἶμαι δειλός.

Κατὰ τὰ ἐκποτικὰ χρόνια, ὅταν οἱ ἄνδρες ἦσαν ἀληθινὰ γενναῖοι ντύνονταν καλλίτερα ἀπὸ τὴς γυναῖκες. Φοροῦσαν μεταξωτά, βελοῦδα, φτερὰ, χρυσαφικὰ, χτυπητὰ χρώματα, κεντήματα καὶ ὅ,τι κάνει τὴν περιβολὴν ὠμορφη καὶ καλλιτεχνική. Ἐς τὴν σημερινὴν ὅμως ἐκφυλον ἐποχὴν δὲν τολμῶμεν νὰ σπρώξωμεν τὴν φαντασίαν μας πέραν τοῦ λαιμοδέτου. Κανεὶς σήμερα ἄνδρας δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ ντυθῇ ὅπως τοῦ ἀρέσει, ὅπως θέλει αὐτός. Μόνο ὁ Ὄσκας Γουάϊλδ ἐπεχείρησε αὐτὰ καὶ τὸν σφύριξε ὅλος ὁ κόσμος, τὸν κατεδίκασε, τὸν σκότωσε.

Κοροϊδεύομεν τὴν γυναικεία μόδα, ἀλλὰ κατὰ βάθος γνωρίζομεν πολὺ καλὰ, ὅτι εἴμεθα σκλάβοι ἡμεῖς οἱ ἄνδρες μιᾶς μόδας ἀνόητης, ἀκαταλοιθητης, μονοτόνου, γελοίας,σταθερᾶς, ποῦ μισοῦμε, ποῦ μᾶς ἐκούφασε καὶ ὅμως δὲν μποροῦμε ν' ἀπαλλαγῶμεν, νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὴν δουλειαν αὐτὴν, ἐπειδὴ εἴμεθα δειλοί!

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἕλληνος στὴν Ἀμερική).

(15)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦτάν μιὰ στιγμὴ, ποῦ θὰ μποροῦσε ,' ἀλλάξῃ συνομιλία, νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἕνα ζήτημα ἐπικίνδυνο, τὸ ὁποῖον ὅπως καὶ ἂν πραγματεύονταν δὲν θἄχε εὐχάριστο ἀποτέλεσμα. Τὸ παρθενικὸ ἐρώθημα ποῦ ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τῆς Γκλόρυ καὶ τὴν ἔκανε σαστισμένη νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι της καὶ νὰ κάνῃ πῶς κυττάζει τὰ καλάθια, ποῦ ἦσαν μέσα στὸ ἀσημένιο κοφινάκι τὸν βοηθοῦσαν πολὺ βέβαια. Ἂν δὲν τῆς μιλοῦσε, ἂν δὲν ἐπρόβαινε αὐτὸς εἰς ἐξομολογήσεις, ἡ Γκλόρυ θὰ σώπαινε. Καὶ ὅμως δὲν τόκανε. Ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κα Ντόρυ Λούησων, ἤξερε πῶς εἶχε καθῆκον νὰ εἶνε ἐπιφυλακτικὸς μπρὸς στὴ Γκλόρυ καὶ ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ἀγνὴ ὠμορφιὰ τοῦ ξανθοῦ κοριτσιοῦ, ἡ ὠμορφιά του ποῦ ἄνοιγε ὅλη κάτου ἀπὸ τὸ φῶς τῆς εὐτυχίας ὡσὰν μπουμποῦκι ρόδου τὸν τραβοῦσε.

Ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἤνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ λυώνῃ. Σήκωσε τὰ μάτια του, τὴν κύτταξε καὶ κείνη χαμήλωσε περισσότερο τὸ κεφάλι της. Περίμενε. Περίμενε ἡ ψυχή της τὴ λέξι ποῦ θὰ τῆς ἔδινε φτερὰ, ποῦ θὰ τὴν μετέφερε στῆς εὐτυχίας τὸ περιβόλι.

Ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸ μικροκαμωμένο τὸ δικό της καὶ ἐψιθύρισε μόνο·

— Γκλόρυ-Γκλόρυ...

Ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ μέσα στὰ μεγάλα της μάτια τρεμόσβυνε, πάλαιε νἀναφχῆ ἕνα χαμόγελο, ποῦ τόπνιγεν ἡ συγκίνησι.

Κύτταξε γύρω της σαστισμένη, ὡς νὰ γύρευε κάτι νὰ πῇ, ἔπειτα ἐστράφη δίπλα στὸ παράθυρο καὶ κυττοῦσεν ἔξω—ἔνοιαζε σὰν παιδάκι ποῦ τὸ στενοχωρεῖ ἡ χαρά του, μιὰ χαρὰ γιὰ τὴν ὁποίαν εἶνε πολὺ μικρὴ ἡ καρδιά του, δὲν τὴ χωράει, μιὰ χαρὰ ποῦ ξεχειλίζει, ποῦ πνίγει...

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος, ποῦ σὲ βλέπω. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ποῦ εἶμαι κοντά σου. Καμμιὰ ὥρα θἄθελα νὰ βρεθοῦμε μαζὶ πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν ψυχή μου, νὰ σοῦ πω τόσα πράμματα, ποῦ σὲ κανένα δὲν εἶπα...

Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά, μ' ἀπορία.

— Ἀπὸ σένα ἴσως ἐξαρτᾶται, Γκλόρυ, νὰ μοῦ κάμῃς πολὺ καλὸ στὴν ψυχή μου. Νὰ μοῦ δώσῃς τὴ γαλήνη μου. Σοῦ ἔχω τόση ἐκτίμησι, ποῦ θέλω νὰ σου τὰ πῶ ὅλα...

Ἕνας ξαφνικὸς ἴσκιος ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό της. Τί ἐσάμαιναν τὰ λόγια του;

— Τί τρέχει; ἐρώτησε. Δὲν καταλαβαίνω.

— Μ' ἀγαπᾶς;

Τὸν ἐκύτταξε καὶ χαμογέλασε, μὲ τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο τῆς ἐρωτευμένης γυναῖκας ποῦ λούζει τὴν ψυχή μας σὰν εὐλογία, πούνε ἕνα ὁλόκληρο τραγοῦδι, χαρὰ μαζὶ καὶ παράπονο, γέλοιο καὶ κλάμμα, φτερὰ ποῦ μᾶς σηκώνουνε ἀπὸ τὴ γῆ.

Τὸ πρόσωπο ὅμως τοῦ νέου δὲν καθρέφτιζε τὸ χαμόγελο ἐκείνου, παρετήρησεν ἡ Γκλόρυ. Δὲν ἔλαμπαν τὰ μάτια του. Ἤθελεν νὰ μὰ πῇ κάτι γένοναν μέσα του, ἕνα παράπονο ποῦ καμπύλωνε τὸ τόξο τῶν χειλέων του. Γιατί; Τί συνέβαινε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ παρέβενου "Ἕλληνος, τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ παιδιοῦ, ποῦ δὲν ἔμοιαζε μὲ τοὺς ἄλλους νέους; Δὲν εἶχε τὴν ἁπλότητα τῶν Ἀμεριανῶν, ποῦ ἐγνώριζεν ἡ Γκλόρυ. Ὁ χαρακτήρ του ἦτο ἕνα βιβλίο πολυσέλιδο. Κί' ἄλλες φορὲς πρωτήτερα εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ ὕφος του ἦταν σκοτεινό, ἀνεξήγητο. Αὐτὸ ὅμως τὴν προσείλκυε περισσότερο. Τί ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔκρυβε; Ἡ Γκλόρυ σὰν ἀληθινὴ ἀμεριανίδα, δὲν ἀπελπίζοντον, οὔτε κουράζονταν εὔκολα. Εἶχε πεποίθησι στὸν ἑαυτό της. Θὰ τὸν μάθαινε, θἄρχονταν μέρα ποῦ ὅλη ἡ ψυχή του θ' ἀποκαλύπτονταν μπροστά της φωτεινά. Ἡ ἀγάπη τῆς ἔδωσε τὴν πεποίθησιν αὐτή.

— Ὑπάρχουν στιγμὲς, ποῦ κάνει ποῦ μοῦ φαίνεσαι μυστηριώδης.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ δὲν θέλω νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ μας. Κανένα μυστήριο. Κανένα σκοτάδι. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Τὴν Κυριακὰ τὸ πρωὶ πᾶμε μαζὶ σὲ καμμιὰ ἐξοχή. Ἐκεῖ θὰ σοῦ μιλήσω.

— Πές μου τώρα. Θέλω νὰ μάθω.

— Ὤ, δὲν εἶνε τίποτε γιὰ τὸ ὁποῖον—ἐδῶ ὁ νέος ἐδυσκολεύθηκε νὰ βρῇ τὴ λέξι, χαμογέλασε κι' ἔπειτα πρόσθεσε—θὰ μποροῦσες ν' ἀνησυχήσῃς.

Ὅταν σηκώθηκαν ἡ Γκλόρυ τὸν παρακάλεσε νὰ πᾶνε μαζὶ στὴν πανσιόνα τῆς Μπλάκ. Ὁ Τζίμ βρῆκε κεῖ πέρα ὅλους τοὺς παλαιοὺς του φίλους, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ τὸν φρρτώνουν ἐρωτήσεις γιὰ τὴ νέα του ζωή.

— Ἐγὼ τόλεγα, ἔλεγεν ἡ κ. Μπλάκ ὅτι ὁ κ. Τζίμ Πάππας θὰ ξεπερνοῦσε ὅλους σας. Τώρα ἔγινε γνωστὸς, ἔγινε μεγάλος. Δὲν θὰ ξεχάσῃς ὅμως καὶ τοὺς παληοὺς σου φίλους, ἔ; Θἄρχεσαι νὰ μᾶς βλέπῃς, ἐλπίζουμε.

Ἡ Γκλόρυ ἤκουε ὅλ' αὐτὰ μὲ τέτοιο χαμόγελο ὡς ὁ Τζίμ Πάππας νὰ ἤταν ἀδερφός της καὶ νὰ ἀντανακλοῦσαν ἀπ' εὐθείας σ' αὐτὴν οἱ ἐπιτυχίαι τοῦ νέου. Καθὼς ὅμως σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε ὀτὸ βάθος κοκκίνησε καὶ τὸ χαμόγελό της ἔσβυσε! Μόνος, σιωπηλὸς σὲ μιὰν ἄκρη κάθονταν ὁ Μπίλλ Ντόμπλη, ὁ ὁποῖος κύτταζε τὸν Τζίμ Πάππαμὲ πλάγια ματιά, σχεδὸν θυμωμένη. Ὁ νέος ὅμως Ἕλλην δὲν τὸν ἐλάμβανε καὶ πολὺ ὑπ' ὄψει του, ἢ τουλάχιστον δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ, ὅτε παρετήρησε τὸ ὕφος του. Τὸν ἐπλησίασε μὲ εἰκεία ὀτητα καὶ τοῦ κάνει·

— Γιατὶ δὲν μιλᾷς, Ντόμπλη;

— Σ' ἀκούω καὶ σὲ θαυμάζω, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος σκάζοντας στὰ γέλοια.

Οὔτε καὶ τότε ὅμως ὁ Τζίμ Πάππας ἐταράχθη ἢ ἔδειξε πῶς ἐθύμωσε. Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Ντόμπλη νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονή του κ' ἐπρόσθεσε μὲ ὕφος τραχύ·

— Πῶς τὰ πέρασες στὴ Βοστῶνη μὲ τὴν ὠμορφη κυρία;

Τότε μόνο ὁ Τζίμ Πάππας σταμάτησε τὴ ματιά του πάνω του, ἄγρια, ἀπειλητική. Ὁ Ντόμπλη ὅμως ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ ἔφεραν τὰ λόγια του κ' ἄρχισε πάλε νὰ γελᾷ.

Ἦταν μιὰ στιγμὴ πολὺ στενόχωρη γιὰ τὸν Ἕλληνα. Παρετήρησε ὅτι ἡ κ. Μπλὰκ καὶ οἱ ἄλλοι νέοι μέσα στὸ σαλονάκι χαμογελοῦσαν ὡς νὰ τοὺς φαίνονταν ἀστεῖα ἡ σχέσις του μὲ τὴν Κα Ντόρυ Λούησον—τὴν κυρία, ποῦ ἐννοοῦσε ὁ Ντόμπλη.

— Ὤ, κάνει ἡ Γκλόρυ ἐπεμβαίνουσα καὶ κυττάζοντας τὸν Ντόμπλη μὲ σαρκαστικὸ ὕφος· καὶ σὺ θἤθελες, ἂν τὸ ἤξιζες, νὰ ἰδῇς μιὰ κυρία νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ σένα ἢ ὄχι;

Ὁ ἀμεριανὸς τὴν κύτταξε σαστισμένος. Δὲν ἐπερίμενε ποτὲ, πῶς ἡ Γκλόρυ θὰ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι.

— Μὴν ἐπεμβαίνετε ἐσεῖς, κάνει ὁ Τζίμ Πάππας στὸ κορίτσι· δὲν ἔχομε τίποτε νὰ μοιράσωμε μὲ τὸν Ντόμπλη. Οὔτε τὸ εἶπε γιὰ νὰ μὲ πειράξῃ, φυσικά. Ξέρει ἄλλως τε πῶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ πειράξῃ. Μιλάει πολὺ καὶ χωρὶς νὰ σκέπτεται τί λέει.

— Δὲν εἶμαι σοβὸς σὰν κι' ἐσένα..

Ὁ Τζίμ Πάππας ἔγυρε τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κυττάξε μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου, ποῦ παρακαλεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μιὰ κουβέντα, ποῦ τὸν κουράζει. Ὁ Ντόμπλη στὴ ζήλεια του ἦταν σὰν παιδί, σὰν μαθητοῦδι. Ἤθελε νὰ ἐπιτεθῇ τοῦ Ἕλληνος, νὰ τὸν πειράξῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπετύγχανε. Τοῦ ξέφευγε. Ἂν τὸν θύμωνε θὰ ἐνθουσιάζονταν. Ἤταν θυνα τέτερος ἀπ' αὐτόν, ἤξερε καλὰ γροθιές καὶ ἂν τὸν προκαλοῦσε ὁ Ἕλλην αὐτὸς θὰ τὸν κυλοῦσε χάμου μὲ τὸ πρῶτο.

— Ἐσένα δὲ σὲ πειράζει τίποτε. Αὐτὸ τὸ ξέφρος, λέει μὲ ὕφος ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὸν ἀνυπόμονο θυμό του.

Ὁ Τζίμ Πάππας κατάλαβε, ὅτι τὸν προκαλοῦσε. Ἤξερε, ὅτι ἦταν δυνατότερός του. Ὁ ἀμεριανὸς καλοχυμωμασμένος θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἅπαν τήσῃ μὲ τὰ χέρια του ὁ Ἕλλην πονηρὸς ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλα ὅπλα.

Σηκώθηκε, πῆρε ἕνα ὕφος μελοδραματικῶς σοβαρὸ, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ γελᾷ μέσα του καὶ λέγει σφίγγοντας τὰ χείλη του.

— Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω. Πᾶμε μαζί ἔξω.

Ὁ Ντόμπλη ἐδίστασε. Δὲν περίμενε τέτοια συμπεριφορά. Ἐκύτταζε τὸν ἄλλον μὲ τρόπο ὡς νὰ μὴ πίστευε τί ἄκουσε.

— Σήκω νὰ πᾶμε μαζὶ ἔξω. Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω τέλος πάντων.

Βγῆκαν μαζὶ καὶ οἱ ἄλλοι τὸν κυττοῦσαν σιωπηλοὶ μὲ ὕφος ἔκπληκτο. Κανεὶς δὲν περίμενε πῶς θὰ κατέληγαν ἐκεῖ.

— Πᾶμε σὲ μιὰ μπιραρία, ἐπρότεινε ὁ Τζίμ· μόλις βρέθηκαν στὸ δρόμο.

— Πᾶμε.

— Ὄχι ἐκεῖ μέσα. Εἶνε πρόστυχο μέρος. Πᾶμε στὸ «Βοημικὸ Καφέ».

Ὁ Ντόμπλη, ἕνας ἁπλοῦς ἐμπορουπάλληλος ποῦ ζοῦσε περιωρισμένα πρώτη του φορὰ ἔμπαινε σὲ κεῖνο τὸ μέρος. Ἀκολουθοῦσε τὸν Τζίμ Πάππα σὰ μαγνητισμένος. Μέσα του ἐπαναστατοῦσε ποῦ δὲν ἔφευγε ἀπὸ κοντά του, ἢ δὲν τοῦδινε μιὰ γροθιὰ στὰ μοῦτρα γιὰ νὰ τελειώσουν τέλος πάντων ὅλ' αὐτά.

Κάθησαν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ὁ Ντόμπλη ἦταν ἀκόμη κόκκινος, σαστισμένος μπρὸς στὸν Τζίμ Πάππα, ἐνῷ ὁ τελευταῖος μὲ ὑφος ἀνθρώπου τοῦ κόσμου ἐρώτηαξε μὲ εἰκειότητα τὸ γκαρσόνι καὶ παρήγγειλε ποτά. Τὸ γκαρσόνι τὸν μετεχειρίσθη σὰν γνωστὸ πελάτη, ὄχι πῶς τὸν εἶχε ἰδεῖ πρωτήτερα στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ τὸ ὕφος τοῦ νέου ἐμαρτυροῦσε πῶς ἦταν συνηθισμένος νὰ συχνάζῃ σὲ τέτοιο εἶδους μέρη—πῶς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ πεπαιδευμένον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου. Τὴ διαφορὰ αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ τὴ νοιώσῃ ὁ Ντόμπλη—γι' αὐτὸ κοκκίνιζε, γι' αὐτὸ σάστιζε.

— Λοιπόν, ἰδοὺ τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει ὁ Τζίμ Πάππας τεντώνοντας τὸ κεφάλι του πρὸς αὐτὸν πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι· ἀφοῦ ὁ σερβιτόρος τοὺς εἶχε φέρει τὰ ποτὰ· φαντάζεσαι, ὅτι ἐγὼ σὲ κεπελαξῶ στὸ αἴσθημά σου καὶ σοῦ στέκω ἐμπόδιο. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Σοῦ τὸ λέω εἰλικρινῶς. Ἂν συνέβαινε θὰ σοῦ τόλεγα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, ἐπειδὴ μόνο φόβος θὰ μ' ἐμπόδιζε καὶ τέτοιο πρᾶμμα φυσικὰ—ἐδῶ ὁ Τζίμ τὸν κύτταξε κατάμα τα κι' ἐγέλασε—θἄταν ἠλιθιότης καὶ τὸ ὑπο πτευθῆ κανείς. Ὅλ' αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ λάβῃς ὑπ, ὄψει σου καί νἀρθῆς νὰ μοῦ μιλήσῃς ἀπ' εὐθείας. χωρὶς νὰ προσπαθῆς νὰ μὲ πειράξῃς καί νὰ μὲ προκαλῆς μπρὸς στοὺς ἄλλους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ ΕΔΙΟΡΘΩΣΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΜΟΝΟΝ

ΥΠΟ ΣΟΦΙΑΣ ΚΕΡ ΟΝΤΕΡΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Ἀ! ἀνεφώνησε· ἀμ' τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου, ποῦ μοῦδωσε ἐκεῖνο τὸ φρικαλέο κολλιὲ μὲ τὸ ρουμπίνι καὶ τὰ διαμάντια ἐδῶ, ἐγὼ τοῦ ζήτησα μιὰ σειρὰ μαργαριτάρια;

Πῆρε τὴν πέννα πάλι καὶ ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ·

Ἐπίσης μοῦ δίδει δῶρα, ποῦ θέλει αὐτὸς, καὶ ὄχι ἐκεῖνα, ποῦ τοῦ ζητῶ.

— Αὐτὸ εἶνε ντροπή, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα· ἕνα πράμμα ποῦ κάμνουν σχεδὸν ὅλοι οἱ σύζυγοι. Εὐτυχῶς πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῶν ἰδικῶν του γενεθλίων καὶ θὰ σοῦ τὸν διορθώσω καλά.

Ξανασταμάτησε.

— Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῶ, ἐσκέφθη· ὅτι ὁ Λόννυ ἔχει πραγματικῶς μιὰν θαυμασίαν ἀρετή. Ποτέ, ποτὲ δὲν μοῦ φέρεται ἄσχημα μπρὸς στὸν κόσμο. Αὐτὸ δείχνει, ὅτι εἶνε κατὰ βαθος εὐγενὴς καὶ καλὸς μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἐσχάτως κόλλησε.

Ἔκαμε νὰ γράψῃ κάτι τι ἀκόμα, ἀλλ' ἐστάθηκε.

— Ἐπίσης εἶνε πολὺ γλυκὺς μαζί μου τὸ πρωὶ στὸ πρόγευμα κι' αὐτὸ εἶνε κάτι. Εἶνε πάρα πολὺ ἤπιος. Μόνο ποῦ ἀπεχθανεται συντροφιὲς καὶ δεῖπνα μὲ παρέες. Ἂς εἶνε. Ὁ κατάλογος, ποῦ τοῦ ἔγραψα ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρόν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε ὁ σύζυγός της·

— Πλήττω τρομερὰ μόνος μου, ἀγαπητή μου, στὸ σαλονάκι, τῆς λέγει· ἤρθα νὰ παίξωμε καμμιὰ παρτίδα—Θέλεις;

— Φυσικὰ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα· καὶ τί μίζα;

— Ἕνα σελλίνι, ἀπεκρίθη ὁ Λόννυ ἀνέβων καὶ νέο ποῦρο.

— Σὲ παρακαλῶ τοῦ κάνει ἡ σύζυγός του πήγαινε νὰ φέρῃς τὰ χαρτιά. Ἔπειτα πάρε ἐκεῖνο τὸ τραπεζάκι καὶ φέρτο ἐδῶ κοντὰ στὸ σοφᾶ.

Ὁ Λόννυ ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον κάθησε ἀπέναντί της καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ.

— Τὸ ποῦρό σου μοῦ εἶνε ἀνυπόφορο, κάνει ἡ σύζυγός του κτυπῶντας νευρικὰ τὸ χέρι της πάνω στὸ τραπεζάκι· δὲ μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω. Μὲ πνίγει ὁ καπνός.

Ὁ Λόννυ τὴν κύτταξε ἀλλόκοτα, γεμάτος ἔκπληξι καὶ ἔσβησε τὸ ποῦρο. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ παιγνιδιοῦ ἦταν νευρικιά. Τί εἶχε λοιπὸν ἡ γυναίκα του κείνη τὴ βραδειά; Ὅταν τέλειωσαν τὴν καληνύχτισε μὲ τρυφεράδα, συλλογιζόμενος ὅτι βέβαια θἄνε κἄτι περαστικό. Περίεργο ὅμως. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδε ἔτσι.

Τὸ πρωὶ στὸ πρόγευμα. πρὶν σηκωθῇ ἀκόμα ἐκεῖνος εἶχε σπεύσει κάτου στὴ κουζίνα, μάζωξε τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὸ μάγειρα καὶ τοὺς λέγει·

— Ἀκοῦστε! Ὅ,τι κι' ἂν σᾶς λέω νὰ μὴ σᾶς κάνῃ ἐντύπωσι, ἀκοῦτε; Θὰ σᾶς βρίζω, θὰ σᾶς μαλώνω ἐσεῖς νὰ μὴ λέτε τσιμουδιά. Εἶνε μιὰ φάρσα ποῦ κάνω. Ἔννοῦ ὅμως νὰ μὴ δείξῃ κανεὶς σας πῶς κατάλαβε τίποτε. Ἀκοῦτε;

— Μάλιστα! ἀπεκρίθησαν ὅλοι ἐν χορῷ.

Μετά τινα λεπτὰ μπῆκε στὴ τραπεζαρία, ὅπου τὴν περίμενεν ὁ σύζυγός της.

— Καλημέρα, ἀγαπητή μου. Εἶσαι καλὰ σήμερα; Τί εἶχες ψές;

— Τίποτα. Κάθησε. Ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ ὑπηρέτρια ἐπὶ τέλους; Γιατί ἀργεῖ τόσο;

Τρέχει καὶ σημαίνει τὸ κουδοῦνι νευρικὰ πέντε φορές. Ὁ σύζυγός της τὴν κυττάζει κατάπληκτος. Δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὴ γυναῖκά του νευρικιὰ καὶ σὲ κακὴ διάθεσιν. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ νεῦρα. Τοῦ ἄρεσεν ἡ ἡσυχία. Μόλις ἐσερβίρισε τὸ πρόγευμα, ἡ Ἰουλιέττα ἀνέκραξε στὴν ὑπηρέτρια·

— Τί αὐγὰ εἶν' αὐτά; Εἶνε χκλασμένα! Δὲν ντρέπεσθε νὰ σερβίρετε τέτοια αὐγά; Τρέξε γρήγορα νὰ φέρῃς τὴ μαγείρισσα ἀπάνω. Ἀμέσως! Ἀμέσως!

Ἡ ὑπηρέτρια κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, ἐνῷ ἡ Ἰουλιέττα χτυποῦσε νευρικὰ τὸ μαχαῖρί της πάνω στὸ πιάτο μὲ τὰ ρουθούνια της ποῦ ἔπαλλον ἀπὸ συγκίνησι καὶ θυμό, τὴν ὁποίαν φαίνονταν πῶς μόλις συγκρατοῦσε. Τέλος ἀνέβηκε ἡ μαγείρισσα.

— Τί αὐγὰ εἶν' αὐτὰ; τῆς κάνει μὲ θυμό· πάρτα πίσω. Ἂν ἄλλη φορὰ μοῦ ξαναστείλῃς τέτοιο πρόγευμα θὰ φύγῃς ἀμέσως! Τί κάνετε κάτου στὸ μαγερειὸ τέλος πάντων. Κοιμᾶσθε ὅλοι;

Ὁ Λόννυ τὴν κύτταξε μὲ ὕρος ἀνθρώπου ποῦ δὲν πιστεύει τὰ μάτια του 'καὶ τ' αὐτιά του,

— Δὲ θέλω πρόγευμα σήμερα.! Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ τίποτα! Ἀ! Γιὰ ἰδές σκόνη στὰ ἔπιπλα. Ποῦ εἶνε ἡ Ρόζα. Νἄρθῃ ἀμέσως ἐδῶ! Ρόζα! Ρόζα! Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ξεσκόνισες, ἔ; Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ σᾶς διώξω ὅλους. Εἴσθε ἀνοπόφοροι!

Ὁ Λόννυ ἄρχισε ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Τὴν κύτταξε μὲ παρακαλεστικὰ μάτια. Ντρέπονταν μπρὸς στοὺς ὑπηρέτας νὰ κάμῃ φασαρίες.

Ὅταν τὴν ἄφησε καὶ πῆγε στὴ δουλειά του, συλλογίζονταν μὲ ἀνησυχία τὴν γυναῖκά του. Μήπως ἔπαθε τίποτα; Μήπως τῆς πειράχθηκαν ξαφνικὰ τὰ νεῦρα;

Τὸ βράδυ. ποῦ γύρισε σπίτι τὰ ἴδια. Ὄχι μόνη ἔκαμε νέες σκηνὲς μὲ τοὺς ὑπηρέτας ἀλλὰ ἦταν ντυμένη μὲ τρόπο ποῦ κατέπληξε τὸν σύζυγό της. Ἦταν βαμμένη καὶ φοροῦσε μιὰ τουαλέττα ἀνυπόφορη. Μετὰ τὸ δεῖπνο πέρασαν στὴν τραπεζαρία καὶ πάλι τοῦ ἔκαμε παρατηρήσεις γιὰ τὸ κάπνισμα. Τῆς ἔφερνε πονοκέφαλο. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὰ φρικαλέα αὐτὰ ποῦρα.

— Ἀληθινὰ, τῆς κάνει ὁ Λόννυ σὲ μιὰ στιγμὴ πλησιάζοντας στὸ σοφᾶ καὶ γονατίζοντας μπροστά της—πές μου, ἀγάπη μου τί ἔχεις;

Τῆς χάϊδευε μὲ τρυφεράδα τὸ κεφάλι, τὴ φιλοῦσε, τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ πῇ τί ἔχει.

— Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω. Βαρέθηκα ὅλα!

— Πῶς! κάνει ἐκεῖνος ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ μάτια του· τί ν' αὐτὰ Ἰουλιέττα ποῦ λές; Ἐσύ; Σοῦ λείπει τίποτα; Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη ποῦ ἔχεις ἕνα σύζυγο, ποῦ σ' ἀγαπῇ; Θέλεις νὰ παίξωμε μαζὶ μιὰ παρτίδα;

— Ὄχι. Εἶμαι κουρασμένη, ἀδιάθετη. Καληνύχτα.

Καληνύχτα, ἐψιθύρισεν ἐκεῖνος, κυττάζοντάς τη μὲ κρεμασμένο στόμα.

Μόλις ἔμεινε μόνος ἄρχισε νὰ βηματίζῃ μέσα στὸ σαλονάκι καὶ νὰ συλλογίζεται τὴ σζυγό του. Τί εἶχε; Τί εἶχε;

Τὸ πρωὶ στὸ πρόγευμα ὁ Λόννυ ἦταν δειλὸς καὶ ἥσυχος σὰν γατάκι. Τὴν κύτταξε φοβισμένος, τρέμοντας ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γιὰ καμμιὰ νέα ἔκρηξι. Ὅταν ἡ ὑπηρέτρια τοὺς ἐσερβίρισε τὸ πρόγευμα κάνει μὲ μισὴ φωνή·

— Ὠραία ἡ μπουντίγκα σήμερα, ἔ; Ἄκου ἀγαπητή μου. Τὸ βράδυ θά πᾶμε νὰ φᾶμε μαζὶ ἔξω; Πᾶμε πρῶτα στὸ θέατρο ὅμως...

— Πᾶμε, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω ἔτσι, Τί ἔχεις; Τί θέλεις ἐπὶ τέλεις. Πές μου τί θέλεις, Ἰουλιέττα.

— Τίποτα.

Πῆγαν στὸ θέατρο. Παίζονταν ἕνα δραμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Λόννυ εὕρισκε μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ὅταν ὅμως ἐπεχείρησε νὰ μεταδώσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του στὴν σύζυγό του τὴν βρῆκε κρύα. Αὐτὴ, ποῦ ἄλλες φορὲς συζητοῦσε, ἔκρινε τὴν περίστασι μὲ τόση λεπτότητα, τόσο γοῦστο ἐφαίνονταν τώρα ξένη εἰς ὅλα αὐτά.

Πῆγαν νὰ δειπνήσουν καὶ πῆγαν—στοῦ Γουσταύου.

— Τί θὰ φᾷς, τῆς λέγει μόλις κάθησαν· κοτόπουλο;

— Τὰ βαρέθηκα τὰ κοτόπουλα! Γκρασόν! Τί ν' αὐτὴ ἡ «πέρδικα ἀλὰ Πικαντίλλυ;»

— Πολὺ ὤμορφη, κυρία. Νὰ σᾶς φέρω;

— Φέρε μου.

— Φέρε κι' ἐμένα, κάνει ὁ Λόννυ.

Μόλις τὸ γκρασόνι ἔφερε τὴν μερίδα καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἔβαλε τὴν πρώτη χαψιά, ἔσπρωξε τὸ πιάτο καὶ κάνει σγεδὸν θυμωμένη·

— Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ· τί ἐννοοῦσες πῶς εἶνε ὤμορφο φαγητὸ αὐτό; Θὰ μιλήσω στὸ διευθυντὴ καὶ θὰ τοῦ πῶς πῶς κοροϊδεύετε τοὺς πελάτες σας. Πάρτο πίσω ἀμέσως, σὲ παρακαλῶ. Πάρτο πίσω.

Ὁ Λόννυ τὴν κύτταζε περιμένοντας μὲ δειλία, ἔπειτα τόλμησε νὰ προσθέσῃ σιγά·

— Εἶνε πρώτης τάξεως, ἀγαπητή μου· δὲν ἔχει δίκηο. Ἴσως δὲν ἔχεις ὄρεξι...

— Εἶνε φρίκη! ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα χάνοντας τὴν ὑπόμονή της· δὲν ὑπάρχει τίποτα, ποῦ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φάγῃ! Φρικαλέα τροφή, φρικαλέα ὑπηρεσία, φρικαλέο ρεστωράν.

Ὁ διευθυντὴς παρετήρησε ὅτι ἡ κυρία ἔδωσε πισω τὸ φαγητὸ, ἐπλησίασε κι' ἠρώτησε μὲ βαθειὰν ὑπόκλισι·

— Ἡ κυρία δὲν τρώγει τίποτα;

— Εἶνε λιγάκι κακοδιάθετη... κάνει κυττάζοντας συγχρόνως μὲ φοβισμένο βλέμμα τὴ γυναῖκά του ὁ Λόννυ· ἄς μᾶς φέρῃ τὸ γκρασόνι τίποτ' ἄλλο. Φέρτε μας καὶ σαμπάνια παρακαλῶ...

Ἔπειτα σαμπάνια κι' ἐπροσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν περιποιηθῇ. Τῆς ἔλεγε ἀστεῖα, τὴν πρόσεχε καὶ στὸ παραμικρὸ καὶ ὅταν σηκώθηκαν ἔσπευσε ὁ ἴδιος, ἀρπαξε τὸ παλτὸ τῆς καὶ τὴ βοήθησε νὰ τὸ φορέσῃ. Ἔπειτα γιὰ νὰ μὴ κάμῃ τὸ σερβιτόρο νὰ ὑποθέσῃ πῶς δυσαρεστήθηκαν, τοῦ ἄφησε γενναῖο μπουρμπουάρ καὶ τὸν καληνύχτισε μὲ οἰκειότητα.

Πῆγαν σπῆτι μὲ αὐτοκίνητο. Ποτὲ ὁ Λόννυ δὲν ἦταν περιποιητικώτερος. Τὴν χάϊδευε καὶ τῆς ἔλεγε·

— Αὔριο θὰ σοῦ κάμω ἕνα δῶρο. Μοῦ τὸ ἐπιτρέπεις; Ἐκεῖνο τὸ κολλιὲ ἀπὸ τὰ μαργαριτάρια θὰ σοῦ τὸ φέρω. Θὰ πάω νὰ τ' ἀγοράσω μόλις κατέβω κάτου, πρὶν πάω στὸ γραφεῖό μου. Μοῦ ἐπιτρέπεις, ἀγαπητή μου, νὰ καπνίσω ἕνα ποῦρο;

— Σοῦ τὸ ἐπιτρέπω.

— Εὐχαριστῶ πολύ.

Καὶ τὴ φίλησε ἐνθουσιασμένος σὰν παιδάκι.

***

Ἡ Ἰουλιέττα ἐξηκολούθησε νὰ παίζῃ τὸ ρόλο αὐτὸ ἀρκετὸν καιρό. Ὁ σύζυγός της ὅλο καὶ τὴ γέμιζε περιποιήσεις κι' ἔλεπε μὲ χαρὰ του πῶς σιγὰ-σιγὰ ἡ Ἰουλιέττα ἐγύριζε στὸ χαρακτῆρα της. Μετα τινας ἡμέρας ἦσαν προσκαλεσμένοι σ' ἕνα χορό. Τὴν ἐπρόσεχε σαν ἐρωτευμένος, τῆς μιλοῦσε μὲ προσοχή, τὴν γύρευε μὲ τα ματιά μέσα στὸ δωματιο, ὅταν δὲν ἦταν κοντα του καὶ τῆς χαμογελοῦσε. Ὅλοι παρετήρησαν τὴν ἀφοσίωσι αὐτὴ τοῦ συζύγου της καὶ μια κυρία φίλη της ἠρώτησε τὴν Ἰουλιέττα·

— Ὁ σύζυγός σου, φιλτατη μου, σοῦ φέρεται σαν ἐρωτευμένος. Οὔτε νεὸπαντρι να εἶσθε. Πρέπει νἆσαι πολὺ εὐτυχισμένη.

— Εἶμαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα· ἀλλὰ ξέρεις ἐργάσθηκα τόσο πολύ. Ὑπῆρξε στιγμὴ ποῦ ὁ Λόννυ ἐκινδύνευσε νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ κοντα μου καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Ἄρχισε νὰ γίνεται παραξενος. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἔπαιξα τὸ ρόλο μου καὶ εἶδα πῶς ἅμα θέλει μια γυναῖκα καὶ ξέρει τὴν τέχνη μπορεῖ να κρατῆ τὴν φλόγα τῆς σοζυγικῆς ἀγάπης παντα ἀναμμένη καὶ λαμπρα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

τοῦ ΑΝΤΙΟ ΖΩΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΤΙ ΘΑΛΕΓΑΝ

ΑΝ ΕΛΕΓΑΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

— *Δεσποινίς! Ἔχω ἀκούσει πολλοὺς θορύβους καὶ πολλοὺς κρότους, ποῦ μοῦ σκοτώνουν τὰ νεῦρα, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι τὸ πιάνω ποῦ παίζετε θὰ μποροῦσε νὰ στείλῃ καὶ τὸν ἀπαθέστερον στὸ Φρενοκομεῖον!*

***

— *Ἀγαπημένε μου! Μὴ μὲ φιλήσῃς στὸ πρόσωπο γιατί....θὰ μοῦ σηκώσῃς ὅλη τὴν ποῦδρα.*

***

— *Αὐτὰ ποῦ σᾶς λέγω, δεσποινίς, τὰ ἔχω πῆ καὶ εἰς ἑκατοντάδας ἄλλας. Τί διάβολο! Ἐσεῖς δὲν ἔχετε τὴν ἐξυπνάδα νὰ μὲ πιστεύσετε; Δὲν ἔχετε καρδιά;*

***

— *Μὲ τὴν τουαλέττα, ποῦ φορεῖτε, κυρία μου, μὲ κάνετε νὰ πιστεύω, ὅτι τὸ Καραβάλι δὲν πέρασε ἀκόμα.*

***

— *Τί συλλογίζομαι; Σκέπτομαι πῶς θὰ ἐκανόνιζα τὴς δουλειές μου καὶ τί θἄκανα ἂν εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ πάρω ἄλλη γυναῖκα μὲ περισσότερη προῖκα!*

***

— *Μὲ κάνετε νὰ γελῶ καὶ μοῦ φαίνεσθε δυστεῖος νὰ μ' ἐρωτᾶται ἂν τὸ γιατρικὸ ποῦ σᾶς διώρισα θὰ σᾶς ὠφελήσῃ ἀφοῦ οὔτε καλὰ-καλὰ τί εἶνε αὐτὸ ποῦ σᾶς διώρισα ξέρω, οὔτε ἔχω ἰδέαν ἀπὸ τί πάσχετε.*

ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΑΒΥΚΩΜΑΤΑ

ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

ΘΑ ΕΙΝΕ ΚΑΤΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ

ΦΑΛΗΡΙΚΟ ΔΕΙΛΙ

Στὸν γαληνὸν, δειλινὸν, μυρωμένον ἀέρα
ἡ ἀντιλαλιὰ τοῦ σημάντρου ἠχάει στὸν αἰθέρα.

. . . . . .

Τὴν κρεμαστὴ, μαγικὴ, φανταγμένη Καστέλλα
—ποὺ σὰ νὰ γνέφουν οἱ βίλλες της ἄπειρα «ἔλα»
καὶ σὰ νὰ μοιαζῇ τὴ νύχτα τρανὸ μετερίζι,
σὰν ἕνας πύργος, ποὺ μόνος ὁ Κύριος ὁρίζει—

Τὸ χιλιοχρώματο δεῖλι ροδίζει καὶ βάφει
καὶ μὲ χυτὸ τὴ στολίζει, καθάριο χρυσάφι·
καὶ στὸ δρομάκι, ποὺ κάτω στὴν πόλι κυλάει,
σὰν φωτισμένο μετέωρο πάει τὸ τραμβάϋ.

Μέσ' τὰ νερὰ ἡ στερνὴ ἀναδεύει ἀχτίνα
καὶ στὸ μισόσκοτο ἀρχίζουν νὰ πήχνουνε μπλάβα·
πέρα, μιὰ γάζα τυλίζει τὴν πάγκαλη Ἀθήνα,
ποὺ τῆς Σελήνης θριάμβινη λοΐζει ἡ ὀχτάβα.

Ἀναφριᾶνε τὰ κ'ματα, φεύγουν οἱ γλάροι,
ποὺ τὸ συνύχτερο σύγκρουο κυκλώνει
καὶ στὰ στερνόχυτα φέγγη φτερώνει
τῶν ἡλιοπεταλουδιῶνε τὸ σμάρι...

Ρ. ΦΙΛΥΡΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΟΥ

Μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Βισμαρκ εὑρίσκετο καὶ τις, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία ἔχει ὡς ἑξῆς· Κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870, ὁ Βισμαρκ ἐπιστρέφων ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸ κατάλυμά του ἐν τῷ στραταρχείῳ τοῦ Μῶ, ἤκουσε τοὺς κλαυθμηρισμοὺς βρέφους, τὸ ὁποῖον γυνή τις εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης του. Εἶδε δὲ κεντημένας ἐπὶ τῶν σπαργάνων του τὰς ἑξῆς λέξεις: «Ὁ σύζυγός μου ἐφονεύθη εἰς τὸ Σεδάν. Στεροῦμαι ἄρτου. Ἡ ἀπελπισία μὲ βιάζει νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸ τέκνον μου. Ἐβαπτίσθη καὶ φέρει τὸ ὄνομα Βικέντιος». Ταῦτα συνέβαιον τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1870. Ὁ Βισμαρκ ἀνέφερ: τὸ γεγονὸς εἰς τὸν Βασιλέα. «Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἰδοὺ ἐγὼ κληρονόμος βρέφους». Καὶ ὁ Γουλιέλμος ἀπεκρίθη:

—„Ἐν καιρῷ πολέμου πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις-πᾶν τὸ τυχὸν ἔστω καὶ βρέφος„. Ὁ Βικέντιος ἐστάλη εἰς Βερολίνον καὶ ἀνετράφη δαπάνῃ τοῦ Βισμαρκ. Ἡ μήτηρ ὅμως ἡ ἀποθέσασα τὸ τέκνον της ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ πρίγκηπος ἐν τῷ Ἐπισκοπικῷ μεγάρῳ τοῦ Μῶ, οὐδέποτε ἐγνώσθη.

Ἀθῆναι.

Α. Χρηστίδης

Ο ΛΟΥΔ ΤΖΩΡΤΖ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Λοὺδ Τζὼρτζ ἐπεσκέφθη συχνάκις τὸ πεδίον τῆς μάχης. Μιὰ μέρα καθὼς ἐπεθεωροῦσε μερικὰ προχώματα, ἐσταμάτησε πρό τινος ἀξιωματικοῦ καὶ τὸν ἠρώτησε·

-- Εἰς ποῖον μέρος ἦσθε πρὸ ἑνὸς μηνός;

-- Εἰς ἐκεῖνα τα προχώματα, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός, δεικνύων μιὰ θέσι δέκα βήματα παρακάτω.

-- Χμ! κάνει ὁ Λοὺδ Τζὼρτζ· κατάλαβα. Μ' αὐτὴ τὴν ταχύτητα θὰ φθάσετε στὸ Βερολῖνον κατὰ τὸ 1950.

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ

— *Καὶ διέλυσες τὸν ἀρραβῶνα, ἔ;*

— *Ναί, ἀλλ' ὄχι ἀποτόμως. Τὰ κατάφερα ἔκτακτα.*

— *Πῶς;*

— *Τῆς εἶπα τί μισθὸ πέρνω.*

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ καλλίτερο ἄλογο τοῦ κόσμου εἶνε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ὀνομάζεται Μέντλερ. ἐγεννήθη ὅμως στὴν Ἀγγλία πρὸ εἴκοσι ἐξ ἐτῶν. Ὁ Μέντλερ ἀνήκει εἰς τὸν Ἀμερικανὸν ἑκατομμυριοῦχον κ. Μακὰν, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγόρασε ἀντὶ 10,000 λιρῶν. Τὸ ἄλογο αὐτὸ καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ του ἔχουν κερδίσει τὰ πρῶτα βραβεῖα εἰς τας μεγαλειτέρας ἱπποδρομίας τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὑπολογίζεται ὅτι τα παιδια του ἐκέρδισαν περὶ τα δέκα τρία ἑκατομμύρια φραγκων μέχρι σήμερον.

—**—

ΦΥΣΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

— *Πέθανε ἀπὸ φυσικὸν θάνατο;*

— *Ναί, ἔτσι φαίνεται. Ἐπροσπάθησε νὰ διασχίσῃ τὴν ὁδὸν Σταδίου καθ' ἣν στιγμὴν περνοῦσε ἔν' αὐτοκίνητο!...*

—**—

ΠΩΣ ΣΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ;

Τοτός: Τὴν πρώτη φορὰ, ποῦ θὰ μὲ ἀπατήσῃς, θὰ σκοτωθῶ.

Φίλη: Καὶ τί θὰ κάμῃς τὴ δευτέρα φορά;

—**—

ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ

— *Γιατρέ μου, εἶμ' ἐλεεινός. Δὲν μπορῶ νὰ φάω, δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.*

— *Μπορῶ νὰ σὲ θεραπεύσω, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός.*

Πές της νὰ σὲ παντρευθῇ.

—**—

ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ ἀπαισιόδοξος λέγει· «ὑπάρχει καθόλου γάλα μέσα στὴν κανάτα τοῦ γάλακτος» ἐνῷ ὁ αἰσιόδοξος λέγει· «πέρασέ μου τὸ γάλα, παρακαλῶ».

—**—

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Καθηγητὴς (πρὸς τὸν ὑπάλληλον τοῦ καφενείου).---Μοῦ ἔπεσε μιὰ δραχμὴ ἐδῶ κάπου...«Ἂν τὴν βρῆτε μοῦ τὴν δίδεται ἀδριον ποῦ θὰ ἔλθω...«Ἂν δὲν τὴν βρῆτε τότε κρατῆστέ την...»

***

--- Τῆς προσέφερα τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

--- Ἔ, καὶ...

--- Βρίσκει τὴν χεῖρά μου πολὺ μεγάλην καὶ τὴν περιουσίαν μου πολὺ μικράν.

***

--- Τώρα μὲ τὴν βροχὴν, ὅτι εἶτε στὴν γῆ θὰ φυτρώσῃ.

--- Μωρὲ δάγκασε τὴν γλῶσσά σου καὶ ἔθαψα προχθὲς τὴν πενθερά μου!

«Αἱματοποτισμένη δαφνη.»

ΠΡΟΣΕΧΩΣ, ΠΡΟΣΕΧΩΣ!

Η

ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Αποσπάσατε, συμπληρώσατε καὶ στείλετέ μας τὸ κάτωθι δελτίον.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Κυριακῆς»,

Ψηφίζω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Κυριακῆς», εἰς τὸν νομὸν

.....

τὸν κ. .....

.....

(Διεύθυνσις ψηφιζομένου)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΑΤΣΟΥ

ΥΠΟ ΝΤΟΡΟΘΥ ΡΟΖ

Γιατ' εἶχε τέτοιαν ὡμορφιὰ καὶ τέτοιαν εἶχε χάρι 'Οποῦ σκορποῦσεν ἐνωδιὲς τὸ μαγικό της διάβα Π' ἀνάλαφρο καὶ τὸ γοργὸ σὰν ἥσκιου διαβατάρι.

Τὸ ὄνομά τής ἐγράφονταν μὲ μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα εἰς τὴς κίτρινες ρεκλάμες τοῦ δρόμου, ποῦ ἀνήγγειλαν τὴν παρουσίαν τοῦ Μετρόλου Ἱπποδρομίου στὴ μητρόπολι.

«ΡΟΖΑ—Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΥ».

Μικροκαμωμένη, μὲ γαλανὰ μάτια, κανονικὴ μικροῦλα μύτη καὶ χείλη καμωμένα γιὰ χαμόγελα, φαίνονταν λεπτὴ καὶ εὔθραυστη σὰν ἀνεμιὸ νὰ τοῦ ἀγροῦ. Καὶ ὅμως ἦταν τέλεια ἀμαζὼν—εἶχε περάσει ὅλα τὰ μικρά τής νειάτα πάνω στὸ ἄλογο, ὅταν ἦταν στὴν πατρίδα της. Ἤξευ γιατί ἤξερε τόσο καλὰ νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ ὑποτάσσῃ τὸ ἐξυπνο ἄλογο, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκανε γυμνάσια στὴ σκηνὴ τοῦ ἱπποδρομίου. Ὁ Μάγκνετ, ὅπως τὸ ἔλεγαν, καταλάβαινε καὶ τὸ παραμικρὸ ψίθυρο τής φωνής της καὶ τὴν παραμικρὰ κίνησι τοῦ λεπτο καμωμένου της χεριοῦ.

Ὁ ἐξάδελφός μου μοῦ εἶπε, ὅτι παίζετε στὸ ἱπποδρόμιο μὶς Γκάρλονδ...

Ἡ Ρόζα παράσταινε κάθε βράδυ ταχτικὰ στὸ ἱπποδρόμιο πηγαίνοντας ἔπειτα σπῆτί της μόνη, καὶ ἡ ζωή της ἐκυλοῦσε μονότονη καὶ ἥσυχη μέχρι τῆς ἐποχῆς, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου, ποῦ ἔγνωρισεν ἐκεῖνον. Ἦτο τύπος ἀνδρὸς σκληραγωγημένου μὲ ψημένο βέρμα, ἀβρὰ χαρακτηριστικά, βαρειὰ καὶ διαυγὴ φωνή, ἴσια, καθαρὴ μὰ τιὰ καὶ μιὰ ἀπλότητα καὶ εἰλικρίνεια ποῦ ἔβλεπε κανεὶς ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο, ποῦ ἔζησε φυσικὴ ζωὴ στὴν ἐξοχή. Ἐγνώριζε τέτοιους τύπους ἡ Ρόζα, τοὺς θυμόνταν πάντα, ὅπαν ἦταν ἀκόμα στὸ χτῆμα τοῦ πατέρα της στὴν Καλιφορνία, τότε ποῦ ἔτρεχε στὰ λαγκάδια καὶ στὰ βουνὰ σὰν ἀγρίμι καὶ περνοῦσε τὸ περισσότερο μέρος τῆς ἡμέρας της καβάλλα στὸ ἄλογο. Τὴν ἀγνὴ ἐκείνη ζωὴ ποτὲ δὲν τὴν ξέχασε. Γιὰ τοῦτο ἡ συντροφιὰ ἡ συνομιλία, τὸ θέλημα, ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τῆς ἔφερνε τὸν ἀέρα, τὴ δροσιά, τὰ ἀρώματα τῆς ἐξοχῆς εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ζήσει τὰ καλλίτερά της χρόνια καὶ ποῦ τόσο ἀγαποῦσε.

Μιὰ βραδυὰ κάθονταν μαζί σ' ἕνα πλούσιο τὴ ραῦμ τῆς ὁδοῦ Μπὸντ ἐκείνη ντυμένη στὰ πράσινα μ' ἕνα μαῦρο βελουδένιο καπέλλο ποῦ ἔκανε τὸ ὡραῖο προσωπάκι της καὶ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της νὰ λάμπουν περισσότερο—ὁ Πέτρος Γκρὰν ἁπλὸς ὅπως πάντα, ἀξιοπρεπὴς καὶ εἰς τὴν περιβολὴν καὶ εἰς τοὺς τρόπους.

— Ὥστε εἴσθε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια, τῆς λέγει μὲ τὴ βαθειὰ, συμπαθητικὴ του φωνή, ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει. Οἱ καλλίτεροι ἱππεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπὸ κεῖ ἔγκινουν.

— Καὶ σεῖς, ε; ἐτόλμησεν ἡ Ρόζα· τὸ μάντευσα;

— Τὸ μαντεύσατε.

Τοῦ Γκράντ τὰ χείλη μισάνοιξαν σ' ἕνα ἀργὸ, ἐλαφρὸ χαμόγελο κι' ἐπρόσθεσε.

— Ἴσως ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὸ χτῆμα Σολάλλω;

— Καί φυσικά, ἀνέκραξε μὲ χαρὰ τὸ κορίτσι· δὲν εἶνε οὔτε πενῆντα μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ Πάν Κρὴκ ὅπου εἶχε ὁ μπαμπᾶς τὸ χτῆμά του. Ἄχ, θὰ ἤμουνα κι' ἐγὼ ἐκεῖ τώρα κι' ὄχι στὸ θέατρο ἂν δὲν πέθαινεν ὁ καλός μου, ὁ γλυκός μου ὁ πατέρας. Θεὸς σχωρέσ' τον. Βλέπετε—ἔγυρε τὸ κεφάλι της μπροστὰ μὲ παιδικὸ ἐμπιστευτικὸ τρόπο· ὁ συνέταιρός του τὄρριξε στὸ ποτὸ κι' ἔτσι ἡ ἐπιχείρησίς τῶν πῆγε κατ' ἀνέμου. Ἔμεινα χωρὶς τίποτα. Τὸ μόνο ποῦ ἤξερα καλὰ ἦταν ἡ ἱππασία κι' ἔτσι μιὰ καλὴ μέρα μπῆκα σ' ἕνα ἱπποδρόμιο. Ἀγαπῶ τὴν ἱππασία, ἀλλὰ μισῶ τὴ ζωὴ τοῦ θεάτρου. Τὴν μισῶ.

— Τὸ πιστεύω, λέγει ὁ Γκράντ κυττάζοντάς την μὲ συμπονετικὴ ματιά· ἐσεῖς θέλετε ἥλιο καὶ ἠσυχία καὶ ἀέρα καὶ χόρτα. Ἀέρα τοῦ βουνοῦ νὰ περνᾷ στὸ πρόσωπό σας καὶ γαλανὸν, ἀνοιχτὸ ὁρίζοντα γιὰ νὰ τρέχουν οἱ ματιές σας. Ἀντὶ αὐτῶν ἔχετε ἠλεκτρικὸν φῶς καὶ τὰ πίτουρα μὲ τὰ ὁποῖα στρώνουν τὸ ἱπποδρόμιο. Ἡ πόλις μὲ στενοχωρεῖ. Εὐτυχῶς δὲν εἶμαι γιὰ νὰ μείνω ἐδῶ εἰ μὴ ὀλίγες ἡμέρες. Ἡ θεία μου καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου μὲ παρακαλοῦν καὶ ἐπμένουν νὰ μείνω ὅλον τὸ χρόνο, ἀλλὰ σ' ἕνα δυὸ μῆνες θὰ φύγω γιὰ τὸ Γουέστ (τὰς δυτικὰς πολιτείας).

— Ὥστε λοιπὸν ἔχετε συγγενεῖς ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ἐλαφρὸς ἥσκιος δούρκωσε τὰ διαυγῆ γαλανὰ νερὰ τῶν ματιῶν της.

— Ναί, μένω μαζί των στὸ Κένσιγκτων. Ἡ θεία μου, ἡ Κα Μπάρλω, εἶνε χήρα καὶ δὲν ἔχει παρὰ μιὰ θυγατέρα τὴν μὶς Ἴντα.

Ἡ Ρόζα τοῦ ἐξήταζε τὴ φυσιογνωμία προσεκτικὰ πάνω ἀπὸ τὰ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ποῦχε μπρός στὰ χείλη της. Παρετήρησε ὅτι μόλις ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς ἐξαδέλφης του τὰ χείλη του μάζωξαν ξαφνικὰ κι' ἕνα σαρδωνικὸ χαμόγελο πέρασε γρήγορα ἀπὸ τὰ μάτια του. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἀλλαξε συνομιλία.

— Εἶσθε εὐτυχὴς ποῦ ἔχετε συγγενεῖς, τοῦ λέγει· ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα. Οὔτε φίλους ἔχω ἐκτὸς τῶν συναδέλφων μου. Μοῦ εἶνε πολὺ προσφιλεῖς καὶ τοὺς ἀγαπῶ ἰδίως τὸν Σίμωνα—εἶνε ὁ παλληάτσος μας, ξέρετε. Λιγάκι καμπούρης, ὁ καϋμένος. Ἔχει τὸ κωμικότερο πρόσωπο καὶ τὴ μεγαλήτερη καρδιὰ ἀπ' ὅσους ἔγνωρισα ποτέ μου.

Ὁ Πέτρος κατένευε μὲ ἀφηρημένο ὕφος καθὼς κύτταζε μέσα στὸ καλαθάκι ποῦ ἤκαν τὰ γλυκὰ γιὰ νὰ ὀρῇ κάτι καλὸ καὶ τῆς προσφέρῃ. Ξαφνικὰ θυμήθηκε, ὅτι προχθὲς σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ τῆς πρόβες κράτησε αὐτὸς τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου, ποῦ καβαλλίκευε ἡ Ρόζα, ὁ Σίμων τὸν κύτταξε μὲ γρήγορο βλέμμα, ποῦ δὲν ἔδειχνε καθόλου εὐχαρίστησι.

— Θὰρθῆτε στὴν παράστασι ἀπόψε; ἠρώτησε τὸ κορίτσι, ἀφοῦ γέμισε ξανὰ τὸ φλυτζάνι της τσάι.

— Καὶ νἄθελα νὰ μὴν ἔρθω, δὲν θὰ μποροῦσα, ἀπεκρίθη μὲ ἁπλὸ ὕφος καὶ ἡ Ρόζα συνηθισμένη σὲ κομπλιμέντα ψεύτικα, ἐκολακεύθη καὶ κατκοκκίνησε μόλις ἄκουσε τὴν ὁμολογία τοῦ Πέτρου, ἡ ὁποία φαίνονταν εἰλικρινής.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέραν ὁ Πέτρος Γκράντ ἐφαίνετο κάθε βράδυ στὸ θέατρο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μπροστινὰ καθίσματα. Φυσικὰ ἡ παρουσία του ἐσχολιάσθη. Ἡ Πάττυ, τὸ κορίτσι ποῦ γλυστροῦσε πάνω στὸ τεντωμένο σχοινί, εἶπε μιὰ βραδειὰ στὴ Ρόζα.

— Παραδέχομαι πῶς ἔχομε ὅλοι ἀξία, ἀλλὰ τέλος πάντων εἶν' ἀδύνατο νὰ φανταθῶ, ὅτι ἐκεῖνος ὁ σοβαρὸς κύριος ἔρχεται κάθε βράδυ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν Μάκ νὰ παίζῃ μὲ μπάλλες τοῦ κανονιοῦ. Ὅσο γιὰ μένα οὔτε μὲ προσέχει.

Ψὲς λ.χ. τὴ στιγμὴ ποῦ ἔπαιζα ἐγὼ τὸν εἶδα ποῦ χασμουριώνταν. Οὔτε γιὰ τὸν παλληάτσο, βέβαια, ἔρχεται. Λοιπὸν—(ἐδῶ ἡ Πάττυ ἐχαμογέλασε πονηρὰ)—μὴν ξεχάσῃς τοὺς φίλους σου ὅταν γίνεις μεγάλη κυρία...

Δὲν ἦταν ὅμως ἡ Πάττυ, ἡ ὁποία παρετήρησε καὶ ὑπωπτεύθη τὴν παρουσία κάθε βράδυ τοῦ κυρίου ἐκείνου τοῦ ὑψηλοῦ μὲ τὰ ἀδρὰ, δυνατὰ χαρακτηριστικά. Ὁ Σίμων τὸν εἶχε προτέξει πρὶν ἀπὸ ὅλους. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καταρῶνταν τὴν τύχη ποῦ τοῦ ἔδωσε ἕνα κορμὶ παραμορφωμένο καὶ ὡς γιὰ νὰ τὸν κοροϊδέψῃ περισσότερο τοῦ ἔδωσε τόση ἀγάπη στὴν καρδιά, μιὰν ἀγάπη, ἕνα πάθος μαλλον, ποῦ διαρκῶς ἐπάλαιε μὲ τοὺς περιορισμοὺς, ποῦ τοῦ ἐπέβαλλεν ἡ ἀσχημία του. Δὲν ἔνοιωθε καθόλου θυμὸ γιὰ τὸν Γκράντ—μονάχα ἐφοβεῖτο ἡ καρδιά του μήπως ὁ ξένος αὐτὸς τοῦ κλέψῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του, τὸ ὁποῖον ἐδίψα κρυφὰ ἡ ψυχή του.

Περνοῦσαν ἡ μέρες καὶ ὁ Πέτρος πήγαινε ταχτικὰ κι' ἔβγαζε, ἰδίως μετὰ τὰς ἀπογευματινὰς, τὴν Ρόζα περίπατο μ' ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο. Πήγαιναν σὲ κανένα ἐξοχικὸ μέρος, ὅπου ἡσυχα ἔπερναν τὸ τσάι των κι' ἐκουβεντιζαν. Ὁ Πέτρος τῆς διηγοῦνταν γιὰ τὴν πατρίδα του—ποῦ ἦταν καὶ ἡ πατρίδα της καὶ κείνη τὸν ἄκουε δυφασμένη.

Μιὰ βραδειὰ ὁ Πέτρος τὴν περίμενε στὴν ὁδὸ Ρήτζεντ καὶ καθὼς ἀνεβοκατέβαινε πάνω στὸ πεζοδρόμιο μιὰ γνώριμη φωνὴ πίσω ἀπὸ τὸν ὦμό του τὸν σταματᾷ.

— Πέτρο! Πέτρο!

Ἦταν ἡ μὶς Ἴντα, ἡ ἐξαδέλφη του.

— Μόλις τελείωσα τὰ ψώνια μου, καϋμένε. Πάρε με νὰ πιοῦμε τσάι. Πεθαίνω γιὰ κέικς!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Πέτρος ἐδίστασε. Ἡ Ἴντα, ὅμως ὥμορφη, ζωηρὴ, ἐξυπνη δὲν ἦταν συνηθισμένη εἰς καβαλιέρους διστακτικούς. Μιὰ θυσαρέσκεια πέρασε γρήγορα μέσα στὰ μεγάλα, μαῦρά της μάτια.

— Ἐκτὸς, φυσικὰ, ἐπρόσθεσε· ἂν ἔχῃς κανένα ραντεβοῦ. Τότε δὲ θέλω νὰ σὲ διακόψω.

— Ἔχω ραντεβοῦ, ἀλλὰ θὰ μου κάμῃς μεγάλη εὐχαρίστησι νἄρθῃς κι' ἐσύ. Ἔδωσα τὴν ὑπόσχεσί μου στὴν μὶς Ρόζα Γκάρλανδ νὰ τὴν συναντήσω ἐδῶ. Τὴν ξέρεις ἴσως. Παίζει εἰς τὸ Μέγα Ἱπποδρόμιον.

Τὰ μαῦρα φρύδια τῆς μὶς Γκάρλανδ σηκώθηκαν ψηλά.

— Ἄχ! καϋμένε Πέτρο, τί ἀλλόλοτος—δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ τελειώσῃ καὶ κείνη τὴ στιγμὴ ἡ χαριτωμένη Ρόζα ἦταν μπροστά της.

Ἡ μὶς Ἴντα τέντωσε ψυχρότατα τὰ δυὸ δαχτυλάκια της καθὼς ὁ ἐξάδελφός της τὴν σύστησε καὶ δὲν ὡμίλησε οὔτε λέξι μέχρις ὅτου ἔρθασαν στὸ τή-ρούμ.

— Ὁ ἐξάδελφός μου μοῦ εἶπε. λέγει τότε, ὅτι παίζετε εἰς τὸ ἱπποδρόμιο, μὶς Γκάρλανδ. Πρέπει ἀληθινὰ νἄρθω κάμμιὰ μέρα καὶ νὰ ἰδῶ τὰ παιγνίδια ποῦ κάνετε—ἐπρόσθεσεν ἔπειτα ὡς νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάμμιὰ γυμνασμένη ἀρκοῦδα.

— Σᾶς παρακαλῶ ἐλᾶτε. Εἶνε καλὸ ἱπποδρόμιο, ξέρετε.

— Ἡ μὶς Γκάρλανδ εἶνε καλλιτέχνις ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια. Ἐνώμιζα πῶς ἤξερα νὰ ἱππεύσω, ἀλλὰ μπροστά της εἶμαι πολὺ πτωχὸς ἱππεύς.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ μὶς Ἴντα· καὶ δὲν εἶνε αὐτὸ κουραστικό; Θαρρῶ πῶς ἂν ἤμουν ἐγὼ ὑποχρεωμένη νὰ κάνω αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ πέθαινα σ' ἕνα μῆνα μέσα!

Ὁ Πέτρος συνεκράτησε ἕνα χαμόγελο.

Ἡ Ἴντα ἦταν ἕνα ἀθλητικὸ σχεδὸν κορίτσι, γεμάτο ὑγεία καὶ δύναμι, ἀπὸ κεῖνες ποῦ οὔτε ξέρουν ποτὲ τί θὰ πῇ ἀρρώστεια ἢ ἀδιαθεσία.

Η ΔΝΙΣ ΡΑΤΜΙΡΟΒΑ

Μὲ τὸ πλούσιο ρωσσικὸ κάλυμμα στὸ κεφάλι ἡ Δνὶς Ρατμιρόβα τραγουδεῖ δημοτικὰ ρωσσικὰ τραγούδια εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς κυκλους τοῦ Λονδίνου. Ἔχει θαυμασίαν φωνὴν καὶ ἀποδίδει τὰ τραγούδια μὲ τόση τέχνη ὥστε πλεῖστοι θεατρῶνες διαρκῶς τῆς κάνουν προτάσεις νὰ τὴν πάρουν πρωταγωνίστρια εἰς τὰ θέατρά των.

— Θὰ σὲ πάρω κανένα βράδυ, τῆς λέγει· ἐγὼ δὲν κουράζομαι ποτὲ νὰ βλέπω τὸ ἱπποδρόμιο, εἶπε αὐτὰ κινῶν ἀπαθέστατα τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζων τὴν Ρόζα, ἡ ὁποία τότε ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία διὰ νὰ παίξῃ καὶ αὐτὴ τὸ μέρος της.

— Εἴσθε τόσο καλὸς, τοῦ λέγει, ποῦ ἔρχεσθε τόσο συχνά. Καὶ ἔπειτα στρεφομένη πρὸς τὴν μὶς Ἴντα ἐπρόσθεσε μὲ γλυκύτατο χαμόγελο.

— Δὲν πιστεύω ξέρετε, νἄχασε οὔτε μιὰ νύχτα!

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἴντας κατέβασε, τὰ χείλη της ἔσφιξαν καὶ ἀφοσιώθηκε στὰ μπισκότα καὶ τὸ τσάϊ της γιὰ νὰ δείξῃ πῶς δὲν τῆς ἔκαναν αὐτὰ κάμμίαν ἐντύπωσι. Δὲν τῆς ἔφερνε κανένα ὄνειρο ὁ Πέτρος—οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ παντρευθῇ ἄνθρωπον ποῦ ζοῦσε διαρκῶς στὰ χτήματά του μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο—ἡ ματαιοδοξία της ὅμως ἐπληγώθη βλέποντας, ὅτι παραγκωνίσθη ἀπὸ ἕνα κομματάκι τόσο δὰ κορτσινοῦ μὲ θαυμάσια ξανθὰ μαλλιὰ καὶ γαλανὰ, μεγάλα, μάτια.

⁂

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐδίδετο ἡ εὐεργετικὴ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον καὶ τὴν βραδειὰν ἐκείνην ἡ μὶς Ἴντα ἐσυλλογίσθη νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν ἐξάδελφόν της τὴν ὑπόσχεσίν του. Πῆγαν λοιπὸν μαζὶ στὸ θέατρο, τὸ ὁποῖον ἦτο κατάμεστον κόσμου. Ἡ Ρόζα ἐνῶ ἔκανε τὰ γυμνάσιά της πάνω στὸ ἄλογο ἔρριχνε καὶ στράκες στὸν κόσμο. Σὲ μιὰ στιγμὴ σταθῆκε, σημάδεψε καὶ ἔρριξε μιὰ δίπλα στὸν Πέτρο, ὁ ὁποῖος ἔσκυψε καὶ τὴ πῆρε, ἔπειτα κυττάζοντας τὴν μὶς Ἴντα στὰ μάτια τῆς ἔρριξε κι' αὐτῆς μιά.

Ἡ στράκα ἔπεσα στὰ γόνατά της. Ἡ μὶς Ἴντα ἐδίστασε στὴν ἀρχὴ, ἔπειτα σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ ἡ Ρόζα ἦταν καβάλλα τῆς τὴν ἔρριψε πίσω μὲ ὁρμή. Δὲν τὴν πέτυχε ὅμως, ἀλλὰ χτύπησε τὸ ἄλογο στὸ μάτι, τόσποῦν ξαφνίσθηκε καὶ σηκώθηκε θυμωμένο στὰ πισινά του. Ἡ Ρόζα, ποῦ γυρμένη ἐξακολουθοῦσε νὰ ρίχνῃ στὸ κοινὸ στράκες ἔχασε τὴν ἰσορροπία της κι' ἔπεσε χάμου. Ἀμέσως ἕνας κοντὸς, καμπούρης, βαμμένος γελοῖα ἔσπευσε νὰ τὴν σηκώσῃ, ἀλλὰ τὸ ἄλογο τοῦ ἔδωσε τέτοια κλωτσιὰ ποῦ τὸν πέταξε μὲ δύναμι στὸ ἄκρον τῆς σκηνῆς.

Ἦταν ὁ Σίμων, ὁ παλληάτσος, ποῦ φοβήθηκε μήπως χτυπήσῃ ἡ Ρόζα.

Ὁ Πέτρος πήδησε ἀπὸ τὸ κάθισμά του στὴν σκηνὴν καὶ τὸν ἔσυρε στὰ παρασκήνια, ἐνῶ ἡ Ρόζα ἀφγὰ μὲ ὕφος θλιμμένο καὶ μὲ τὰ μεγάλα γαλαεά της μάτια γεμάτα δάκρυα, ἀκολουθοῦσε κρατῶντας καρφωμένο τὸ βλέμμα της μὲ τρυφεράδα στὸν φτωχὸ παλληάτσο..

(Ἕπεται τὸ τέλος)

«Τρέξατε ἱδρύθη ἐν Μεσσήνῃ Σύλλογος ὁ «Ζεὺς» σκοὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Κυριακῆς».

Διαγωνισμός.—Εἶμαι λέξις τετρασύλλαβος. Ὡραῖον πτηνὸν ἐὰν μὲ διαρέσῃς εἰς δύο θὰ εὕρῃς πόλιν ἀρχαιοτάτην καὶ φρούριον ἰσχυρόν.

Βραβεῖα· Πρῶτος λύτης πέντε δραχμὰς, δεύτερος τρεῖς, τρίτος ἕνα λαχεῖον ἐθνικοῦ στόλου. Αἱ λύσεις νὰ συνοδεύωνται μὲ δεκάλεπτα γραμμα τόσημον ἀσφράγιστον. Αἱ λύσεις γίνονται δεκτὰ ἕως 15 Ἀπριλίου. Πρόεδρος Σ. Μιχαλόπουλος. Διεύθυνσις Συλλόγου ὁ «Ζεὺς» πόστ ρεστὰν Μεσσήνην.

Οἱ Σίζυγοι (ἐν χορῷ): Ἄ, μωρ' παιδιὰ! Τραβᾶτε λίγο ἀκόμα καὶ τὴν πνίξαμε! Τραβᾶτε!

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

Ἀκατάλληλο διὰ τοὺς κυρίους.

Κόντενε φούστα, τρανοπαράν καὶ ντεκολτέ
κι' ἀραίωνε τῆς κάλτσας τὴν πυκνότητα,
φτάσαμ' ὅλοι, Ἀθηναῖε μου κουτέ,
νὰ ὀγοῦμε πειὰ ἀπ' τὴν οὐδετερότητα.

Μοῦ κόπηκε τὸ αἷμα, ὀρέ παιδιά
καὶ μ' ἔπιασε ἕνα πράμμα, σὰν δαιμόνιο,
σὰν τὴν γυναίκα μου εἶδα μιὰ ὀρδαειὰ
μπροστά μου ὁλόγυμνη, ὥσπερ τελώνειο.

— Βλέπεις τὰ νέα μου φουστάνια;—μ' ἐρωτᾷ—
δὲν μοῦ πηγαίνουν ἀπὸ τ' ἄλλα ὠμορφώτερα;
Ἡ μὴ σοῦ φαίνονταν παρὰ πολὺ κλειστὰ
καὶ θέλεις νὰ τὰ κάνω ἀνοικτότερα;

«Γιὰ δές με τώρα. Δὲν εἶν' ἔτσι πειὸ καλά;
Εἶδες κομψότητα καὶ σκέρτο, εἶδες χάρι;
Θὰ περπατῶ, σὰν πεταλοῦδα ἀπαλὰ
κ' ἐοὺ θὰ μὲ κοιτᾶς μ' ὅλο καμάρι.

— Πῶς τὰ κατάθερες, ψυχούλα μου, κ' ἐντύθηκες,
μὲ τέτοιο τρόπο, ποῦ ἡ γριμμὲς σου φαίνονται.
Γιὰ πές μου τώρα ἐντύθηκες ἢ γδύθηκες
γιὰ νὰ σὲ βλέπουν καὶ νὰ σὲ συχαίνονται.

«Θὰ τρελλαθῶ νὰ πάρω τὰ δουνά,
τρέμουν τὰ πόδια μου, τὰ μάτια μου θολώσανε,
ἡ τρίχες μου σηκώθηκαν ξανὰ
καὶ χίλια φείδια τὸ κορμί μου ζώσανε.

«Πῶς διάβολο θὰ βγῶ στὸν κόσμο τώρα
μὲ τὴν γυναίκα μου μοντέρνα καὶ γυμνή;
Θὰ μὲ κοιτάγ σὰν φαινόμενο ὅλ, ἡ χώρα
κι' ὅλοι θὰ λένε «ἕνεκα ἡ γυνή».

— Τί κάθεσαι καὶ λές, ὀρέ, Χριστιανέ μου;
Πῶς διάβολο θὲς τὴν μόδα νὰ μὴν κάνω;
— Δὲν πᾶς, γυναίκα μου γρουσούζα, κατ' ἀνέμου,
ποῦ μ' ἐκαβάλησες στὸν σβέρκο μου ἀπάνω.

— Ἔλα, Χρυσέ μου, ἂς τ' ἀστεία τώρα πετά
γιατί μ' αὐτὰ μ' ἐθύμωσες πολύ
Πᾶμε περίπατο. Δὲν εἶν' ἀνδριαντροπιά.
Πᾶμε λοιπὸν—Ποῦ νὰ σὲ πάω;—Στὴν Βουλή.

Τὴν ἔπαθα Χιώτικη, μωρὲ ζευζέκι δες.

Ψιροχθὲς λαβαίνω μιὰ ἐπιστολὴ
γραμμένη σὲ χαρτάκι μυρωδάτο·
Κάποια Ἀθῆβα ἐπεθύμαγε πολὺ
τὸν Σβέντζο νὰ γνωρίσῃ τὸν φουσάτο.

«Πάρ' αὐτοκίνητο καὶ ἔλα στὴν στιγμὴ
στὸ σπίτι ἀπὸ κοντὰ νὰ σὲ γνωρίσω.
Μ' ἐτρέλλανε τοῦ ἔρωτα ἡ ὁρμὴ
ποῦ μοῦρχεται συχνὰ ν' αὐτοκτονήσω».

Βρὲ ἔχει γοῦστο τὸ κορίτσι νὰ χαθῇ,
ἀφοῦ μερονυχτὶς ἀναστενάζει.
Εἶχε μεγάλο δίκηο νὰ μ' ἐρωτευθῇ,
γιατ' εἶμαι ὁ γρουσούζης ὅλο νάζι.

Τρέχω λοιπὸν χωρὶς ἀναβολὴ
μὲ τ' αὐτοκίνητο γιὰ τὴν συνέντευξι ἴσια.
Δὲν κάθουνταν καὶ μακρυὰ πολύ·
Δέκα λεπτὰ πειὸ ἔξω ἀπ' τὰ Πατήσια.

Φθάνω στὸ μέρος, ποῦ μοῦ ἔγραψε αὐτὴ
καὶ βρίσκω τὴν γυναίκα μου νὰ περιμένῃ.
Μόλις μὲ βλέπει τρέχει μεταχτὴ
καὶ στ' αὐτοκίνητό μου μέσα μπαίνει.

Ἔλεγα, πῶς θ' ἀρχίσῃ τὸ ὑδρολόγιο,
ἀλλὰ δὲν ἔβγαλ' ἡ καλόβολη, μιλιά.
μόνο, μοῦ δείχνει τὸ ἡμερολόγιο,
ποῦ ἔγραφε τὸ ἔρημο «Π ρ ω τ ἀ π ρ ι λ ι ά».

Ὅσοι τὴν πάθατε, σκουπεσθῆτε μωρὲ γρουσούζιδες κ' ἔτσι θὰ σᾶς δώσω τὰ γίλια φιλιά.

Ο Σβέντζος σας

ΠΡΟΣΕΧΩΣ, ΠΡΟΣΕΧΩΣ!

Η

ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

—**—

Ἡ κυρία Μπέλλ ἦτο ὠμορφη. Αὐτὸ ὅμως τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ σὲ πολλὲς γυναῖκες εἶνε δυστυχία καὶ ἡ κυρία Μπέλλ τῶξερε αὐτὸ καλά. Ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ τὰ μάτια τοῦ Μπέλλ γύρισαν καὶ τὴν εἶδαν τὰ κάλλη της ἤτανε ἡ καταστροφή του.

Μιὰ ὠμορφη γυναῖκα, ἔλεγεν ὁ Μπέλλ· δὲν ἐξέρει οἰκονομία. Οὔτε ποῦ νὰ ἀγοράσῃ τὰ πράγματά της ξέρει. Ἂς μὴ ἐκπλήττει κανένα αὐτό. Ἀνεῖνε καλὸς καιρὸς ἔγαινει ἔξω καὶ παίρνει τὸ τσάλ της κάποιο. Ὅταν ἰδεῖ ἕνα καπέλλο ἢ ἕνα φόρεμα σὲ κανένα κατάστημα τὸ ἀγοράζει, ὄχι ἐπειδὴ εἶνε ὡραῖο, ἀλλὰ γιατί, ὅπως λέει ἡ τῆς λέγουν, τῆς πηγαίνει καλά.

Ὁ κ. Μπέλλ ἦτο ἀπὸ κείνους τοὺς συζύγους ποῦ μόνο νὰ γυρίσουν νὰ ἰδοῦν τὴ γυναῖκά τους νοιώθουν τὴν καρδιά τους νὰ λυώνῃ καὶ τὰ πόδια τους νὰ κόβωνται.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ πανδρεύθηκε ὁ βίος του ἦταν ἀνυπόφορος. Ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε γιὰ κάποιον κύριο καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν δυστυχισμένο. Ἤταν τρία χρόνια πανδρεμένος καὶ ὅμως ἀκόμη μόλις ἐγίνετο λόγος γιὰ τὸν κάποιον αὐτὸν τοῦ ἐφαίνετο πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν πνίξῃ. Ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ἔλεγε μέσα του, ὅτι τὴν κάρτα τοῦ Κάποιου αὐτοῦ νὰ βλέπῃ μποροῦσε νὰ γείνῃ φαρμακερή.

Μιὰ μέρα ἡ κ. Μπέλλ ποῦ εἶχε τὰ νεῦρά της, ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας της δὲν μπόρεσε νὰ προμηθευθῇ μπιλιέτα γιὰ τὸ θέατρο πέταξε ἕνα λόγο, κάτι γιὰ τὸν Κάποιον αὐτὸν πάνω στὸ πείσμά της.

— Φθάνει, Φθάνει, λέγει ὁ Μπέλλ δὲν θέλω πειὰ νὰ μοῦ ἀναφέρῃς τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου· εἶνε μία προσβολὴ γιὰ μένα, Μαργαρίτα.

— Αὐτὸς ὅμως δὲν θάκανε τῆς ἀνοησίες τῆς ἰδικές σου, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη, εὐχαριστημένη τώρα ποῦ τὸν ἔβλεπε θυμωμένο· καὶ νὰ σοῦ πῶ δὲν ἔχω γνωρίσει ποτὲ κανένα σὰν ἐσένα, Λάουελ, κανένα.

— Τὸ πιστεύω αὐτό, τῆς λέγει ἐκεῖνος.

— Νομίζεις ἐπειδὴ εἶσαι ἄνδρας μου, ὅτι ἔχεις δικαίωμα νὰ πῇς ὅ,τι θέλεις καὶ νὰ μὲ μεταχειρισθῇς ὅπως σοῦ κατέβῃ; τοῦ ἀπαντᾷ ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ἐννοῶ νὰ κάνω τὴν ζωή μου δυστυχισμένη. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐὰν ἤπαιρνα ἐκεῖνον τὸν Κάποιον θὰ προσπαθοῦσε τουλάχιστον νὰ μάθῃ τὸν χαρακτῆρά μου...

— Στὸ διάβολο καὶ ὁ Κάποιος καὶ ὅλοι, φωνάζει ξυνατὰ ὁ κ. Μπέλλ· γιατί δὲν τὸν ἐπαιρνες ἐπὶ τέλους; Ὤ, διάολε, κάθε λίγο καὶ λιγάκι αὐτὸν μοῦ ξεφουρνίζῃς. Ὁρίστε μας.

— Εἶναι ἑκατομμυριοῦχος, τοῦ λέγει σοβαρὰ ἐκείνη, γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν σύζυγόν της. Ἂν τὸν ἐπαιρνα, κάμνε, θὰ εἶχα καὶ αὐτοκίνητο.

Καὶ ὅταν ἡ κ. Μπέλλ ἔμεινε μόνη εἰς τὸ σαλόνι εἶδε μιὰ ἐπιστρεπτὴ ἐφημερίδα κοντά της καὶ χωρὶς ὄρεξι ἔρριξε τὰ μάτια της ἐπάνω. Ἐκεῖνο ποῦ διάβασε ἦταν πολὺ περίεργο· ἀκριβῶς ὅ,τι τοὺς ἔκανε ἄνω κάτω κάθε μέρα— τὸ ὄνομα τοῦ Κάποιου κτύπησε στὰ μάτια της.

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος εἶχε χρεωκοπήσει. Ἡ κ. Μπέλλ πέταξε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ σιγὰ, σιγά. Ἤξερε καλὰ γιατί ἔκλαιε.

Θὰ καταλάβετε καλλίτερα τί αἰσθανότανε ἂν φανταστῆτε ἕνα στολίδι ποῦ τὸ ἐρφέσατε χρόνια σὲ χοροὺς καὶ θέατρα μὲ καμάρι νομίζοντες, ὅτι ἔχει μεγάλη ἀξία καὶ ξαφνικὰ ἀνακαλύπτετε ὅτι δὲν εἶνε εἰμὴ ἁπλῆ καὶ χωρὶς ἀξίαν ἀπομίμησις.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Σίδνεϋ» τῆς Ἑταιρείας Μεσσαζερὶ ἀνεχώρησε τῆς προαλλὲς ὁ κ. Μενέλαος Μπουλοῦκος διὰ Παρισίους ὅπως παραλάβῃ νέα καπέλλα διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀριθ. 10 κατάστημά του.

Εἶνε τὸ δεύτερο ταξεῖδι, ποῦ κάμνει ἐφέτος ὁ κ. Μπουλοῦκος, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ νὰ προσφέρῃ εἰς τὰς κυρίας μας τὰ καλλίτερα καὶ πειὸ οἰκ καπέλλα, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

ΑΠΟ ΤΑ „ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ"
ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

Στοῦ κόσμου τὰ μυστήρια, ὅποιος μπορεῖ καὶ μπαίνει
Ὁμοιες καὶ λοῦπες καὶ χαρὲς τὶς θέλπει ὅθε θεαβαίνει·)
Μ' ἀφοῦ μαζὶ μὲ Καλὸ καὶ τὸ Κακὸ πεθαίνει,
Θὲς γιατρικὸ νάν' ἡ ζωή, θὲς πόνος, τί σημαίνει;

***

Ἀλλοί! σ' ἐκείνη τὴν καρδιά, ὅπου γι' ἀγάπη δὲ χτυπᾷ,)
Καὶ ζῇ μὲ δίχως ἔρωτα καὶ τίποτα δὲν ἀγαπᾷ.
Μέρα μὲ δίχως ἔρωτα δὲν τῆς ἀξίζει ὁλόλου
Ἥλιος νὰ τὴ φωτίζῃ καὶ φεγγάρι νὰ τὴν συμπονῇ.

***

Κι' ὁ ἐρχομός σου ἀνώφελος γιὰ τ' οὐρανοῦ τὴ σφαῖρα,)
Κι' ὅταν μισέψω αὐτὴ σὰν πρὶν θὰ λάμπῃ στὸν αἰθέρα.)
Τὰ δυό μου αὐτὰ δὲν ἄκουσαν νὰ πῇ ποτὲ κανένας
Ποιὸ τὸ γιατὶ τοῦ μισεμοῦ καὶ τοῦ ἐρχομοῦ ἐδῶ πέρα.)

***

Κύττα τὰ κακουργήματαδῶ ὁ οὐρανὸς μᾶς κάνει,
Κι' ὅσοις ποὺ ὁ κόσμος φαίνεται σὰν φίλος σου πεθάνῃ.)
Τ' αὐτὸ λοιπὸν κύττα νὰ ζῇς ὅσο μπορεῖς γιὰ σύνα,
Γλέντα τὸ Τώρα....τὰ παλιὰ μυστίζουμε λιβάνι.

Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Χθὲς, σ' ἕνα ψυχορράγημα τοῦ βορριᾶ, ἐπέταξε τὴ γοῦνά του ὁ γερο-Χειμῶνας καὶ ἡ νύμφη ἡ Ἄνοιξις, ντροπαλὴ σὰν δειλὴ παρθένα, ἐπρόβαλε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ μου, κρατῶντας στὰ κρυένια χέρια της μιὰ δέσμη μαργαρίταις.

Στὸ πρῶτό της βῆμα συνήντησε τὸν ἀσπρομάλλη γέρο μὲ τοὺς γυμνοὺς ὤμους καὶ τὸ τρεμάμενο βῆμα. Καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ λεπτὸ καὶ μυρωμένο χέρι της. Αὐτὸς τὸ ἔσφιξε μὲ τὸ δικό του τὸ κατάψυχρο. Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἀκούστηκε τὸ τελευταῖο παραπονετικὸ τοῦ βορριᾶ μουρμουρητό.

Ἔτρβαμξεν ἡ νύμφη. Στὸ ξάφνισμά της ἐγλύστρησε ἀπὸ τοὺς ὤμους ὁ ἀραχνοθφαντος πέπλος της κι' ἐφάνηκαν τὰ κάλλη της. Ἐτράβηξε τὸ χέρι της κι' εἶπε στὸν ἀσπρομάλλη γέρο·

— Ξέρω πῶς μὲ μισεῖς. Μοῦ τὸ λένε ἡ μαργαρίταις ποὺ κρατῶ... Φύγε γρήγορα, φύγε, γιατὶ εἶνε ἡ σειρά μου τώρα.

Ὁ Γέρος ἐκίνησε περίλυπα τὸ κεφάλι καὶ εἶπε.

— Δὲν τ' ἀρνοῦμαι, σὲ μισῶ. Μὰ μὴ ξεχνᾷς πῶς καὶ πάλι θὰ συναντηθοῦμε μιὰν ἡμέρα, ποῦ ἐγὼ θάχω παλληκαριοῦ περπατησιὰ καὶ σὺ θὰ τρέμῃς ὅπως τὸ καλάμι στὸ πρῶτο ἐλαφρὸ τοῦ βορριᾶ φύσημα καὶ θὰ ζητᾷς νὰ κρυφῇς ὅπως ἐγὼ τώρα.

Ἐχαμογέλασεν ἡ νύφη καὶ τ' ἀπήντησε·

— Χαῖρε, γέρο. Βιάζομαι, γιατὶ μὲ περιμένουν ἡ νειότη, ἡ χαρὰ, ἡ τρέλλα. Τοῦτο σοῦ λέγω μόνο, πῶς ἐγὼ δὲν φεύγω, ὅπως σύ, γυμνὴ καὶ χωρὶς ἕνα σύντροφο πονετικό. Ἔχω τοὺς ὤμους σκεπασμένους μὲ τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου καὶ συντρόφους μου πιστοὺς τὰ χελιδόνια.

Ἀθῆναι. Κωνσταντῖνος Θ. Ἀντωνιάδης

ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΓΙΑ ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΠΤΑ

ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

Παραγγείλατέ μας ἀπὸ τώρα.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

—**—

Πέρασε πιὰ μὲ τοὺς πολλοὺς ἀνέμους του ὁ χειμώνας
Κ' ἡ Ἄνοιξη ὁλοπόρφυρη, ροδογελᾶ, ἀνθοφόρα.
Χλωρὸ στὴ γῆς ἀπλώνεται, τὴ σαχτερή, χορτάρι,
Τὰ δένδρα ξαναθιζουνε κ' ἡ φύση ἀνεργαγώνει
Καὶ τὰ λειβάδια, τῆς Αὐγῆς τὴν ἀπαλὴ δροσούλα
Ρουφᾶνε καὶ μοσχοβολᾶν κι' ἀνοίγουνε τὰ ρόδα.
Ἀναγαλλιάζει ὁ πιστικὸς παίζοντας τὴ φλογέρα
Καὶ χαίρεται τὰ ρίφια του τἀσπρότριχα ὁ τσομπάνος.
Μὲς στὴν πλατιὰ τὴ θάλασσα ναυτόπουλα ἀρμενίζουν
Κι' ὁ Ζέφυρος ἀργοφυσᾶ καὶ τὰ πανιὰ φουσκώνει
Εὐοί, εὐὰν τοῦ Διόνυσου, ποὺ φέρνει τὸ σταφύλι,
Ὅλοι τοῦ κράζουν καὶ φοροῦν κισσὸ σταφυλωμένο.
Μέλισσες βοϊδογέννητες, μαστόρισσες πανώριες,
Ἀπάνου στὰ κουβάνια τους κάθουνται σωριασμένες
Καὶ μαστορεύουν ὄμορφα γιαρόφτιαστες κερήθρες.
Καὶ γῦρο κελαηδοῦν πουλιά, λογιῶν λογιῶν ζευγάρια,
Θαλασσοπούλια στὸ γιαλό, στὰ σπίτια χελιδόνια,
Κύκνοι στὸν ἀκροπόταμο κι' ἀηδόνια μὲς στὸ λόγγο.
Τώρα, ποὺ ξαναγιώνει ἡ γῆς κ' οἱ κάμποι λουλουδίζουν,
Ποὺ τραγουδάει ὁ πιστικὸς καὶ χαίρεται νὰ τοῦ
Κ' οἱ ναῦτες ἀρμενίζουνε κι' ὁ Διόνυσος χορεύει,
Ποὺ κελαηδοῦνε τὰ πουλιὰ κι' ἀργοῦνε τὰ μελίσσια,
Πῶς θάκανε ὁ τραγουδιστὴς χωρὶς νὰ τραγουδήσῃ;

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

['Από τὸ μηνιαῖον, καλλιτεχνικώτατον περιοδικὸν «ΤΑ ΦΥΛΑΑ»]

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

τοῦ ΑΝΤΙΟ ΖΩΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ δηλητήριον τοῦ ἀνθρωπίνου στέλλου.

Γάλλος τις ἐπιστήμων, ὁ καθηγητὴς Γωτιὲ, παρετήρησεν, ὅτι ὁ ἄνθρώπινος σέλλος περιέχει δηλητήριον ὅμοιον πρὸς τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφεως—ράγιας—τοῦ κοινῶς καλουμένου διοπτροφόρου. Καὶ εἴτε μὲν βεβαίως ἐλαχίστη ἡ ποσότης τοῦ ἐν τῷ σέλλῳ δηλητηρίου ἀλλ' ὁπωσδήποτε οὐχὶ ἀναξία λόγου.

Ὁ Γωτιὲ εὗρεν ἐντὸς 20 γραμμαρίων σέλλου ποσότητα δηλητηρίου, ἥτις δι' ὑποδορείου ἐνέσεως ἐγχυθεῖσα εἰς μικρὸν πτηνόν, ἐπήνεγκεν εἰς αὐτὸ κατ' ἀρχὰς μὲν σπασμούς, εἶτα δὲ νάρκην καὶ μετὰ μίαν ὥραν τὸν θάνατον. Περίεργον δὲ εἶνε ὅτι τὸ τοιοῦτον δηλητήριον διατηρεῖ τὴν θανατηφόρον δύναμίν του καὶ μετὰ τὴν θέρμανσιν αὐτοῦ μέχρις 100 βαθμῶν Ρεωμύρου.

Ἀθῆναι. *Α. Χρηστίδης*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους.

— Παν. Τζανετόπουλον, Βόλον. Ἐλήφθησαν, προσετέθησαν.

— «Βόρωνα» Ναύπλιον. Ἐλήφθησαν, προσετέθησαν.

— Ἡρακλῆν Μπάτσιον. Ἰωάννινα. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, διατελεῖ ὑπὸ ἔγκρισιν. Ἐπίσης ὁ ψῆφος σας ἐλήφθη, προσετέθη.

— Δ. Καραγιάννην, Λάρισσαν. Ἐλήφθησαν προσετέθησαν.

— Φιλοποίμενα Μαντόπουλον. Μεσσηνίαν. Ἐλήφθησαν, προσετέθησαν.

— Ὁ κ. Γεώργιος Γαρίδης ἐξ Ἀθηνῶν. Προσφέρει εἰς Ἐλευθέριον Βατιμπέλλαν ψῆφους 100. Ὡρεβουὰρ καὶ καλὴν διασκέδασιν.

Ὁ Ταχυδρόμος σας

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Λέσχην Προσωποδοφόρων, Δράμαν. Ἀβέκ πλαείζίρ. «Ἀτρόμητος Ἀεροπόρος»

—**—

Ψηφίζω ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον εἰς τὸν νομὸν Πρεβέζης τὸν Κον Ἀπόστολον Μέξην.

Ὁ φίλος του Γεράσιμος Κρόκος.

—**—

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΥΜΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ

ΑΝΤΑΛΛΑΣΩ, ΑΝΤΑΛΛΑΣΩ.

Ἀνταλλάσσω Κάρτ Ποστὰλ καὶ ἐπιστολὰς μὲ νέους καὶ νέας ἀνεπτυγμένης. Ὅστις ἐκ τῶν ἀνωτέρω μοὶ ἀποστείλῃ ἐπιστολὰς θὰ τοῦ φανερώσω τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ τοῦ ἀποστείλλω τὴν φωτογραφίαν μου.

ΡΟΡ Ἀποστείλλατε Πόστ Ρεστάντ, «Ἀδωνιν» Ἀθήνας.

—**—

Μόλτκε, εἶμαι ἀντίπαλος ὑμῶν, θέτω ὑποψηφιότητα. Θὰ σᾶς ἀποκαλύψω ἂν . .

Ἱππότης Δεκριέ

—**—

Δημ. Πλαστήραν. Δέχεσθε συμμαχίαν κατὰ Μόλτκε; Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον θάχω 5000 ψῆφους.

Ἱππότης Δεκριέ

—**—

Ἡ ἐξ Ἀργοστολίου Ζιὰν δ' ἄρκ. ἀνταλλάσσει κάρτας καὶ ἐπιστολὰς μετὰ νέων καὶ νεανίδων πεπαιδευμένων.

—**—

Δέοποι, ναῦται τοῦ θωρηκτοῦ «Ψαρῶν» τῆς κλάσεως 13α πρὸς τοὺς συναδέλφους ἀντιτορπιλλικοῦ «Δόξης»

Πῶς ἔτυχε συνάδελφοι ναυτόπουλα τῆς «Δόξης» καθ' ὕπνον σας νὰ βλέπετε χαιρετισμοὺς κι' ἀφέσεις;

Εἴκοσι μῆνες καὶ ὀκτὼ πιστῶς ὑπηρετοῦμεν
Δικαίως δὲ ἐλέγαμε πῶς θὲ ν' ἀπολυθῶμεν.
Ἀλλὰ ἐσεῖς συνάδελφοι τῆς «Δόξης» ναυτοπούλια
χυλόπυτα ἐφάγατε φτιασμένη μὲ μαρούλια.
Οἱ τῶν «Ψαρῶν» συνάδελφοι ναῦται τοῦ δέκα τρία
λύπης σας συμπεάσχουνε ἐκ βάθους τῆς καρδίας.
Ὁ ἐνδοξῆς μας Βασιλεὺς ἡ τοῦ λαοῦ ἡ χάρι
κι' ὁ δοξασμένος Ναύαρχος τοῦ ναυτικοῦ καμάρι
Ἐν δίμηνον συνάδελφοι τὰς χεῖρας μας ζητοῦνε
καὶ ἀγογγύστως πρέπ' ἡμεῖς νὰ τὸ ὑποδεχθοῦμε
Τετιμημένοι ἔρεθροι ναῦται τοῦ δέκα τρία
καὶ ὅ,τι τιμαλφέστερον γιὰ τὴν γλυκειὰ Πατρίδα.

Μεθ' ὑπολήψεως Χ. Μάζης

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

—**—

«Τρελλὴ Νεράϊδα».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ, ΠΡΟΣΕΧΩΣ!

Η

ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ
ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης τὸ ἀπόγευμα, οἱ ψῆφοι οἱ σταλέντες πρὸς τὰ γραφεῖα μας δίδουν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα.

Ἀττικῆς

Ἰωσὴφ Πρίστερσον	ψήφους	6217
«Ἀκάκιος Κύκλαμος»	»	1483
Νικόλαος Φιμούλης	,,	1496
Γεώργιος Γκοτζογιάννης	ψήφους	911
Κ. Ἀντωνιάδης	,,	820
Σ. Μαυρομμάτης	»	510
Σύλλογος Ἔνδοξος Κρήτη	»	500
Μιχαὴλ Δ. Καλφαγιάννης	»	321
Ἰωάννης Φλαμπουριάρης	,,	167
Κωστ. Βλαχος	»	112
Ἀλέξανδρος Τσιρλάκος	,,	105
Δημ. Κόκκινος	»	50

Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος

Βασίλ. Σ. Κουβέλης	»	4821
Ἀνδρέας Ἀντύπας	»	563
Α. Βενετσανόπουλος	»	279
Ἀθαν. Σαμπασᾶκος	»	230
Πατρινὸς Γυμνασιόπαις	»	;;;
Π. Ρίζόπουλος	»	150
Χρῆστος Ἀντύπας	»	109
Χρηστος Σταυρόπουλος	»	100
Νῖκος Φραγκονικολόπουλος	»	90
Ἰωάννης Α. Μαλλᾶς	»	72
Τηλέμαχος Γερ. Καββαδίας	»	44

Ἀρκαδίας

Θᾶνος Θανοῦκος	ψήφους	1830
Β. Ἀνασταστόπουλος	»	1294
Ι. Γ. Τράκας	»	185
Χρῆστος Γιαννόπουλος	»	46
Κ. Χαρκιᾶς	»	25

Μεσσηνίας

Κωνστ. Β. Χανίδης	»	1699
Παναγ. Σύμας	»	1236
Βενετσᾶνος Χαΐνης	»	819
Π. Χαραλαμπόπουλος	,,	452
Γεώργ. Αὐρηλιώνης	»	400
Γεώργιος Λοῦμας	»	353
Π. Σαρατσιώτης	»	131
«Τρελλὸ Κυπαρισσωτάκι»	»	120
Σπυρ. Πουλᾶκος	,,	100
Θεόδωρος Μαριόλης	,,	110
Γεώργ. Καραβίτης	,,	100
Νικόλ. Τασώνης	,,	100
Ἰωάννης Τζανετάκης	,,	100
Ἅγγ. Ν. Παππαθεοδωρόπουλος	»	87
Παν. Φτωχούλης	,,	55
Ἰωάννης Καριζώνης	»	40
Νεάρχος Μαρτάκος	,,	25
Νικόλ. Μέντης	»	23
Νικ. Ματσοῦκας	»	22
Γεώργ. Α. Δημόπουλος	»	11

Ἀργολιδοκορινθίας

«Βῦρων»	»	3226
Κωνστ. Χρ. Παπαϊωάννου	»	1585
Μάνος Οἰκονόμου	ψήφους	604
Παναγ. Βλάσσης	ψήφους	500
Εὐθύμιος Ι. Σμυρνιωτάκης	»	400
Τάκης Ἰωάννου	»	309
Παναγ. Μονήρορος	»	304
Ἅγγ. Ν. Κίννας	»	293
Πᾶνος Διγενῆς	»	165
Δώρης Ἄγγελος	»	145
Ἀθαν. Λ. Μαραγκὸς	»	109
Δέσποινα Σ. Οἰκονόμου	»	100
Μαρίκα Θ. Διαμαντῆ	,,	21
Παναγ. Βλάσσης	»	15
Νικόλ. Β. Καρυάτης	,,	14
Κωνστ. Μιχαλᾶκος	»	6

Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος

Ἀθαν. Στεργίου	»	3220
Ἀλ. Πηλίδης	ψήφους	1630
Ν. Β. Τσακκαλάκης	»	603
«Ποιητικὴ Ρέμβη»	»	350
Θωμᾶς Βαφειάδης	,,	83
Ἀντών. Σαπερόπουλος	»	62
Ἀνὶς Λευκὴ	»	55
Ἠλίας Πλατώνης	»	11

Τρικκάλων

Δημ. Πλαστήρας	»	3710
«Μόλτκε»	»	2468
Φώτιος Κελεπούρης	ψήφους	478
Ἀθαν. Πασιαλᾶς	»	370
Νικόλαος Τζαβέλας	»	315
Γεώργ. Ἀναγνώστης	»	126
Ἀνὶς Ἀλκ. Χατζῆ-γώγου	»	113
Κωνστ. Ζαχαρόπουλος	»	105
Σπῦρος Χ. Μαρᾶκος	»	63
Βάγγος Πατβανᾶς	»	10
Κωλέτσος Ἀχιλλεὺς	»	10

Λαρίσσης

«Πάλλουσα Καρδία»	»	4028
Ἠλίας Βελώνης	ψήφους	2842
Γεώργιος Καρδαρᾶς	»	550
''Ἐρασταὶ τῶν ἀνθέων,,	,,	500
Ἀλέξ. Κουτναντζῆς	»	430
Ἀπόστολος Γρεβενίτης	»	300
Ἡρακλῆς Φάσκας	»	140
Ἀπόστ. Βόκας	»	112
Ζουβ. Ἀστυνομικὸς	»	40
Ἀθαν. Πιπινόπουλος	»	25
«Μικρὸς Ντζέντελμαν»	»	14
Γεώργ. Ζαρλᾶς	»	7

Εὐβοίας

Ἀλέξ. Κ. Χριστορίλης	»	794
Θεμιστ. Μ. Φωτίου	»	111

Αἰτωλοακαρνανίας

Κ. Ν. Ρήγας	ψήφους	1420
Δ. Δ. Πελιούρας	»	945
Ἀθαν. Τσίντζος	»	808
Ἰωαν. Σιδέρης	»	152
Ὑψικόρυφος Δρῦς»	»	127
Σπῦρος Ἀργείτης	»	48
Παναγ. Ζῶτος	»	28

Λακωνίας

Γεώργιος Γκῖτσος	»	752
Διονύσιος Τσιβᾶκος	,,	304
Θωμᾶς Β. Θωμᾶκος	»	141
Βασιλεὺς τῶν Δασῶν	,,	70
Λεωνίδας Λιακᾶκος	»	46
,,Φονικὸς Ἄρης''	,,	24
Ταϋγέτη Μανιατοπούλου	»	4

Κερκύρας

Μαρκήσιος Καρέτας	»	1302
Κλέος Φοῖσδος	»	1000
«Μοῦγκα»	»	510
«Πεντάμορφη κόρη»	»	226
Εὐκίνθητος Νέος	»	152
Σπυρ. Μαρτίνης	»	80
Θεοδῶρα Βλασσοπούλου	»	31
Ἀντ. Λύχνος	»	25

Κεφαλληνίας

Γ. Μαρκέτος	»	2117
«Τρελλὸς Κεφαλλωνίτης»	»	916
Χαρ. Π. Συνοδινός	»	815
Θεοχ. Μορφέσης	»	585
Ἄλκις Χρυσοφύλλης	»	553

Ζακύνθου

Θεοχ. Ξανθὸς	»	3001
Διονύσ. Ἀβούρης	»	2391
Ἀντ. Ρῖκος	»	1354
Ὄθων Ματαράγκας	»	977
Ὀνειρώδης 18ετὶς καλλονὴ	»	411
Ι. Κλάδης	»	400
«Ἐρωτευμένη Νεᾶνις»	»	215
,,Πρόσκοπος''	»	10

Θεσσαλονίκης

Σάββας Πιλίδης	»	708
Ἰωάν. Δελιγιάννης	»	679
Γ. Μπερδανόπουλος	»	474
Ἀλ. Ζέγας	»	190
Ἰωάνν. Στουγιαννάκης	»	167
Ἀντών. Ἀκτσελῆς	»	145

Καβάλλας

«Θρᾷξ»	»	1320
Ἀθ. Οἰκονομίδης	»	25

Πρεβέζης

Δημ. Ἀλέπαστος	»	1600
Γεώργ. Θ. Κατηνιώτης	»	1200
Χαράλ. Τσακκαλιώτος	»	100
Εὐάγγ. Βερτσης	»	13
Ἰωάνν. Δ. Μανόπουλος	»	5
Ἥρως Μπόζιος	»	2
Ἀπόστ. Μέξης	»	2

Χανίων

Ἀπόστολος Ἀποστολάκος	»	2641

Ἡρακλείου

Ἰωάν. Μενελάκης	»	210
«Παγωμένη Καρδιὰ»	»	61

Ἰωαννίνων

Νικόλ. Δελαμάγκας	»	800
Ἰωάνν. Χατζημπῆρος	»	560
Ν. Γ. Μιχαὴλ	»	400
Ἰωάννης Ἤπᾶς	,,	300
Βίκτωρ Νιγρίν	»	276
Λεων Ι. Μελᾶς	,,	220
Σαλβατὼρ Λευΐ	»	178
Ἐμμ. Δελαμάγκας	,,	100
Ἰωάννης Ἀγγελίδης	,,	55
Κωνστ. Μιχαηλίδης	»	10
Μάρκος Παπαζήσης	»	6
Δημήτρ. Βατκάτσης	»	2

Κοζάνης

Ζήκων Ἀραμπατζῆς	»	65
Ε. Δάφας	»	35
Δημ. Α. Χασάπης	»	29

Ἄρτης

Γερμανικὸν ὑποβρύχιον	»	25

Σάμου

Ἰωάννης Γεωργιάδης	»	3300
Πᾶνος Σοφούλης	»	1623
Σπῦρος Κωνσταντᾶς	»	1550
Ἑταιρία Πανὲ Στεφανίδου	»	105
Πᾶνος Πανοῦκος	»	45
Ὀδυσσεὺς Ξενοφωντίδης	»	43
Βασίλ. Γιαννόπουλος	»	42
Ἰωάν. Κοκορόμυαλος	»	42

Κυκλάδων

Ἐλευθ. Βατιμπέλλας	»	895
Εὐάγγελος Τσεπεδάκης	»	325
Ὀρφανὸ τῆς Τήνου	»	112
Θεόδωρος Τίγκας	»	50

Λέσβου

Β. Παραδέλλης	»	748
«Ἥρως τοῦ Κιλκίς»	»	580

Εἰς τὸν Στόλον

«Ἀήττητος Ψαρρῶν»	»	11742
Ἑκατόγχειρος	»	8605
«Διαβολεμένο τρακῆνο»	»	12

Μυτιλήνης

Ἀπόστ. Γοῦτος	»	1242
Μιχαὴλ Πολυχρόνης	»	800
Περικλῆς Ραζῆς	»	300

Δράμας

Δούκας Π. Θεοδωρόπουλος	,,	100

ΨΗΦΙΣΑΤΕ
ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΑ ΝΤΙΑΙΟΝ
Ἀντιπρόσωπον «Κυριακῆς» Νομοῦ Ἀργυροκαστρου.

Δημοσθ. Πανίδης.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

„ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ...“

ΥΠΟ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ ΕΙΡΗΝΑΡΧΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Κι' ἡ κυρὰ Κατερίνα ἀπὸ τὸν γυναικωνίτη τὴν ἐκαμάρωνε τότε—τώρα; ἔλυωνε 'στοῦ πόνου τὸ ἀγκαθοσπαρμένο κρεββάτι τὸ σπλάγχνο της, ἡ Σμηνοῦλα της, σὰν τὸ κορί, ποῦ τὰ τρώγει ἄυσα νάλωρη φλόγα κεβοῦιζε τὴν ταλαίπωρο μητέρα σὲ μαύρην ἀπελπισιά.

Χαραὶς καὶ γέλοια κρουσταλότυχα καὶ τρεχάματα κάτω 'ς τὸν δρόμον ἀκούσθηκαν. Ἡ Σμηνοῦλα ἐκοιμᾶτο. Ὅπως κάμουν κάθε χρόνο παραμονὴ κι' ἀνήμερα τῶν ἐχαρετισμῶνν, τὰ κορετσόπουλα τῆς γειτονιᾶς ἔσπευδαν εἰς τὴν ἐκκλησιὰν ἡ ὁποία δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ μικρόσπιτο τῆς κυρὰ Κατερίνας, γιὰ νὰ στολίσουν μάνθη τὴν εἰκόνα τῆς Μεγαλόχαρης. Ἀλήθεια. Ἤταν κ' ἡ Σμηνοῦλα ἄλλοτε χαρούμενο σὰν αὐτὰ καὶ σερὶ γανὸν κοράσι. Ἀντηχοῦσαν κι' αὐτῆς τὰ παρθενικὰ γέλοια ὅταν ἐπήγαινε στὴν ἐκκλησία φέρουσα 'στὴν ἀγκάλη της φοῦλια ὁλόδροσα καὶ βιολέτες σεμνές. Πόσο τὴν ἀγαποῦσεν ἡ κυρία Σεβαστή, ἡ κόρη τοῦ καπετὰν Γιάννη, ἡ δασκάλα. Σὰν ἀῤῥιο «ἐπήγαιναν σειρὰ» σ'τὴν Ἁγία Βάσσαν ἡ μαθήτριαις καὶ ἡ δασκάλισσα τὴν ἔδαζ' ἐπὶ στάτρια.

— Τί ἔγειναν ἐκεῖνα τὰ χρόνια; διελογίζετο μέσα της ἡ κυρὰ Κατερίνα—Τί ἔγιναν μαθές; ἐρωτοῦσε πάλιν ἡ ἰδία ἀποτεινομένη 'στὸν ἑαυτό της. Καὶ ἀκόμα ἀνεπόλει. Θυμᾶται τὴν κόρη της 'στὴν Πόλιν. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν μέσα στὰρ χοντόσπιτον τοῦ μουσιοῦ. .. Καλ' ἐκεῖν' ἡ μαμζὲλ Ρόζα, ἡ κόρη τὰφεντικοῦ πόσῳ τὴν ἀγαποῦσε; Ὅλοι—Σμηνοῦλα πάνω, Σμηνοῦλα κάτω. Μάλιστα πολλαὶς φορᾶς ἡ μαμζὲλ Ρόζα ποῦ ἐ παρνε μαθήματα ἀπὸ μιὰν μεγάλη καλλιτέχνιδα, τὴν ἐζωγράφισε πάνω σὲ χονδρὸ χαρτὶ μὲ χρῶμα τιστὰ κοντύλια τόσῳ φυσικὰ θαρρεῖς πῶς θὰ σὲ μιλοῦσε τὸ ἄψυχο χαρτί. Ἔπειτα ἔπαιζε 'στὸ πιάνο συχνὰ ἰταλιάνικα τραγουδάκια πετσχτά, Ναπολιτάνικες καντσονέττες γιὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Ἔβγαιναν 'στὸν περίπατον μαζῆ, μέσα στὸν γλυκὸ Βόσπορον ἢ 'στὰ Πριγκηπονήσια καὶ ὅταν ὁ γιατρὸς διέγνωσε τὴν ὑπουλην ἀῤῥωστεια τῆς Σμηνοῦλας καὶ μὲ τὴν συμβουλή του ἄφιναν τὴν Πόλι, τὴν ἀπεχωρίσθη ἡ καλόψυχη Ρόζα μὲ δάκρυα πολλὰ καὶ τῆς ἔδωκε μάλιστα γιὰ ἐνθύμησιν ἕνα πάλλευκο πολύτιμο φουστάνι μεταξωτὸ νὰ τὸ φορέσῃ, ὅταν, μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμι, γίνῃ καλὰ καὶ παντρευθῇ.

Ἤταν δὲν ἤταν ἡ ὥρα ἑφτὰ τὸ ἐράδυ.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει καὶ ἡ κυρὰ Κατερίνα ἐνὸ σταζε. Ἡ Σμηνοῦλα ἐκοιμᾶτο ἀκόμα ἕναν ὕπνο βαθὺ καὶ ἡ κανθῆλα τρεμόσβυνε. Ἡ κυρὰ Κατερίνα νύσταζε. Δυὸ μερόνυχτα ἀγρύπνησε καὶ τὼρα εἶχε πάρ' ἡ μέρα προπολλοῦ καὶ τὸ φῶς τὸ μελιχρὸ τῆς κανθῆλας προσπαθοῦσε νὰ νικήσῃ τοῦ πενεχροῦ δωματίου τὸ σκοτάδι μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἴδοῦ προβάλλουν ἡ πικραῖς ἀναμνήσεις σὰν τάγματα τῶν θρύλων φαντάσματα ποῦ χορεύουν στὰ μνημόρια ὁλονυχτὶς καὶ ὅμα κατὰ τά ἔκμεράδματα λαλήσῃ τὸ μαῦρο ἀρνίθι διαλύονται σὰν καπνὸς κεξεφανίζονταν—προβάλουν σὰν κορὰ κια λαίμαργα ποῦ πετοῦν ὁλόγυρ' ἀπὸ ψοφίμι. Θυμᾶται ἡ πολυδασανισμένη κυρὰ Κατερίνα

Ἤταν καὶ αὐτὴ κοπέλλα ἄλλοτε, πρώτη στὴν εὐμορφιὰ καὶ τὴν σεμνότητα πάνω στὸ νησί. Κατερίνα ἡ καπετανοπούλα, ἡ ὄμορφη μὲ τὼνομα. Πόσα παντρόλογα προξενευτριῶν καὶ φίλων δὲν ἤκουσε. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν τὴν ἐζήτησαν. Ὁ καπετὰν Ζάχος ὁ Σιφνιῶτης ποῦ ἤτον ἰδιοκτήτης ῥυμουλκοῦ ὀχτακοσίων λοῖζιῶν. Ὁ Χρῆστος ὁ ἀρχιμαγαγκὸς τοῦ Ταρνασᾶ. Ὁ Ζήσης ὁ μοναχογυιὸς τοῦ καπετὰν Στεφανῆ, ποῦ εἶχε δυὸ τρεχαντήρια καὶ μίαν μεγάλη σκούνα καραβόσκαρην. Ὁ Μῖχος ὁ Ἀμερικάνος ποῦ εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Βραζιλία μὲ λίρα φορτωμένος καὶ τάλλαρα. Καὶ ἀκόμα τόσοι κιόλλοι τόσοι. Μὰ ὁ πατέρας της παλαίμαχος θαλασσόλυκος, δὲν τὴν ἐχωρίζετο γιατ' ἤθελε καλύτερο γαμπρὸν ἀνάλογος τῶν μετρητῶν, παρεκτὸς τῆς εὐμορφιᾶς ποῦ εἶχενε. Διακόσια λοΐζια χωρὶς τακίντα καὶ τὴν προῖκά της σὲ ῥοῦχα καὶ ἀπρόῤῥυχα. Μὰ αὐτὸ εἶνε ὅτι φέρνει ἡ στιγμὴ τὰ χρόνια δὲν τὸ φέρνουν. Ὁ πατέρας της ἐπιτέλους τῆς δίνει τὸν καπετὰν Κωνσταντῆ καὶ τῆς δάζει γάμου στεφάνι, στεφάνι ἀγκάθινον ἀντὶ λειμονανθῶν. Τί νὰ κάμῃ γιὰ τὴν τιμὴ τῆς κόρης του καὶ ἡ δική του. Ἀλλοίμονο, πλειότερα φαρμάκι' ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἔχει ἡ στεργιά. Δὲν τὸ δάσταζ' ὡς τὸ τέλος. Τὸ πῆρε κατάκαρδα κιἀπέθανε.

Καὶ πῶς ἔγειναν ὅτι ἔγειναν;

Νά, τὸ ἐλέπει ἡ κυρὰ Κατερίνα κιἀναταράζεται. Ἀνεβαίνει στὸ χωριὸ πάν' ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς φεμματιᾶς· συντυχαίνει τὸν καπετὰν Κωνσταντῆ μαυροκίτρινον ὠχρὸν μὲ κόκκινα κατακόκκινα τσεπράδια τῶν μαπῶν του, λὲς κιανέβηκεν ἀπὸ τάρταρα τοῦ Ἅδη. Τῆς φωνάζει λιγωμένα νὰ σταθῇ μὰ ἐκείνη κάμει πῶς δὲν ἀκούει. Δὲν σταματᾶ. Κατάλαβε τὰ κατοχθόνια σχέδιά του. Περπατεῖ πλειὸ γλήγορα. Μπρὸς αὐτὴ πίσω κεῖνος. Ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴν τὴν προσθάνει καὶ τὴν ἁρπάζει ἀπὸ τὸν τσέρκο. Τῆς φυμώνει τὸ στόμα καὶ τὴν σπρώχνει πρὸς τὴν φεμματιά. . . Κένῳ σπαρταρᾷ σπαρταρισμὸν περδικοῦλας σὲ νύχια γερακιοῦ, ἀκούει ἕνα γκούχ—γκούχ καὶ ἐυπνᾷ τὸ μυστοκοιμισμένο μυαλό της.

Ἔβηχεν ἡ Σμηνοῦλα ξερὰ ξερὰ ποῦ ταράζοντο τὰ στηθάκια της.

— Θεὸς τσαὶ Παναγιά. Τί ἔπαθες, παιδάτσι μου;

— Εἶδα ὄνειρο μαννοῦλα μου. . .

— Σὲ καλὸ τσαὶ 'σ ἀγαθό. . .

Καὶ διηγήθηκεν ἡ Σμηνοῦλα τὸνειρό της μισογκωμένη στὸ στρωματάκι της.

Εἶδε πῶς φοροῦσε, λέγει, ὁλάσπρα καὶ στεφάνι στὸ κεφάλι ἀπὸ ἀστόλιαβα ποῦ τάγκαθια τοῦ τῆς ξέσχιζαν τὸ μέτωπο. Πῶς πονοῦσε. Σήκωνε στὸ ὦμό της ἕνα σταυρὸ βαρὺν κὰι δυσκολοσήκωτον ὠτὰν ἀπὸ σίδερο καὶ περπατοῦσε—περπατοῦσε σὲ περνῶντας ἀπὸ ἕναν δρόμο σκολιὸ, γεμάτον ἀπὸ ἀγκάθια καὶ τριβόλους, πέτρες μυτεραῖς καὶ καρφιὰ σουβελερὰ ποῦ τῆς πλήγωναν τὰ πόδια τὰ καλογραμμένα καὶ τρυφερά. Καὶ νά, ἕνας νέος ὡραῖος σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ ξανθὸς σὰν τὸν ἥλιο. Κόψπουν τὰ μάτια του σὰν δυὸ ῥουμπίνια καὶ φορεῖ χιτῶνα ποδήρη καὶ ἄσπρον στολισμένον μὲ μαιανδρους χρυσοῦς. Ἕνα χαμόγελο θεῖον καὶ ἄῤῥητο παίζει στὰ χείλη του καὶ γύρω ἀπὸ τὴν κεφαλή του ἕνα φωτοστέφανο παῤχνιδίζει ἀπὸ ἀχνὲς κρακορρόδινες. Σὰν νὰ ἤταν ὁ Χριστός. Γονάτισεν ἡ Σμηνοῦλα στὰ πόδια του κατάκοπη καὶ ἀγκαμαχοῦσα. Κἐκείνος τῆς παίρνει τὸν σταυρὸ καὶ τῆς δίδει τὸ χέρι του γιὰ νὰ σηκωθῇ. Τῆς βγάζει τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, σφουγγίζει τὸ μέτωπό της τὸ ὑγρὸν ἀπὸ σταγόνας αἵματος καὶ θρόμβους ἀπὸ ἱδρῶτα, τὴν γλυκοφιλεῖ καὶ τῆς λέγει μὲ φωνὴ γλυκύτατη ἡ ὁποία ἀντήχησε σὰν ἀηδονιοῦ λάλημα μέσα σὲ ἀπόσκια παρθένα δάσῃ· «Πᾶμ' ἐκεῖ ὅπου μᾶς καρτεροῦν ἀγγελοῦδια μὲ κατάχρυσα στεφά, ἀγγελοῦδια ποῦ ψάλλουν γύρω ἀπὸ τὸν θρόνο τοῦ Πατρός μου καὶ παίζουν μὲ ποικιλόχρωμες πεταλοῦδες, ἄνθια μυρωδάτα». Μπαίνει μπροστὰ ὁ Ξανθὸς καὶ τὸν ἀκολουθᾷ ἡ Σμηνοῦλα ὅταν νᾷ, βλέπει τὸν πατέρα της κοντὰ σὲ μιὰν ῥοῦσα ποῦ τρέχει ἀπὸ τὸ κανάλι της γάργαρο, καθάριο νερό. Ἀπὸ πάνω του ἁπλώνει μιὰ μηλιὰ κατάφορτα τὰ κλώνια της ἀπὸ ῥοδοκόκκινα γυαλιστερὰ μῆλα. Ἴσος ὁ πατέρας της μὲ τὰν ναυτικὸ κοῦκον ὥς ταύτιά κατεβασμένον, ὠχρὸς, μὲ κατάχλωμο πρόσωπο καὶ κόκκινα μάτια ὡσὰν τότε ποῦ ἐπέστρεφε μεθυσμένος τὰ βράδυα στὸ σπῆτι. Δείχνει, ἁπλώνει τὴν φοῦχτα του νὰ πῇ νερὸ κ' ἡ κρύνη στερεύει· πεινάει ἁπλώνει τὸ τρεμάμενον ἀπὸ τὴν ἀδυναμία χέρι του νὰ κόψῃ γλυκόμηλα κ' ἡ μηλιὰ σέρνει τὰ κλώνια της πρὸς τὰ πάνω. Τυραννιέται καὶ βασανίζεται. Βλέπει τὴν Σμηνοῦλα'—Σμηνοῦλα, ἀγαπημένο μου παιδί, τῆς φωνάζει. Συγχώρεσέ μου. Ἔλα νὰ φλήσῃ τὸ νοτισμένο μαγουλάκι σου γιὰ νὰ βρῶ σιωθῇ ἡ ψυχοῦλά μου, ποῦ φλέγεται καὶ βασανίζεται". Τὰ λέγει μὲ μεγάλο συντριμμὸ καρδιᾶς καὶ δάκρυα πλημμυροῦν τὰ μάτια του. Ἡ Σμηνοῦλα πονεῖ. Κάμει νὰ τὸν πλησιάσῃ μὰ ὁ Χριστὸς τῆς κόφτει τὸν δρόμο καὶ . . ξυπνᾷ.

Τῆς Σμηνοῦλας τὰ μάτια ὡσὰν νὰ ζωήρευαν καὶ τὰ χείλη της τὰ κοκκαλισμένα ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἀρρόδιζαν ἐνῷ ἀφηγεῖτο τὼνειρό της 'στὴν μητέρα της.

Ἂν καὶ τὸ ὄνειρο δὲν τῆς ἐφάνηκε τόσῳ εὐδοκίμων τῆς κυρὰ Κατερίνας ἐν τούτοις ἐλέποντας αὐτὰ ἐλπίζει καὶ πιστεύει ἐπὶ τὸν Κύριον ὅτι θὰ ναλάβῃ ἡ κόρη της τὴν πρωτηπερινήν της δροσερότητα.

Φῶς καὶ ζωή. Χαρὰ Θεοῦ. Ξημέρωσ' ἡ πρώτη Παρασκευὴ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου καὶ διεβόθη σ' ὅλη τὴν γειτονιὰ καὶ τὴν παρακάτω τὴν ἐδική μας πῶς ἡ κόρη τῆς κυρὰ Κατερίνας εἶνε «καλύτερα». Ἔτσι εἶνε. Τὸ κῦμα, ἀφοῦ χτυπήσῃ 'ς τὸν βράχον, ἀποσύρεται γιὰ νάλθῃ μάλλα ἀγριώτερα. Ὅταν τὸ βραδοῦν ἀνέβαινα στὴν ἐκκλησία ἔμαθα πῶς ψυχορραγοῦσεν ἡ Σμηνοῦλα.

Ὁ ἥλιος εἶχε πρὸ πολλοῦ δύσει κἔνα σκοτάδι ἐχύθη γύρω—τριγύρω στὴν πλάσιν. Ἔσπευσα τὰ τρεμάμενα βήματά μου κάστανάστησα ἀντίκρυ 'σ τὰ παράθυρα τοῦ κισσαγκαλιασμένου σπήτιοῦ, ὅπου μπῆκεν ὁ μαῦρος κοβαλλάρης. Ἡ κυρὰ Κατερίνα σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ δωματίου ἐκόπτετο ἀπὸ λυγμοὺς κἐμοιρολογοῦσε. Καταμεσῆς αὐτοῦ εἶχαν τὴν Σμηνοῦλα—Θεέ μου—ἁπλωμένη μέσα σὲ κρῦα σέβανα. Ἐν' ἀγγελικὸ φῶτιζε τὸ κατάχλωμο προσωπάκι της εἰς τὸ μέτωπο τοῦ ὁποίου ἡ ἀρρώστεια μὲ τὴν μαῦρη της φτεροῦγαν εἶχε χαράξει τὸν πόνον. Τὰ μαλλιά της τὰ μετάξινα καὶ ὁλόξανθα σὰν ἀχτῖνες ἐρίνοντο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της πάνω στὸ πάλλευκο προσκέφαλο καὶ τὸ στόλιζαν νοτισμένοι λείμονανθοί· στὰ πέταλα τῶν ὁποίων ἐλαμπύριζαν σὰν διαμάντια τὰ δάκρυα τῆς Σεβαστῆς, τῆς δασκάλας ἡ ὁποία ἔκλαψε πικρὰ ὅταν στόλιζε τὴν πεθαμένη.

Ἀλλοίμονον. Ὅσῳ ἔβλεπα τὰ χεράκια της τάλλοτε παχουλὰ κιἀφρᾶτα, τώρα ἄπονα καὶ κοκκαλισμένα ἐδάκρυζα κἔνας κόμπος μοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμὸν ὡσὰν θηλειά. Εἶχαν σβυσθῇ τὰ πλουμιστὰ ματάκια της. Τὰ χείλη της τὰ ὁλοπόρφυρα, ποῦ ἄλλοτε σκορποῦσαν μῦρα παρθενικὰ τραγούδια εὐθυμα, καὶ ἦσαν δροσερὰ σὰν τῆς αὐγῆς τριαντάφυλλα εἶχαν μαραθῇ. Τὰ χείλη ποῦ ἄλλοτε τὰ γλυκοφίλησα. Ἀλλοίμονο. Πάει, πέταξε. Ἀχ, νὰ τὴν ξαναφιλοῦσα ζωντανή. . .

Καὶ μέσα στὰ γλυκὰ σφοβιλίσματα τοῦ λιβανωτοῦ μέσα στὰ πάλλευκα φορεμένη ὡμοίαζε νὰ φοῦλα. Ἀλήθεια μοῦ εἶπε κάποτε ἡ μάννα μου πῶς τῆς ὀρφανεῖς τῆς φυλάγει ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν ἑαυτόν του. Κένῳ σκεφτόμουν κιἀπορροῦσα' Γιατὶ νὰ γεννόμεθα καὶ γιατὶ νὰ πεθαίνωμε καὶ ἤμουν ἔτσι ἀφηρημένος ἔξαφνα ἠκούσθῃ ἡ φωνὴ τοῦ παπᾶ Μανθαίου, τοῦ ἐφημερίου ἀπὸ τανοικτὰπ παρὰ θυρα τῆς ἐκκλησίτσας νὰ βγαίνῃ καὶ σὰν θυμίαμα πρὸς τὰ οὐράνια νἀνέρχεται—τῆς ἐκκλησίτσας ποῦ δὲν ἤταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ μικρόσπιτο τῆς κυρὰ Κατερίνας παρὰ καμμὰ δωδεκαριὰ βῆματα . . . «Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε,». . Ἕνα ῥέγος, μιὰ ἀνατριχίλα ἔτρεξε σῦλο μου τὸ σῶμα ἀκούοντας αὐτὸ καὶ βλέποντας τὴν πεθαμένη, ἐλύγισαν τὰ γόνατά μου εἰς αὐτόματον προσκύνημα κἐψιθύρισα μὲ συντετριμμένη, θουρκωμένη καρδιά «Χαῖρε, Νύμφη...»

Αὐτὰ μοῦ διηγήθη σήμερα ὁ Γιάννης ὁ Θλιμένος καὶ δυὸ χοντρὰ δάκρυα χαράξανε τὸν δρόμο τους ἐπάνω στὰ ὠχρόλευκα μάγουλά του.

ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

Β΄. ΒΕΡΛΑΙΝ

(Ἐκλαϊκευτικὴ ἀρθρογραφία λογοτέχνου εἰδικῶς ἐγκύψαντος εἰς τὴν μελέτην τῆς Γαλλικῆς Φιλολογίας τοῦ 14ου, 15ου, 16ου καὶ 19ου αἰῶνος).

Διαφωνῶ εἰς αὐτό, ποῦ ἐλέχθη ἕως τώρα χιλιάκις: δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὸν ποιητὴν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ, σκέπτομαι, δὲν εἰμποροῦν νὰ τὸ λέγουν παρὰ ὅσοι δὲν ἔχουν ἀντιληφθῆ τὰ λεπτὰ, ἀλλὰ τόσα-τόσα νήματα ποῦ συνδέουν τὴν ζωὴν μὲ τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ. Ὅσον καὶ ἂν ἡ φαντασία τοῦ τεχνίτου ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν, ποῦ ἔζησεν εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ὅσα καὶ ἂν προσθέσῃ ὡς ρετουσάρισμα, μένει πάντοτε ἡ ζωὴ, τὸ περιβάλλον, αἱ συνθῆκαι καὶ αἱ περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι δικαιολογοῦν τὰς ἰδεοληψίας τοῦ συγγραφέως καὶ, κάποτε, καὶ αὐτὴν τὴν τεχνοτροπίαν του. Ὅταν μάλιστα πρόκειται διὰ λυρικοὺς—καὶ, εἰπετέ μου, λυρικὸς ἂν δὲν ὑπῆρξε ὁ Βερλαὶν!—μόνον ἡ ζωὴ ἐξηγεῖ τὸ ἔργον των, ἡ ζωή των, ἡ ὁποία γεμίζει μὲ τοὺς στεναγμούς της καὶ τὰ γέλοια της, μὲ τὶς φωνὲς τῆς χαρᾶς καὶ τὶς ἀνακραυγὲς τοῦ πόνου, μὲ τὴν συγκινημένη καὶ ὡραία ἔκφρασιν τῶν τυρβασμῶν τοῦ ἀτόμου τοὺς στίχους καὶ τὴν πρόζα των.

Καὶ ἀκόμη περισσότερον τώρα προκειμένου περὶ τοῦ λυρικοῦ καὶ αἰσθαντικοῦ Βερλαὶν θὰ εἴπω ὅτι εἰς τὸν ποιητὴν αὐτὸν, τὸν κατ' ἐξοχὴν ποιητὴν τῆς ἀγάπης, ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργον εὑρίσκονται ἀρρήκτως συνδεδεμένα, ἀναλυμένα μαζὶ καὶ συγχέμενα μέχρι σημείου, ποῦ ἡ ζωὴ τοῦ ποιητοῦ νὰ παρουσιάζεται ἑνὶσης—μία ποίησις ἐκλεπτομένης ἡδυπαθείας, ἀλλὰ καὶ μετασχισμένης θρησκοληψίας—καὶ ἡ ποίησις του ζωὴ στιγμῶν ἐκστάσεως εὐλαβητικῆς ἢ πριαπικῆς χαρᾶς τῆς αἰσθήσεως.

Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ διηγηθῶ τὴν ζωὴν, τὴν τρικυμιώδη καὶ τυχοδιωκτικὴν του ποιητοῦ αὐτοῦ μετὰ βιαίας μεταπτώσεις του ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς τῆς χριστιανικῆς ἀγαλλιάσεως εἰς τὰ στρώματα τῆς ἡδονικῆς καταπτώσεως. Ὁ χῶρος ὅμως εἶνε μετρημένος καὶ, ἔπειτα, θὰ ἐχρειάζετο πολὺ λεπτότης, πολὺ τάκτ γιὰ ν' ἀποφύγῃ κανεὶς τὸ χυδαῖον καὶ τὸ αἰσχρογραφικὸν, ὅταν θὰ ἤθελε νὰ διηγηθῇ τὰς λεπτομερείας τοῦ περιπετειώδους βίου ἑνὸς Βερλαὶν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, ποῦ παιδὶ ἀκόμη ἄφηνε τὸ Μὲτς—γαλλικὴν τότε πόλιν (1844)—διὰ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του εἰς ἕνα ὑπερῷον ἀνεμόδαρτον τῆς ὁδοῦ Δεσκάρτ τῶν Παρισίων (1896).

Τί μορφὴ παράδοξος! «Ἄγγελος καὶ κτῆνος» ἦλθε νὰ διαψεύσῃ τὸν Πασκὰλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ φανταισθῇ τὸν διφυισμόν. Καὶ ὅμως ὁ ποιητὴς αὐτὸς, ὁ ποιητὴς μέσα εἰς ὅλους τοὺς ποιητὰς, μὲ τοὺς ὡραίους, μελαγχολικοὺς καὶ περίπαθους στίχους, ὁ ἐξαϋλωτὴς τῶν φθόγγων μὲ τὴν γλῶσσαν του τὴν ἰδικήν του καὶ τὰς λέξεις ποῦ μοιαζουν σὰν ἀέρινες, σὰν πνοὲς καὶ σὰν ψίθυροι, ὁ βαθὺς καὶ αἰσθαντικώτατος ζωϊστής, ὁ λεπτὸς καὶ μυστικόπαθος χριστολάτρης παρουσιάζε τὴν μεγαλείτερη καὶ τερατωδέστερη ἀντίθεσι, τὴν ἀκούραστη πάλη τῶν ἀντιθέτων στοιχείων, μὲ μιὰ αἰωνία ἀλγεινὴ ἀνησυχία, μ' ἕνα τόνο ἀνθρώπινο, πολὺ ἀνθρώπινο, παρὰ πολὺ ἀνθρώπινο—καὶ δι' αὐτὸ κατώτερο τοῦ ἀνθρώπου — καὶ παρουσιάζεν ὥς ἀνάγλυφον μίαν μορφὴν πολλὰ περίεργον, τῆς ὁποίας τὴν περιγραφὴν ὡμότατα μᾶς ἔδωσε καὶ ὁ περίφημος φιλοσοφικὸς λιβελλογράφος, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἐκφυλισμοῦ» κ. Νορδάου.

Ὁ γερμανὸς καθηγητὴς καὶ κοινωνιολόγος ἀφοῦ ἐδιάβασε ὡς λέγει, τὰς ποιήσεις τοῦ Βερλαὶν, ἀφοῦ παρετήρησε καὶ τὰ πορτραίτα τοῦ ποιητοῦ, τὰ κομωμένα ἀπὸ τὸν Καρριὲρ καὶ τὸν Ἀμὰν Ζωάν, ἀπεφάνθη περὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ συγγραφέως τῆς «Σοφίας», ὁ ὁποῖος εἶχε «τὸ κρανίον ἀσύμετρον καὶ τὸ πρόσωπον, πρόσωπον μογγολικὸν ἐνστικτικοῦ τυχοδιώκτου» καὶ διέβλεψεν εἰς τὸν Βερλαὶν πλῆθος περιπτώσεων παθολογικῶν, «διφυομανίας ἐν παροξυσμῷ», «ὀνόματονομίαν», «ἐρωτισμοῦ», «μυστικισμοῦ», «κυκλοπαθίας» κ.λ.π.

Γιὰ φανταισθῆτε τόσοι χαρακτηρισμοὶ νὰ βρέχουν ἐπάνω σ' ἕνα καὶ μόνο φτωχὸ κρανίον, τί πρᾶγμα παράξενο ἔπρεπε νὰ ἦνε αὐτὸ καλὸ ἰδιοκτήτης του!

Καὶ πραγματικῶς τόσο παράξενη ὕπαρξις ἦτο αὐτή, ποῦ ὅταν θέλομε νὰ ἐνθυμηθοῦμε τὰ τόσα ἐπίθετα ποῦ ἐκόλλησαν τοῦ ποιητοῦ, οἱ σύγχρονοι, φίλοι του καὶ ἐχθροί του, τὰ χάνομε κυριολεκτικῶς. Τὸν ὠνόμασαν: κτῆνος, παράνθρωπον, Σωκράτην, σάτυρον, ἀγριάνθρωπον, θηρίον, γυναῖκα, παιδί, τυχοδιώκτην, σκουντούφλην, μάγον . . . . ξέρω γώ! Ὁ ἴδιος ὠνόμασε κάποτε τὸν ἑαυτόν του Τιέρεϊον:

Τί ἦτο ἀπὸ ὅλα αὐτά;

Τίποτε καὶ ὅλα. Προγματικῶς, δὲν ἦτο παρὰ ἕνας ἀκοινώνητος. Μ' αὐτὸ μὴ νομίσετε ὅτι θέλω νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι ἦτο μοναστικὸς ἢ ἐπαναστάτης. Δὲν ἦτο κὰν μισάνθρωπος.

Ἀγαποῦσε τοὺς ἀνθρώπους — μολονότι δὲν εἰμποροῦσε νὰ τοὺς ὁνομάσῃ ὁμοίους του. Διότι δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ ἐγκλιματισθῇ εἰς τὴν ἐποχήν του τῆς ὁποίας τὰς κοινωνικὰς συνθήκας καὶ τοὺς νόμους, οὔτε ἠνέσχεν, οὔτε ἠθέλησε νὰ παραδεχθῇ. Χωρὶς πίκραν, χωρὶς ὀργὴν, χωρὶς ἐξέγερσιν κάν, ἀλλ' οὔτε μὲ ἀποτροπιασμόν, παρὰ μόνον ἕνεκα τῶν προτιμήσεών του ἔζησεν ὡς ἀπόκληρος, εἰς τὸ περιθώριον τῆς κοινωνίας. Τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ λυγίσῃ τὰς ὀρέξεις του εἰς τὰς συνηθείας τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων. Κακὸς δὲν ἦτο. Ἐπικίνδυνος δὲν ὑπῆρξε παρὰ εἰς ὡρισμένην ἀκτῖνα, μέχρις ἑνὸς βαθμοῦ. Δὲν ἐνήργησε, δὲν ἐπροπαγάνδισε τὰς πλάνας του, οὔτε κὰν ἀντέδρασε. Ὑπῆρξε τὸ παιδὶ τῆς Φύσεως, ἕνας πρωτόγονος, μὴ ἀναγνωρίζων παρὰ τὰς ὁρμὰς του καὶ μόνον αὐτάς.

Ἔτσι ἔζησε. Ἔζησι παντοτε ἀφέθη νὰ παρασυρθῇ χωρὶς ἀντίστασιν, χωρὶς θέλησιν, παίγνιον τοῦ μοιραίου καὶ τῶν στιγμῶν. Μέθυσος, ἐκτραχυλισμένος, ἀσελγὴς, σκεπασμένος ἀπὸ τὴν ντροπὴ τῶν ἀκατονομάστων ἔλξεων ἐκινήθη καὶ ἔζησε τὴν ζωήν του, ἀλλὰ ὄχι κυνικὰ, ἀλλὰ μὲ ἀφέλειαν, μὲ ἁπλοϊκότητα, μ' ἕνα εἶδος ἀθῳότητος, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι κάμνει κάτι τι κακό. Λουλοῦδι μὲ ὡραίους χυμοὺς τῆς ζωῆς ὕψωσε τὸν λεπτοφυῆ κορμόν του θριαμβευτικὰ ὑπὸ τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ ξεύρῃ ὅτι τὰ ἄνθη του ἦσαν δηλητηριώδη.

Περὶ ἠθικῆς εἶχε τὴν πτωχότερη ἰδέα—ἢ μᾶλλον καμμία ἰδέα. Διὰ τοὺς νόμους ποῦ διοικοῦσαν τὰς πράξεις τῶν ὁμοίων των καὶ τὰς περιώριζαν εἰς ὡρισμένην ἔκτασιν, εἰς ὡρισμένας τροχιὰς δὲν ἐνδιεφέρθη ποτὲ νὰ πληροφορηθῇ. Αὐτὸς ἤθελε καὶ ἐννοοῦσε νὰ ζήσῃ ὅπως τοῦ κατέβη καὶ δὲν ζητοῦσε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀφήνουν ἥσυχον. Κρύβοντας κάτω ἀπὸ τὸ παλετό του ὅλας τὰς ἀδυναμίας του καὶ ὅλες τὶς ντροπές του, ἀμέριμνα, ἀρρόντιστα καὶ χωρὶς καμμίαν τύψιν, σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτε ἐκύλισε τὶς ἄθλιες ἡμέρες ἀπὸ νοσοκομεῖον εἰς νοσοκομεῖον, κακοποιὸς ἀνεύθυνος καὶ ἀσυναίσθητος. Ἡ ἀδιαφορία του—δύναμις ψυχικὴ ἢ πόρρωσις, ἀδιάφορον—ἦτο τρομακτική.

Κάποτε εἰς τὰς Βρυξέλλας ἐλθὼν εἰς ρῆξιν μὲ τὸν πολυθρύλλητον σύντροφόν του, τὸν νεαρὸν Ἀρθοὺρ Ρεμπὼ (ποιητὴν καὶ αὐτὸν, εἰς τὰς ὥρας του) ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τὸν ἐτραυμάτισε.

Ἐδικάζετο. Ὁ πρόεδρος τὸν ἐρωτᾷ. Ἀπαντᾷ μὲ ὑβρεμίαν. Ὡμίλησε ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ἐπεξεταθῇ ἐπὶ τῶν γνωστῶν ἀδυναμιῶν τοῦ ποιητοῦ. Τὸν ὠνόμασε σοδομιστήν. Ὅταν εἰς τὸ τέλος ὁ πρόεδρος ἠρώτησε τὸν κατηγορούμενον τί ἔχει νὰ παρατηρήσῃ, ὁ ποιητὴς τῶν «Ὠδῶν πρὸς τιμήν της» ἀπήντησε ἀπαθῶς:

— Δὲν λέγεται σοδομιστὴς, κ. πρόεδρε, ἀλλὰ σοδομικός.

Τὸν ἐφυλάκισαν. Ἐνομίσατε ὅτι ὁ περίεργος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐστενοχωρήθη; Κάθε ἄλλο. Πρῶτα βρῆκε τὴν ἐγκατάστασιν θαυμασίαν καὶ ἐξησφαλισμένην τὴν διατροφήν του. Ἔπειτα, περίεργος, διεσκέδαζε παρακολουθῶν τὰς κινήσεις καὶ τὴν ζωὴν τῶν συγκαταδίκων του. Καὶ τοὺς περιγράφει... Οἱ στῖχοι αὐτοὶ δὲν εἶνε οἱ λαμπρότεροί του, ἀλλ' εἶνε πολὺ κομψοὶ καὶ χαριτωμένοι, ἄξιοι τῆς βερλαινικῆς γλυφίδος.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Βερλαὶν, ὡς ἄνθρωπος. Αἱ συμφοραὶ ἐπιπίπτουν κατὰ τῆς κεφαλῆς του, αὐτὸς σκύπτει, χαμηλώνει καὶ περνᾷ ἀλώβητος. Ἡ κοινωνία τὸν τιμωρεῖ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του, αὐτὸς τὸ εὑρίσκει δίκαιον, ὀρθόν, ἀλλὰ δὲν μεταμελεῖται, ὅπως καὶ δὲν θὰ πραπονεθῇ ποτέ. Φιλόσοφος παρὰ τὴν ἀσοφίαν του καὶ ἰσχυρὸς ὅσον δὲν τὸ ἐφαντάσθημεν παραδέχεται τὸ μ' ιραῖον, τὸ ἀναπόφευκτον καὶ τὴν ἀνωτέραν βίαν, χωρὶς νὰ συμμορφοῦται, ἀλλὰ καὶ ἀδιαφορῶν. Καὶ μᾶλα ταῦτα εἶνε πολὺ εὐαίσθητος. Ἐὰν δὲν ἔκλαι., ὅταν ἐκλείσθη εἰς τὴν φυλακὴν, κλαίει ὅμως ὅταν ἡ βροχὴ πέφτει:

"Βρέχει σ' τὴν πόλι... Καὶ μέσ' τὴν
[καρδιά μου σταζει ἡ βροχή..."

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἴδωμεν τὸν Βερλαὶν καὶ ὡς ποιητήν.

ΑΡ. Δ. ΧΑΣΗΡ.....

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ

—Στόλισε τὸ κεφάλι σου μὲ ἄνθια μυγδαλιᾶς
καὶ πέρασε στὰ χέρια σου βραχιόλια ἀπὸ ζουμπούλια, ντύσου, σὰν νύφη, στὰ λευκά, παιδούλα ὠμορφονειὰ καὶ πέταξε στὸ πλαΐ μου τὸ χέρι νὰ σοῦ δώσω. Μὴ σὲ φοβίζει τώρα πειὰ τὸ χέρι μου, ποῦ τρέμει, τὰ κόκκινα τὰ μάτια μου, τὰ ψόφια μου τὰ χείλη καὶ τῆς μορφῆς μου ἡ νεκρικὴ τοῦ φθισικοῦ ὠχράδα. Φθάνει ἡ δυσή σου ἢ πνοὴ, φθάνει ἡ δική σου θέρμη, μοῦ φτάνει ἕνα χαμόγελο, μοῦ φτάνει ἡ συμπόνια τῆς τιμημένης σου καρδιᾶς, ἡ ἀγάπη σου μοῦ φτάνει γιὰ νἀναστήσω τὴν στιγμὴ σὲ στήθη ἐρειπωμένα, γιὰ ν' ἀναστήσω μονομιᾶς τῆς νειότης τ' ἄγια δῶρα, ποῦ μιὰ νυχτιὰ μοῦ τάκλεψαν καὶ τάθαψαν μπροστά μου.

— Φτωχέ, σοῦ κόβετ' ἡ μελιά, σὰν ἄρρωστος μοῦ μοιάζτς, σὰν ἄρρωστος, ποῦ καρτερεῖ γιὰ νἀβγῇ ἡ ψυχή του. Στηρίξου ἐδῶ στὸ χέρι μου στὸ σπίτι σου νὰ φτάσῃς, νὰ γύρῃς στὸ κρεββάτι σου, γιὰ νὰ σοῦ πάψῃ ὁ πόνος.

— Στόλισε τὸ κεφάλι σου μὲ ἄνθη μυγδαλιᾶς καὶ πέρασε στὰ χέρια σου βραχιόλια ἀπὸ ζουμπούλια, ντύσου, σὰν νύφη στὰ λευκὰ παιδούλα ὠμορφονειὰ κ' ἔλα μαζῆ νὰ ζήσουμε στὸ φτωχικό μου σπίτι.

— Τί θέλως τὴν ἀμυγδαλιά, τί θὲς καὶ τὰ ζουμπούλια, τί θὲς τῆς νύφες τῆς λευκὲς, τῆς ὠμορφες παιδοῦλες καὶ τί μοῦ λὲς γιὰ εὐτυχία τὴν ὥρα ὅπου φτάνει πάνω στὰ χείλη σου ἡ ψυχὴ σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ φύγῃ;

— Τὸ βλέπεις μέσ' στὰ μάτια μου, τὸ βλέπεις στὴν μορφή μου, πῶς μοῦ ραγίστηκ' ἡ καρδιά, μάνα γερὴ ἀκόμα.— Δός μου τὸ χέρι σου νἀβρῇ, τὸ τιμημένο χέρι, τὸ κλονισμένο ὅτμα μου νὰ στερεώσω λίγο. Μὴ μ' ἀρνηθῆς ἕνα καλό, μὴν ἀρνηθῆς νὰ σώσῃς τὴν ἀρρωστή μου τὴν καρδιὰ, ποῦ σέρνουν τὰ δαιμόνια τοῦ πόνου καὶ τῆς συμφορᾶς.

Τρέμουν, φτωχέ, τὰ πόδια σου μὲ καίει ἡ πνοὴ, πετάει φωτιὲς τὸ χέρι σου, κλονίζεσαι . . . θὰ πέσῃς. Τράβα ἀπὸ δῶ σὲ γάσιγά στὸ σπίτι σου νὰ φτάσῃς νὰ σταματήσῃ ὁ πόνος σου, ὁ ἱδρῶτας κ' ἡ τρεμοῦλα. Σχίσε τὸ πέπλο τὸ λευκό, πέταξε τὰ στεφάνια καὶ πέσε στὸ κρεββάτι σου νὰ ξιποστάσῃς λίγο.

— Μὴ φεύγῃς, μὴ σκληρὴ καρδιά, τὰ στέρα νὰ τοῦ γάμου μᾶς κάρφεροῦν στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ μᾶς στεφανώσουν. Δός μου πιστὸ τὸ χέρι σου κ' εὐθὺς θὰ ξαναπνώσω.

Κάτι βαθειὰ μ' ἀπόμεινε στὰ σαπισμένα στήθεια, κάτι ἀκόμα τὸ ἱερὸ, κάτι ἀκόμα τ' ἅγιο, γιὰ νὰ μᾶς πλάσῃ μιὰ ζωὴ γλυκειὰ κι' εὐτυχισμένη.

Γιὰ κύτταξε...ξαπόστασα, ἔπαψε ὁ ἱδρὼς νὰ τρέχῃ, δὲν τρέμω πειὰ, ἀνδρειότερα, δυνάμωσ' ἡ καρδιά μου, τὰ μάτια μου ζωήρεψαν καὶ νοιώθω μέσ' στὰ στήθεια μιὰ σὰν τῆς πρώτες τῆς καλὲς ἐπιθυμίες, ποῦ εἶχα.

Μὴ μὲ κοιτᾶς, σὰν ἄπανη καὶ μὴ γελᾶς γιὰ μένα, δός μου τὸ χέρι σου πιστὸ κ' ἔλα ποντά μου ἀκόμα κ' οἱ δυὸ νὰ πολεμήσουμε τῆς ἀπονιὲς τοῦ κόσμου. Κύττα στὰ στήθεια μου βαθειά, στ' ἀρρωστημένα στήθεια, πῶς ἡ καρδιά μου σπαρταρᾷ νὰ νοιώσῃ μιὰν ἀγάπη, θερμὴ σὰν τὸ χεράκι σου, καλὴ, σὰν τὴν ψυχή σου καὶ σὰν ἐσέ, παιδούλα μου, γλυκειὰ-γλυκειὰ γλυκειά.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς καὶ γύρω σου ἀνάδουν νεκροκέρια, μυρίζεις νεκρολίβανο κι' ὁ θάνατος κοντά σου τὸν ἔλεπω μ' ἀγρια μορφὴ νὰ σὲ παραφυλάει.

Σχίσε τὸ πέπλο τὸ λευκὸ, μάθησε τὰ στεφάνια καὶ πέσε στὸ κρεββάτι σου, φτωχέ, πεθαίνεις... πέσε.

Καὶ ἡ παιδούλα ἡ ὠμορφονειὰ μὲ τὸ θερμὸ τὸ χέρι, τὰ καρασσένια χείλη της καὶ τὸ γλυκό της γέλοιο, σὰν πεταλοῦδα πέταξε μακρυὰ, πολὺ μακρυὰ του.

2

Σιγὰ σιγὰ σὰν νεκρικὴ πομπὴ μέσα στὰ δρόμο, τρακοῦσ' ὁ νέος ὁ φτωχὸς στὸ φτωχικότσο σπίτι μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα, τὴν σκουριασμένη πόρτα καὶ τὴν αὐλὴ τὴν σκοτεινή.

Στὴν κάμαρά του ἔφτασε, τὸ κρύο ἦταν μεγάλο καὶ τὸ κορμί του ἔτρεμε. Κυττάει ἕνα γύρω Στὸ ξύλινο τραπέζι του πολλὰ βιβλία ἔστεκαν, πολλὰ φτωχὰ τραγούδια καὶ λόγια ἀγάπης ὠμορφα τῆς πρώτης του ἀγάπης.

Τὸ χέρι του τρεμάμενο ἁπλώνει στὰ βιβλία, τὰ φέρνει μπρὸς στὰ μάτια του μὲ δάκρυα τὰ ραντίζει κι' ἀνοῦ τὰ φίλησε γλυκὰ, στὸ τζάκι τὰ πετάει στὴν λάμψι τους νὰ ζεσταθῇ, τὸ κρύο νὰ ξεγράσῃ.

Ἔξω φυσοῦσε ὁ Βορριᾶς κ' ἔμοιαζεν ἡ φωνή του σὰν τοῦ σκυλλιοῦ τὸ οὐρλιασμα τριγύρω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ πεθαμένου ἀφέντη του.

Σιμώνει στὸ κρεββάτι καὶ πέφτει ἀπάνω σὰν ξεφᾶς, βογκῶντας δλεένα ἀπ' τὴν φωτιὰ, ποῦ ἔκαιγε στὰ κούρια του τὰ στήθεια.

Μὲ μιᾶς σωπαίνει ὁ βορριᾶς, ἡ φλόγα μέσ στὸ τζάκι θεριεύει σὰν ν' ἀγκάλιασε χίλια δεμάτια ξύλα κ' ἕνα τραγοῦδι ἀκούστηκε μέσ' στὸ φτωχὸ κλουβάκι, στὴν κάμαρα τοῦ ἀρρώστου, μὲ τὴν φριχτὴ ὠχράδα·

Στόλισε τὸ κεφάλι σου μὲ ἄνθη μυγδαλιᾶς
καὶ πέρασε στὰ χέρια σου βραχιόλια ἀπὸ ζουμπούλια)
ντύσου, σὰν νύφη, στὰ λευκὰ, παιδούλα ὠμορφονειὰ
κ' ἔλα μαζῆ νὰ ζήσουμε στὸ φτωχικό μου σπίτι.

Ὁ ἀρρωστος σηκώνεται, στηρίζει τὸ κεφάλι πάνω στὸν τοῖχο τὸν ὑγρὸ καὶ μὲ φωνὴ σβυσμένη, κυττῶντας ὅλο δάκρυα τὴν σπάχτη τῶν θιλίων, λέει σιγὰ, σιγὰ, σιγὰ.

Τί θέλεις τὴν ἀμυγδαλιά,
τί θὲς καὶ τὰ ζουμπούλια,
τί θὲς τῆς νύφες τῆς λευκὲς,
τῆς ὠμορφες παιδοῦλες
καὶ τί μιλᾶς γιὰ εὐτυχιὰ
τὴν ὥρα, ὅπου φτάνει
πάνω στὰ χείλη σου ἡ ψυχὴ
σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ φύγῃ;

ΤΑΚΗΣ ΦΛΟΓΑΣ

ΥΦΗΛΙΟΣ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
Η ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ
Ἐν Μεσολογγίῳ

Ἱδρύθη ἐν Μεσολογγίῳ ὑφήλιος ἐγκυκλοπαιδικὸς Σύνδεσμος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Νέα Ἑλλὰς» Σκοπὸς τοῦ Συνδέσμου ἔσται ἡ διάδοσις ἐν Ἑλλάδι ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων καὶ ὠφελίμων περὶ οἰκιῶν καὶ βιβλίων.

Ἡ συνδρομὴ τῶν μελῶν ὡρίσθη ἐτησία δρ. 2, ἑξάμηνος δρ. 1, τρίμηνος λεπτὰ 50.

Σπεύσατε, Σπεύσατε! Σπεύσατε!

Ἐγγραφῆτε ἅπαντες ἀνεξαιρέτως ἡλικίας μέλη εἰς τὸν ὑφήλιον ἐγκυκλοπαιδικὸν Σύνδεσμον ἡ «Νέα Ἑλλάς».

Σπεύσατε! Ζητήσατε ἀντιπροσωπείαν νέοι καὶ δεσποινίδες πανταχόθεν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ Α΄. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

α΄.) Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος ἔχει τὸ μέσον εἰς τὴν ἀρχήν;

β΄.) Ποῖον στοιχεῖον γραφόμενον ἀνάποδα παριτπᾷ ἀριθμόν;

ΟΡΟΙ· Ἀπαντήσεις δεκταὶ μετὰ 15λέπτου διὰ τὰ μὴ μέλη, μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου. Λύτης καὶ ὁ λύων ἐν.

ΒΡΑΒΕΙΑ· 1ον) δραχμὰς 10 καὶ τόμους Κυριακῆς», 2ον) βιβλίον Ἰουλίου Βέρν χρυσόδετον καὶ 2 τόμους «Κυριακῆς», 3ον) δύο τόμους «Κυριακῆς», 4ον, 5ον, 6ον) ἐξάμηνον συνδρομὴν Σύνδεσμου.

ΛΑΧΕΙΑ

Σπεύσατε, ἀγοράσατε λαχεῖα ἕκαστον 40 λεπτά. Κέρδη δραχμὰς ἐν ὅλῳ 120.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ζητοῦνται αἱ διευθύνσεις τῶν κ. κ. Ἀνδρέα Ἀντύπα, Κ. Χανίζη, Βῶρων, Κ. Παπαϊωάννου Δ. Πλαστήρα, Η. Βελώνη, Πεντάμορφη Κόρη, Α. Ρίκος, Γ. Μαρκέτος, Ἰωάν. Δελιγιάννης, Γ. Κατηνιώτης, Χατζημπίρος, Σοφούλης, Β. Παρασέλης, Ἐκατόχειρος, Πολυχρόνης.

Ὅσοι ὑποψήφιοι γίνετε Μέλη.

Πᾶσα ἐπιστολὴ δέον νὰ ἀπευθύνεται πρὸς Ἀθαν. Τσίντζον πρόεδρον Συνδέσμου ἡ «Νέα Ἑλλὰς», Πόστ Ρεστάντ Μεσολόγγιον.

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ
ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διὰ νὰ λάβῃ τις μέρος εἰς τὸν ἄνω διαγωνισμὸν πρέπει νὰ ἀποστείλῃ μία κάρτα καλλιτεχνικὴ ἄγραφη μὲ ἐν ὀλόκληρον γραμματόσημον. γενομένης κλήρωσεως τούτων κερδίζουσι 3 διάφορα δῶρα.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ, Ψ ΦΙΣΑΤΕ

Ὡς Γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Κυριακῆς» Αἰτωλοακαρνανίας

ΑΘΑΝ. ΤΣΙΝΤΖΟΝ

πρόεδρον Συνδέσμου ἡ «Νέα Ἑλλάς».

Μεσοφηφοῦντες ἑνώσατε τὰς ψῆφους σας μεθ' ἡμῶν.

Τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου «Νέα Ἑλλὰς»

Διεύθυνσις Συνδέσμου Ἀθαν. Τσίντζον, πόστ ρεστάντ Μεσολόγγιον.

Ἰωσὴφ Πρίστερσων. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως. Ἀθαν. Τσίντζος

Ἐνοικιάζεται στὴν Κηφισσιὰ καὶ στὴν θέσι Ἀλώνια ἡ οἰκία Κωνοφάου γιὰ ὁλόκληρο τὴν θερινὴ σαιζὸν μὲ ἐνοίκιον εὐθυνότατο.

Πληροφορίαι ἀπὸ τὸν κ. Ἀνδρέα Δαυΐδ στὰ γραφεῖα «Ἀκροπόλεως» ἢ στὸ σπίτι του ὁδὸς Κλάδου 28 στὰς Ἀθήνας.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΛΥ ΩΜΟΡΦΕΣ ΣΠΟΥΔΑΙ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΚΙΑΣ

Ἰδοὺ ἕνα «κιάρο σκοῦρο» μὲ ἐκδικητικὰς διαθέσεις ἐκ μέρους τοῦ καλλιτέχνου πρὸς τὸ ὡραῖον φῦλον. Ὁ κ. Κάρλ Στράους, ὁ καλλιτέχνης-φωτογράφος ποὺ ἐπῆρε τὰς τέσσαρας φωτογραφίας χωρὶς ἄλλο ἔχει μανίαν νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει του τὴν . . . σκοτεινὴν ὄψιν τῆς ζωῆς. Ἡ πρώτη εἰκὼν παριστᾷ, λέγει, μιὰ κυρία μέσα στὸ δωμάτιό της ἐλαφρὰ ντυμένη. Ἡ δευτέρα εἶνε ἡ ἠθοποιὸς Καίτη Σμίδ τοῦ θεάτρου «Ἱπποδρόμιον» τρέχουσα πάνω σὲ τροχοπέδιλα. Εἰς τὴν τρίτην βλέπετε εἰς τί ἀσχολεῖται ἡ γυναῖκα σπίτι της. ἀκολουθεῖ τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ γράμμα «Καταμάθετε τὰ κρῖνα τοῦ ἀγροῦ» καὶ κυττάζει καὶ μελετᾷ τὰ κρῖνα καὶ ἔπειτα εἰς τὴν τετάρτην, συμφώνως μὲ τὸ Εὐαγγέλιον πάντοτε, οὔτε ἐργάζεται, οὔτε νήθει, οὔτε συνάγει εἰς ἀποθήκας, ἀλλὰ κυττάζει μόνο στὸν καθρέπτη. Ἐνῷ ὁ πατὴρ καὶ οὐράνιος καὶ ὁ ἐπίγειος (ὁ σύζυγος μ' ἄλλα λόγια) τρέφει αὐτήν.